ரதி என்னும்
அழகுக்கு
அகிலா கோவிந்த்
இனிய முடிவு கொண்ட
இனிமையான நாவல்

ரதி என்னும்
அழகுக்கு
இனிய முடிவு கொண்ட
இனிமையான நாவல்
கோவிந்

உள்ளே...

1. ரதி என்னும் அழகுக்கு... 5

2. எந்தன் பொன் வண்ணமே... 80

ரதி என்னும் அழகுக்கு...

1

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து விலகி மைவிழிகளை விரித்து நந்தினி விழித்தபோது அறை முழுக்க மெல்லிய வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. அரசமரத்துக் குயிலின் ஓசை இனிய பூபாளமாய் ஒலித்தது.

மணி ஆறரை என்பதை சிறிய கடிகாரம் உணர்த்த சட்டென எழுந்தாள். புது இடமாக இருந்தாலும் சுத்தமான சுகமான காற்று ஆழ்ந்த உறக்கத்தை தந்திருக்கிறது. அதே

நினைப்புடன் எழுந்தவளை அறையின் பின்புற ஜன்னல் வழியாய் எழுந்த கீச்சு கீச்சுக் குரல் கவர்ந்தது.

ஆவலாய் நடந்து போய் ஜன்னலை விரியத் திறந்தாள்.

அவள் டீச்சராய் வேலை பார்க்கும் பள்ளியின் ஹாஸ்டல் கட்டிடத்தின் பின்புறம் தோட்டம் போல் புல்தரையுடன் பெரிய பெரிய மரங்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தன. புல்தரை ஓரத்தில் இருந்து அந்த கீச்சு கீச்சு சப்தங்கள் கேட்க அதிசயமாய் குனிந்து பார்த்தாள்.

பெரிய மரக்கூண்டில் விதவிதமான கிளிகள் போல் தென்பட்டது. உற்றுப்பார்த்தாள். அத்தனையும் 'லவ் பேர்ட்ஸ்' எனப்படும் காதல் பறவைகள். கீச்சு கீச்சுவென ஒவ்வொன்றும் நெருங்கி அலகால் உரசி ஒன்றையொன்று கூண்டுக்குள்ளே விரட்டியபடி பறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்படி அவைகள் உற்சாகமாய் துள்ளித் திரிவதை கண்குளிர ரசித்தாள்.

லவ்பேர்ட்ஸ் பற்றி கல்லூரித் தோழி ஒருத்தி சொன்ன விஷயம் அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது லவ்பேர்ட்ஸ் ஆண்,பெண் என இரு ஜோடிகளாய்த்தான் இருக்குமாம். அந்த ஜோடியில் ஆணோ பெண்ணோ பிரிந்துவிட்டால் தனித்து விடப்பட்ட லவ்பேர்ட் எதையும் உண்ணாது பட்டினி கிடந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுமாம். அதனாலே அதற்கு லவ்பேர்ட்ஸ் என பெயரிட்டு அழைக்கிறார்களாம்.

நந்தினி அந்த சிறு பறவைகளை அதிசயமாய்ப் பார்த்தாள். கூண்டுத் தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த உணவுத் தானியங்களை அவைகள் ஜோடியாய் தத்திதத்தி வந்து கொத்திச் சாப்பிடும் அழகை ரசித்தாள்.

திடும்மென மனதிற்குள் சந்திரன் ஞாபகம் வந்தது. இந்த லவ்பேர்ட்ஸை போல்தானே அவளும் சந்திரனும் ஒருவரையொருவர் விரும்பினார்கள். காதல் பறவைகளாய் ஊரைச் சுற்றினார்கள் பின் என்னாயிற்று? என்ன நடந்தது?

இன்று இருவரும் பிரிந்து தனித்தனியாய் இப்படி வாழும் அளவிற்கு போயிற்றே.

வேதனையாய் நினைத்தவள் கூடவே இப்படி நாம் அவனை நினைக்கிறோமே அவன் கொஞ்சமாவது நம்மை நினைத்துப் பார்ப்பானா என பெருமூச்சு விட்டாள்.

இன்று சந்திரன் எப்படி எங்கு இருப்பானோ என சிந்தித்தவளுக்கு அவன் எவளோ ஒருத்தியை கட்டிக் கொண்டு கொஞ்சிக் குலவிக் கொண்டிருப்பானே... என்பது புத்தியில் உரைத்து எரிச்சலைத் தந்தது.

காதல் மோசம் காதலிப்பது பாவம் என திடமாய் ஒரு எண்ணத்தை மேலெழுப்பி மனதின் குழப்ப அலைகளை நீக்கினாள்.

அதற்குள் பக்கத்து ரூமில் இருந்து டெய்ஸி ஓடி வந்துவிட்டாள். டெய்ஸி அவளைப்போலவே விடுதியில் தங்கி நந்தினியுடன் வேலை பார்ப்பவள்.

மலையடிவாரத்தில் இயற்கை எழில் கொஞ்சும் அந்த ராணி நகரில் பள்ளி ஆசிரியை வேலை கிடைத்தபோது நந்தினி நிஜமாகவே மகிழ்ந்தாள். இதுபோன்ற இயற்கையில் தான் பழைய விஷயங்களை எல்லாம் மறந்து நிம்மதியாக வாழ முடியும் என்பதும் அவளது நம்பிக்கை.

துணி உற்பத்தியில் பிரபலமாய் விளங்கும் ராணி மில்ஸ் தனது ஊழியர்களுக்காக மில் பக்கத்திலேயே

குடியிருப்புகளையும் மேல்நிலைப் பள்ளி ஒன்றையும் உருவாக்கியது. அந்தப் பள்ளியின் ஆங்கில வகுப்பு ஆசிரியைக்காக விண்ணப்பித்து தேர்வு பெற்றவள் நந்தினி.

தினம் காலை எழுந்ததும் டெய்ஸியுடன் அந்த சிறு ராணி நகரை சுற்றி வந்து நடைப்பயிற்சி பெறுவது நந்தினியின் வழக்கம். அன்றும் டெய்ஸி வந்து கூப்பிடவே கிளம்பி விட்டாள்.

இருவருமே இளஞ்சூரியக் கதிர்களில் பச்சைப் பசேலென மின்னும் இதமான இயற்கை அழகை கண்குளிர பருகியவாறு நடந்தனர். டெய்ஸி நடந்தவளின் பார்வை அடிக்கடி நந்தினியையே வருடியது.

எந்தவித செயற்கை அழகும் இல்லாமல் பளீரிடும் நந்தினியின் இயற்கையான அழகு. இருபது வயது சிக்கென்ற உடல்வாகு. அந்த அம்சமான உடல் நளினம் எல்லாமே அவளுள் வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

கூடவே எதிரே கடந்து போகும் ஆண்களின் பார்வை தன்னை விட நந்தினியையே மேய்வது அவளுக்கு எரிச்சலையும் ஏற்படுத்தியது.

அந்த எரிச்சல் பொதுமவே ஒரு கேள்வியையும் கேட்டாள்.

''நந்தினி உங்ககிட்ட ஒண்ணு கேட்கணும்னு ரொம்ப நாள் நினைச்சேன். கேட்கலாமா?''

''கேளுங்க டெய்ஸி.''

''உங்களுக்கு நிச்சயம் காதல் அனுபவம் ஏதாவது இருந்திருக்குமே?''

திடுக்கென துணுக்குற்றாலும் சமாளித்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

''எதை வைச்சு இப்படி கேட்கறீங்க டெய்ஸி?'' என்றாள் அவளும் வெடுக்கென.

''இல்ல உங்க அப்ஸரஸ் மாதிரியான அழகுக்கு நிறைய பேரு...''

டெய்ஸி வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாமல் திணற இவள் கோபமாய் கண்களை விரித்தவள் ''என்ன சொல்ல வர்றீங்க டெய்ஸி... நிறைய பேரு?'' என்றாள் குரலை உயர்த்தியவாறு.

''இல்ல... நந்தினி... நிறைய பேரு காதல் தத்துப் பித்துன்னு உளறியிருக்கலாம்ன்னு யூகத்துல கேட்டேன்...''

''அப்படில்லாம்... யாரும் உளறல...''

உறுதியான குரலில் நந்தினி பேசியவாறு பேச்சை திசை திருப்பினாள். அத்தோடு அந்த பேச்சு முற்று பெற்றிற்று.

நடைப்பயிற்சி முடிந்து அறைக்குத் திரும்பியதும் மளமளவென வேலைகளை முடித்து கிளம்ப ஆரம்பித்து விட்டாள்.

எட்டு மணிக்கு பள்ளி வாகனத்தில் நுழைந்து ப்ரேயர் கிளாஸுக்காக பிள்ளைகளை தயார் செய்வதில் ஆரம்பித்து விட்டால் அவளுக்கு சகலமும் பள்ளி நினைப்புதான்.

பூத்துக்குலுங்கும் சிறு மலர்களாய் வரும் சிறுவர் சிறுமிகளை புன்னகையாய் வரவேற்று அரவணைப்பாள். அவர்களின் ஸ்கூல்பேக், டிபன்பாக்ஸ் என ஒவ்வொன்

றையும் உரிய இடத்தில் பத்திரப்படுத்தி உதவுவாள். சிணுங்கி அழும் பிள்ளைகளின் மனநிலையை மாற்றி சிரிக்க வைப்பாள்.

அவளை சமீப காலமாய் கவர்ந்திழுத்தது பிங்கி!

பிங்கி மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும் அழகுக்கவிதை. குழி விழும் பொங்குச் சிரிப்புடன் அவள் வருவதே எல்லோரையும் பரவசப்படுத்திவிடும். எல்லாவற்றுக்கும் மேல் மில் அதிபரின் ஒரே வாரிசு என்பதால் பள்ளி முழுக்க பிங்கிக்கு தனி மரியாதையும் கவனமும் வேறு.

பிங்கிக்கு நந்தினி மேல் தனிப் பிரியம் பாசம். எங்கு பார்த்தாலும் ஓடி வந்து கட்டிக்கொள்வாள். அந்தப் பாசமே நந்தினிக்கு பிடித்துப்போய் அவள் மீது தனி அக்கறை கொள்ள காரணமாயிற்று.

பள்ளி நேரம் முடிந்ததும் ஆவலாய் தன்னைத் தேடி வரும் பிங்கியை தூக்கிக் கொண்டு நந்தினி பள்ளி வளாகத்துக்கு பின்புறம் உள்ள நந்தவன தோட்டத்துக்கு கூட்டிப் போவாள்.

அங்குள்ள விதவிதமான செடிகளை வண்ண மலர்களை காட்டி மகிழ்விப்பாள். பட்டாம்பூச்சிகள் விதவிதமான பறவைகள் மரங்களில் உள்ள குருவிகளின் வினோத கூடுகள் என விவரித்து விளக்குவாள். நேரம் போவதே தெரியாமல் இருவரும் இயற்கையில் சிலாகித்து விளையாடுவர்.

அன்றும் அப்படித்தான் பிங்கியுடன் தோட்டத்தில் விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தபோது அந்த சப்தம். நந்தினி திரும்பி உற்றுக் கவனித்தாள். வெளியே காரின் உறுமலோடு ஹாரன் ஒலி கேட்டது.

அவள் நினைத்தபடியே தோட்டத்து தாயம்மா ஒய்யாரமாய் குரல் கொடுத்தாள் ''பிங்கி உன்னோட டாடி வந்தாச்சு.''

நந்தினி அப்போதுதான் யோசித்தாள் பிங்கியின் டாடியா பார்த்ததில்லையே?

முதல் முறையாய் பார்க்கும் ஆவல் கொண்டவளாய் எழுந்தாள். ''வாங்க டீச்சர் என்னோட டாடியைக் காட்டுறேன்...''

பிங்கியும் ஆவலாய் பிஞ்சுக் கரங்களால் பற்றி இழுத்துச் செல்ல கூடவே நடந்தாள். கார் சாத்தி விடுவிடுவென படியேறி வந்தவனைப் பார்த்ததும் அவள் இதயம் ஒரு கணம் துடிப்பை நிறுத்தியது. அது -

சந்திரன்!

யாரை இனி தன் வாழ்நாளில் பார்க்கக்கூடாது யார் முகத்தில் இனி முழிக்கக் கூடாது என்று நினைத்தாளோ அதே சந்திரன்!

2

சந்திரன் விறுவிறுவென படியேறி வந்தவனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அப்படியே நின்று விட்டான்.

''ந....ந்....தி...னி...நீ....யா....''

அதிர்ச்சியோடு திணறலாய் வார்த்தைகள் வெளிப் பட்டன.

நந்தினிக்கு இதயத்தை நொறுக்குவதுபோல் இருந்தது. இவனைப் பார்க்கவே கூடாது என்று நினைத்தவளுக்கு இவன் முகத்தில் விழிக்கும்படி விதி செய்துவிட்டதே! பிங்கியின் அப்பா என்றால் ஹேமராணியின் கணவனா இவன்? இது முன்பே தெரிந்திருந்தால் இந்த வேலைக்கு வந்திருக்க மாட்டாளே!

சந்திரன் அதிர்ச்சி நீங்கி மெல்ல அவள் பக்கம் வந்தான். நந்தினி அவனையே உற்றுப்பார்த்தாள். அதே சுருள் முடி. நெடுநெடு உயரம். ஆஜானுபாகுவாய் நெஞ்சை நிமிர்த்தி முறுக்கேறிய உடம்பு. தீர்க்கமாய் துளைக்கும் கண்கள் எல்லாம் அப்படியேதான் மாறவில்லை. ஆனால் கையில் பளபளக்கும் பிரேஸ்லெட், விலையுயர்ந்த கடிகாரம் உயர்ரக சபாரிசூட், பளபளக்கும் கார் எல்லாவற்றிலும் பணக்காரத்தனம்.

ஓ. இந்தப் பணம்தானே அவனது குறிக்கோள். இந்தப் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டுத்தானே அவளை உதறித் தள்ளியிருக்கிறான்.

கொதிப்பாய் நினைத்துக் கொண்டிருந்தவளை நோக்கி மெல்ல வந்தான்...

''எப்படி இருக்கிறாய் நந்தினி?''

அவன் கேட்டதும் சுரீரென்றது. எப்படி இருக்கிறாயாம் தான் எப்படிப் போனால் என்ன என்று கைகழுவிப் போன வன்தானே! எதற்கு இந்த கரிசன அக்கறை?

''என்னை விடுங்கள் நீங்கள் நன்றாக சுகமாக சொகுசாக இருக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?''

குத்தலாய் கேட்டுவிட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்த போது அவன் முகத்தை திருப்பி குனிந்தான்.

பிங்கி ஓடிப் போய் அவன் கழுத்தை கட்டினாள்.

''டாடி... இது என்னோட புது டீச்சர் ரொம்ப நல்ல வங்க.''

பிங்கியை அப்படியே தூக்கி உச்சி முகர்ந்தபடி அவள் பக்கத்தில் வந்தபோது அவள் அவனையே முறைத்தாள்.

என்ன தைரியமிருந்தால் இன்னொருத்தியை கட்டிக் கொண்டு அவள் குழந்தையை தன் முன்னால் கொஞ்சிக் கொண்டு என்ன மனிதன் இவன்.

அவள் கோபமாய் நினைக்கையிலே பிங்கி அவனிட மிருந்து சட்டென அவளிடம் தாவினாள்.

வாங்கி தன்னையறியாமல் இறுக அணைத்தாள். அப்படியே நடந்து தோட்டம் பக்கம் போய் குரோட்டன்ஸ் செடிகளின் முன் நின்றாள். பின்னால் தயங்கித் தயங்கி சந்திரன் வருவது தெரிந்தது.

தோட்டம் சரியான இடம். யாரும் வராத தனிமை. அவனைக் கடித்துக் குதறலாம் ஆனால்,

அவள் வெகுண்டு நினைத்து மூச்சு வாங்கியபோது சீறலாய் ஏறி இறங்கிய அவளது தோள்களை அவனது கரங்கள் இதமாய் தொட்டது.

ஸ்பரிசம் பட்டு சிலிர்த்தவள் எழுந்த குபீர் உணர்வு களை அடக்க சிரமப்பட்டாள். கண்களை இறுக மூடி உதடுகளையும் இறுக்கிக் கொண்டாள். திரும்பி அவனைப் பார்க்கக்கூடாது அவனைப் பார்த்தால் அப்

படியே உடைந்தாலும் உடைந்து விடுவாள். ஆனால் அவன் விடுவதாயில்லை.

முதுகை வருடிய விரல்களால் மெல்ல அவளை திருப்பினான்.

நேருக்கு நேராய் வெகு அருகே அவன் முகம். அந்த காந்த விழிக் கண்கள் அந்த வசீகரமான அரவணைக்கும் பார்வையில்தானே அவள் அடிபட்டு மயங்கினாள்.

இப்போது இவ்வளவு நாள் கழித்து நேருக்குநேர் பார்க்கும்போதும் அதே வீச்சு. அதே கூர்மை. அந்த அழகு மாறவேயில்லை...!

அவள் உள்ளுக்குள் கொண்டிருந்த கோபம் வெறுப்பு எல்லாம் அவனது பார்வையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடிபடுவது போலிருந்தது.

ஒருகணம் பயந்து அதிர்ந்தவள் சட்டென தனது பார்வையைத் திருப்பி பிங்கி பக்கம் வைத்துக் கொண்டாள்.

சந்திரன் மெல்ல குரலை கனிவாக்கினான்.

''நந்து...''

முன்பு செல்லமாய் அவள் கூப்பிடும் பெயரை அவன் உச்சரித்ததும் அவளுக்கு சுருக்கென்றது. இறுக உதட்டை அழுந்தக் கடிந்து அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

''நந்து'' இன்னும் என் மீது உள்ள கோபம் உனக்குத் தீரல அப்படித்தானே?''

கேட்டபடி அவன் வெகு நெருக்கமாய் நின்று அவளது முகத்தையே உற்றுப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

தலையை அப்படியே குனிய வைத்துக் கொண்டாள். அந்தக் கனிவுக் குரலையும் அவனது உறுத்த பார்வையும்

உணர்ந்தவளுக்கு ஒருகணம் அப்படியே அவன் நெஞ்சில் விழுந்து கதறலாம் போல் இருந்தது.

எத்தனை நாட்கள் எத்தனை இரவுகள் இவனது பிரிவிற்காக வருந்தியிருக்கிறாள். பிழியப்பிழிய அழுதிருக்கிறாள்...?

பழைய நினைவுகளில் உணர்வுகளில் தவித்தவளை அடுத்து அவன் பேசிய வார்த்தை செவிட்டில் அறைவது போலிருந்தது.

''நந்து... நீ பழசையெல்லாம் நினைச்சு ரொம்ப பீல் பண்ற. அப்படி இருக்கக்கூடாது. எதையும் ஸ்போர்ட்டிவ்வா எடுத்துக்கணும். அதுதான் நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் நல்லது...''

அவன் பழைய விஷயங்களுக்காக வருந்துவான் மன்னிப்பு கேட்பான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தவளுக்கு அவனது பதில் பெரும் அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது.

ஆக முன்பு நடந்தவைகளுக்காக அவன் வருந்தவில்லை. எவ்வித குற்ற உணர்வும் கொள்ளவில்லை. பழைய நினைவுகள் பற்றி அவனுக்கு எவ்வித உறுத்தலோ நினைப்போ இல்லை.

பின் எதற்கு இந்த கரிசனம்? இவனிடம் என்ன பேச்சு?

பிங்கியை திருப்பி ஒப்படைத்தபடி விறுவிறுவென அகலப் போனாள்.

அவன் கைத்தாங்கலாய் தடுத்தான்.

''நந்து....நீ உன்னைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் செல்கிறாய். ஏதாவது பேசு நந்து...?''

அவன் உச்சரித்த நந்து அழைப்பு பெரும் எரிச்சலைக் கிளப்பியது. எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டவனுக்கு இதற்கு மட்டும் என்ன உரிமை.

பார்வையைத் திருப்பி முறைப்பாய் அவன் கண்களைச் சந்தித்தாள்.

''நந்தினி... என்றே கூப்பிடுங்கள்...'' என்றாள் கண்டிப்புடன்.

''சரி நந்து, ஸாரி... நந்தினி... நீ உன்னைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல்.''

மறுபடியும் அவன் இழுக்க அதே வெடுக் பார்வையுடன் நிமிர்ந்தாள்.

''நான் இந்த மெர்ஸி ஹோமில் பணியாற்ற வந்திருக்கும் சாதாரண டீச்சர். நீங்கள் என்னைப் பற்றி அதுமட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதுமானது.''

சொல்லிவிட்டு அவன் பதிலுக்கு காத்திராமல் விடுவிடுவென அங்கிருந்து அகன்றாள் நந்தினி.

3

அன்று இரவில் தலையணையில் புதைந்தவளுக்கு தூக்கம் வந்தபாடில்லை. நினைவு முழுவதும் நீர்க்குமிழியாய் சந்திரன் நினைப்புதான் எழுந்தது.

இந்த சந்திரன் இன்று சந்திக்காமல் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என எண்ணும் போதே அவனை முதன் முதலாய் சந்தித்த நிகழ்ச்சி மெல்ல மெல்ல அவள் நினைவுக்கு வர ஆரம்பித்தது.

சரியாக ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு...

கல்லூரி நாடக விழா ஒன்றில்தான் சந்திரனை முதன் முறையாய்ப் பார்த்தாள்.

அந்தக் கல்லூரி நாட்களில் நடந்தது இன்னமும் பசுமையாய் இனிமையாய் அவள் நினைவில் இருக்கிறது. அது இரண்டாம் இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம் சார்பாய் நடந்த நாடக விழா.

அந்த நாடக விழாவில் மாணவிகள் சார்பில் சங்க கால பெண்களின் காதலை உணர்த்தும் விதமாய் நாடகம் நடத்துவதாய் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

நாடகப் பொறுப்பேற்றிருந்த கீதா மிஸ் வகுப்புக்கு வந்து நாடகத்திற்காக ஆட்களை தேர்வு செய்ய ஆரம்பித்தாள். அப்படி அவள் தலைவி பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்கு தேர்வு செய்தது நந்தினியைத்தான்.

'நந்தினி நீதான் அந்த தலைவி பாத்திரத்திற்கு பொருத்தமாய் இருப்பாய். உன் பளீரிடும் பால் வெண்மை முகம் நளினமான உடலமைப்பு புன்னகை என எல்லாமே உனக்குத்தான் நன்றாக பொருந்துகிறது' என அத்தனை மாணவிகள் முன்னிலையிலும் தன்னை உயர்வாய் விளித்துச் சொன்ன போது முகம் சிவந்துதான் போனாள் நந்தினி.

ஆனாலும் உள்ளூர அவளுக்கு ஒரு வித தவிப்பு இந்த நாடகம் போன்ற ஸ்டேஜ அனுபவங்களை அவள்

ஒருபோதும் விரும்பியதில்லை. தனது தயக்கத்தை மெல்ல மிஸ்ஸிடம் வெளிப்படுத்த மிஸ் ஒரு பிடிபிடித்து விட்டாள்.

''நந்தினி இது காலேஜ் இன்னர் காம்படிஷன் மட்டுமல்ல. இதில் தேர்வு பெற்றால் மாநில அளவில் எல்லா கல்லூரிகளும் பங்கேற்கும். நாடக விழாவிலும் நீ கலந்து கொள்ள முடியும். அப்படி நீ கலந்து கொண்டால் நம் கல்லூரிக்கே பெருமை தேடித்தரும் அருமையான வாய்ப்பு உனக்கு கிடைக்கும். புரிகிறதா?'' என நீண்ட லெக்சர் அடித்து மிஸ் கேட்டபோது நந்தினி வேறு வழியில்லாமல் தலையாட்டத்தான் செய்தாள்.

அப்படி நந்தினி ஒப்புக் கொண்டதும் மறுநாளே நாடக விழாவுக்காக தினம் மாலை நடிப்பு ஒத்திகையும் ரிகர் சலும் ஆரம்பித்துவிட்டது.

எப்படி நந்தினி தலைவி பாத்திரத்திற்கு தேர்ந்தெடுக் கப்பட்டிருந்தாளோ அதுபோல் தலைவன் வேடத்திற்கு தேர்வு பெற்றவன்தான் இந்த சந்திரன்.

நெடுநெடு உயரமும் திடமான உடற்கட்டுமாய் சிவப் பாய் வசீகரமாய் இருந்தவனை நந்தினி அப்போதுதான் முதன் முறையாய்ப் பார்த்தாள். கீதா மிஸ் அவளிடம் ''நந்தினி இதுதான் சந்திரன். தார்ட் இயர் எகனாமிக்ஸ். உன்னுடன் தலைவன் வேடத்தில் நடிக்கப் போகிறார்'' என சந்திரனை அறிமுகப்படுத்தியபோது வழக்கமான புன் முறுவலுடன் நந்தினி தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவளைப் போலவே சந்திரனும் எவ்வித அதிர்வும் இல்லாமல் லேசான ஒரு சிரிப்புடன் அகன்று விட்டான்.

நந்தினிக்கு ஒரு விஷயம் ரொம்பவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் அந்தக் கல்லூரியில் எந்த ஆண்களிடம் பேசினாலும் சரி அவர்கள் காணாததை கண்டது போல்தான் அத்தனை பற்களையும் காட்டி அவளிடம் அசடு வழியப் பேசுவார்கள். கூடவே அந்த உடம்பை துகிலுரிக்கும் துச்சாதன பார்வையும் பார்ப் பார்கள்.

ஆனால் சந்திரன் அவர்களிடமிருந்து ரொம்ப வித்தி யாசமானவனாக தெரிந்தான். அதற்குப்பின் அவளைப் பார்க்கும் போதும் சரி நாடக ஒத்திகையின் போதும் சரி அனாவசிய பேச்சுகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல் தன் வேலையை மட்டும் கவனித்தான்.

நந்தினிதான் தன்னை அவன் பார்க்கிறானா என்ற சந்தேகத்தில் அடிக்கடி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தாள்.

அன்று கீதா மிஸ் அவர்கள் இருவருக்கும் சங்க கால காதல் காட்சியை விளக்கினாள்.

''தலைவன் மீது தீராத காதல் கொண்ட தலைவி அவனை நினைத்து உருகுவதால் தன் நினைவலைகளை தோழிகளுடன் பகிர்ந்து கொள்வதாய்... அந்தக் கால காதலின் ஸ்திரத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாய் காட்சி அமைய வேண்டும்...'' என்றவள் கூடவே தலைவி எப்படி தலைவன் மீது தீராத மையல் கொள்கிறாள் என் பதை முக பாவங்களில் நன்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் எனவும் யோசனை கொடுத்தாள்.

அதன்படி முதல் காட்சியில் தலைவியும் தலைவனும் நேருக்கு நேராய் சந்திக்கிறார்கள். இருவரது கருவிழிகளும்

ஒருவரையொருவர் ஆழமாய் துளைக்கும் பார்வை பார்க் கின்றன. அந்தப் பார்வையிலே அந்த முதல் வீச்சிலே காதல் ஏற்படுத்துவது போல் காட்சியை நாம் உணர்த்த வேண்டும்.

கீதா மிஸ் விளக்கம் கொடுத்து விட்டு நடிக்கச் சொன்ன போது நந்தினி திணறத்தான் செய்தாள். அவளுக்கும் இதுபோன்ற அனுபவம் புதிது. அதிலும் சந்திரன் எந்த அலட்டலும் சலனமும் இல்லாமல் வித்தியாசமான ஆண் மகனாய் அவளுக்குத் தெரிந்தான்.

அவனது அமைதியான சுபாவத்தைக் கண்டு அவளே வியந்து போய் அவனை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந் தாள். இதில் நாடகத்திற்காக அவன் மீது காதல் பார்வை வேறு பார்க்கவேண்டுமென்றால்.

அவள் பதட்டமாய் இருப்பதை கவனித்துவிட்டான் சந்திரன். அவனே ஸ்நேகமாய் சிரித்தபடி பக்கத்தில் வந்து "இதோ பாருங்கள், இது வெறும் நாடகம்தான். ஒத்திகை தான். நீங்கள் தலைவி பாத்திரத்தை உணர்ந்து முக பாவனைகள் செய்தால் போதும் எல்லாம் எளிதாகிவிடும். தைரியமாக செய்யுங்கள். உங்களால் முடியும்..." என நம்பிக்கையூட்டிப் பேச நந்தினி வியப்பு நீங்காமல் தலையசைத்தாள். சந்திரனின் கனிவான பேச்சும் தைரிய மான சொற்களும் அவளுக்கு நிஜமாகவே தன்னம்பிக் கையை கூட்டி அவன் மீதிருந்த மதிப்பை பன்மடங்கு உயர்த்தியது.

அதனாலே ஒத்திகை தொடங்கியதும் தலைவன் மீது காதல் பார்வையை வீச வேண்டியவள் நந்தினியாய் மாறி சந்திரன் மீது காதல் பார்வையை வீசினாள்.

கம்பீரமும் அமைதியும் கலந்த அவனது ஆண்மையில் கிறங்கிப் போய் அவனையே ஒருவித மயக்கத்துடன் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தாள்.

பார்வை...

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கும் காதல் பார்வை...

அந்த பார்வைக்குத்தான் என்ன ஒரு சக்தி?

அந்தப் பார்வையில் அந்த நொடியில் நந்தினியின் மனதில் சலனம் இனம்புரியா ஒரு உணர்வு ஒரு கணம் அப்படியே தடுமாறத்தான் செய்தாள். அவளுக்கு அந்த அனுபவம் என்னவோ போல்தான் இருந்தது.

காதலைப் பற்றி அவள் கேட்ட விளக்கங்களும் நாடக பாதிப்பினால் ஏற்பட்ட காதல் சூழ்நிலையும் அவளது மனநிலையை பெரிதும் மாற்றியிருந்தது.

நிஜமாகவே தன்னையறியாமல் சந்திரன் மேல் காதல் கொள்வது போல் உணர்ந்தாள். அதனாலே மறுநாள் ஒத்திகையின் போது சந்திரன் அவளது மலர்க்கரங்களை பற்றி நாடகத்தின் காதல் வசனத்தை பேசியபோது எந்த எதிர்ப்பும் காட்டாமல் அவனது கரங்களோடு கோர்த்துக் கொண்டாள். இடை இடையே அவனது தோள் ஸ்பரிசம் படும்போதும் அவளது உடம்பும் அதற்கு ஒத்துப்போய் அவனது செயலுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டாத நிலையை நந்தினி அடைந்து விட்டாள்.

அப்போதுதான் சுரீரென தனக்குள் நந்தினியை உணர்ந் தாள். தெரிந்தோ தெரியாமலோ தான் சந்திரனை காதலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டோம் என்று.

4

நந்தினி காதலில் விழுந்த சமயமாய்ப் பார்த்து நாடக விழாவும் வர அவர்களது நாடகம் போட்டியில் முதல் பரிசை தட்டிச் சென்றது.

கல்லூரி முழுக்க சந்திரனுக்கும் நந்தினிக்கும் ஒரே பாராட்டு மழை. ஆள் ஆளுக்கு தேடிப்பிடித்து அவர்களை பாராட்டியதோடு மட்டுமில்லாமல் 'நிஜமாகவே நீங்கள் பொருத்தமான காதல் ஜோடிகள்தான்' என சர்டிபிக்கேட்டும் கொடுத்தார்கள்.

நந்தினியின் சில தோழிகள் ஒருபடி மேலே போய் நந்தினியும் சந்திரனும் காதலிப்பதாய் செய்தியையும் பரப்பினார்கள். ஆக கல்லூரி முழுவதும் சந்திரனும் நந்தினியும் காதலன் காதலி போன்ற பிரமை எளிதில் உருவாயிற்று.

தினம் வகுப்பு இடைவேளையின் போது சந்திரன் லைப்ரரி செல்வது வழக்கம். அதைத் தெரிந்து கொண்ட நந்தினி வேண்டுமென்றே அந்த நேரத்தில் லைப்ரரிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

லைப்ரரியில் இருவரும் நேருக்கு நேராய் சந்தித்து சிரிக்க ஆரம்பித்தனர். சிரிப்பு கொஞ்ச நாளில் பேச்சாக மாறிற்று. பேச்சு நாளடைவில் பழக்கமாகி இருவரும் தினம் சந்திக்கும்படி ஆயிற்று.

இருவரும் சிரிக்க சிரிக்க ஆவலோடு பேசி நெருக்கமாகி ஒருவர் மனதை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் நிலை உருவாயிற்று.

நந்தினியுடன் பழகிய சில நாட்களிலே சந்திரன் அவளது விருப்பு வெறுப்புகளை நன்கு புரிந்து கொண்டான். அதற்கேற்றாற் போல் தனது நடை உடை பாவனைகளை அப்படியே மாற்றிக் கொண்டான்.

தினம் அவளைக் கவர ஏதாவது சுவாரஸ்யமான விஷயத்தை ரெடி செய்து வந்து பேசுவான். அவனது அந்த அழகுப் பேச்சில் மைவிழிகள் படபடக்க நந்தினி தன்னை மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள்.

இப்படித்தான் ஒருநாள் யாருமில்லாத மரத்தடியில் அவளிடம் இனிமையாய் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் அப்படியே மெல்ல அவனது கரங்களால் அவளது சிறு இடையை மெல்ல அணைத்தான்.

அந்தத் தழுவலை அவள் எதிர்ப்பில்லாமல் அனுமதிக்கவும் அப்படியே இறுக்கியவன் மெல்ல குனிந்து அவளது செவ்விதழ்களில் முத்தமிடவும் செய்தான்.

எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல் தேன் குடிக்கும் வண்டு போல் அந்த முத்தத்தை வாங்கி கிறக்கமாய் கண்கள் சொருக பருகிக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி...!

அந்தக் கணத்தில் அந்த இதமான முத்தத்தின் மூலம் இருவரும் தாங்கள் ஒருவரையொருவர் காதலிப்பதை இனிமையான அதிர்வாய் தங்களுக்குள் உணர்ந்து கொண்டனர்.

அதை உடனே நிரூபிப்பது போல் சந்திரனும் அவள் காதுகளில், ''நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நந்தினி'' என்றான் மென்மைக் குரலில்.

நந்தினியால் ஒருகணம் காதுகளையே நம்பமுடிய வில்லை. அதே சந்தோஷ அதிர்வோடு "என்ன சொல்கிறீர்கள்? என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்றாள் திரும்பவும்.

ஆனால் சந்திரன் அழுத்தந்திருத்தமாய் மறுபடியும் உச்சரித்த போதுதான் அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்தது. தன்னைப் போலவே சந்திரனும் மயங்கி காதல் கடலில் விழுந்து விட்டான் என்று. அவள் ஆச்சரியத்தில் இரு விழிகளையும் விரித்துப் பார்க்க அவன் சந்திரன் புன்முறுவலுடன் விடுவிடுவென சென்று விட்டான்.

ஆனால் மறுநாள் முதல் அவர்கள் பழக்கத்தில் இனம் புரியா தவிப்பு ஏற்பட ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒருவரையொருவர் பார்வையாலே பருகுவதும் ஆசைதீர பார்ப்பதும் வாடிக்கையாயிற்று. ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் இருவரும் உறுதியாய் இருந்தார்கள். காதலர்கள் என்றால் சினிமாவில் காட்டுவது போல் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு பார்க், பீச் என ஊரைச் சுற்றும் சமாச்சாரங்களை பிடிக்காதவர்களாய் விரல் நுனி படாத காதலை கொண்டிருந்தார்கள்.

எப்போதாவது சுவாரஸ்யமாய் பேசும் சமயங்களில் மட்டும் சந்திரன் தனது கரங்களால் அவளது பிஞ்சு விரல்களை கோர்த்துக் கொள்வான். அல்லது மெல்ல தோளோடு அவளை அணைத்துப் பிடித்திருப்பான். அதுவும் சில நிமிட நேரங்கள்தான். அதற்குப்பின் கைகளை எடுத்து விடுவான்.

மற்ற ஆண்களைப் போல ஸ்பரிச ஆசை இல்லாத அவனது செய்கை நந்தினியை வெகுவாய் கவர்ந்து அவன் மீதிருந்த மதிப்பை அதிகரித்தது.

அவர்கள் காதல் மோகத்தில் இருந்ததாலோ என்னவோ அந்த இரண்டு வருடங்கள் கடந்தது, கல்லூரி படிப்பு

முடிந்தது, எல்லாமுமே வேகமாய் தோன்றியது அவர்களுக்கு.

கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்தபின் அவர்கள் காதலுக்கு சோதனையும் ஆரம்பமாயிற்று. தினம் தினம் ஒருவரையொருவர் பார்க்கமுடியாமல் பேசமுடியாமல் தவிப்பு அதிகமாகியது. எல்லாவற்றுக்கும் மேல் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையை கருத்தில் கொண்டு இருவருக்கும் வேலை தேட வேண்டிய கட்டாயம் வேறு.

அந்த சமயத்தில்தான் சந்திரன் தன்னை படிக்க வைத்த தூரத்துச் சொந்தமான கோடீஸ்வர மாமா பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவரைத்தேடி அவரது ஊருக்கு அடிக்கடி செல்ல ஆரம்பித்தான். கடைசியில் ஒரு நாள் அவள் பயந்தது போலவே அந்த விஷயத்தையும் சொன்னான். சூழ்நிலை காரணமாக தனது கோடீஸ்வர மாமா மகளை மணக்க இருப்பதாகவும் அதனால் தன்னை மறந்து விடும்படியும் இடியாய் ஒரு செய்தியை இறக்கி விட்டு சாதாரணமாய் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டான். அப்படியே இடிந்து போனாள் நந்தினி.

5

மறுபடியும் தூக்கமில்லாமல் கழிந்த அன்றைய இரவில் அவளுக்கு எல்லா விஷயங்களும் புரிந்து விட்டது.

ஹேமராணியை கட்டிக்கொண்டு ராணி மில்ஸுக்கு சொந்தக்காரனாகி ஒரே நாளில் கோடீஸ்வரனாகி விட்டான் சந்திரன். அழகு மனைவி அன்புக் குழந்தை என செட்டிலும் ஆகிவிட்டான்.

நினைக்கும்போதே ஹேமராணி தன்னைவிட அழகா என்ற உறுத்தல் தோன்றியது. நடு இரவென்றும் பாராது எழுந்து லைட்டைப் போட்டாள். சுவரில் பதிந்திருந்த சிறு செவ்வக ஒப்பனைக் கண்ணாடியில் தன் முக அழகைப் பார்த்தாள்.

செயற்கையாய் ஒரு வண்டி கலர் க்ரீம்களையும் வாசனை செண்டுகளையும் தெளித்திருந்த ஹேமராணியின் முகம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. காதில் ஊசலாடும் சாவிகள் ஒன்றை தொங்கவிட்டு தலையின் ஸ்ப்ரிங் முடிக்கற்றைகளை நெற்றியில் புரளவிட்டு பட்டுச் சேலையின் மடிப்புக் குலையாமல் அன்னநடை நடந்த ஹேமராணி சந்திரனின் மனம் கவர்ந்து விட்டாளா?

நினைக்கும் போதே இன்னொரு மனம் ஒய்யாரமாய் எழுந்து அவளை குட்டியது. என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம் ஹேமராணி அவன் மனைவி குழந்தை வேறு இருக்கிறது. அன்பு செலுத்தாமல் அவனால் இருக்க முடியுமா...?

சுரீரென வலியுடன் அந்த நினைப்பு தாக்க தொப்பென படுக்கையில் விழுந்து கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

வெகுநேரம் கழித்தே தூக்கம் அவளைத் தழுவினாலும் அதிகாலையில் பறவைகளின் கீச்சு ஒலியில் ஆவலாய் விழித்து விட்டாள்.

முகம் கழுவி ஜன்னல் பக்கம் வந்தாள். வெளியே வரிசையாய் பெரிய பெரிய மரங்கள் அதன் விஸ்தார கிளைகளில் கூட்டம் கூட்டமாய் வினோத குருவிகள் சின்ன அலகுகளை குத்தி குத்தி அவைகள் செய்யும் அட்டகாச சேட்டைகளை ரசித்தாள்.

அதற்குள் பக்கத்து ரூமிலிருந்து டெய்ஸி மிஸ் கதவை தட்டியபடி வந்துவிட்டாள்.

டெய்ஸி மிஸ்ஸுக்கு வயது நாற்பதைத் தொட்டிருந்தாலும் அவளும் நந்தினியைப் போல்தான் சொந்தங்களை தொலைத்துவிட்டு மெர்ஸி ஹோம் ஒன்றில் படித்து டீச்சர் வேலைக்கு வந்தவள். அதனாலோ என்னவோ ஆரம்பம் முதல் நந்தினியை அவளுக்கு பிடித்துவிட்டது.

நந்தினிக்கும் எப்போதும் உற்சாகமாய் இருக்கும் டெய்ஸியைப் பிடித்திருந்தது. இருவரும் காலைப் பொழுதின் சிறு நடைப் பயிற்சிக்கு கிளம்பினர்.

நடக்கும்போது நந்தினியின் மனம் முழுவதும் சந்திரனைப் பற்றி ராணி மில்ஸ் பற்றி தெரிந்து கொள்வதிலே ஆர்வமாயிருந்தது.

''ஓ... அதுவா...?'' என்றபடி டெய்ஸி விவரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். ''ராணி மில்ஸ் இங்கு மட்டுமல்ல இன்னும் நாலு இடங்களில் வெவ்வேறு யூனிட் வைத்து நூல் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். மொத்த மதிப்பு நூறு கோடி ரூபாய் இருக்கும். எல்லாவற்றுக்கும் சந்திரன் ஸார்தான் அதிபதி. ஆனால் மனிதர் கோடீஸ்வர பந்தா இல்லாமல் ரொம்பவும் எளிமை. அதனாலே அந்த எளிமை குணத்திற்குத்தான் ஹேமராணியின் அப்பா சதாசிவம் பிள்ளை தேடிப்பிடித்து அவரை மாப்பிள்ளையாக்கினார். ஆனால்

நான் வேறு ஒரு விஷயமும் அதுபற்றி கேள்விப் பட்டேன்...''

டெய்ஸி நிறுத்த நந்தினி ஆவலானாள். ''என்ன விஷயம் டெய்ஸி?''

''ஹேமராணிக்கு முதலில் இவர் சந்திரனைக் கட்டிக் கொள்ள இஷ்டமில்லையாம். பின் கட்டாயப்படுத்தி கல்யாணம் செய்து வைத்தார்களாம்.''

''அப்படியா...?'' என வியந்தவள் அடுத்து டெய்ஸி சொன்ன வார்த்தைகளால் அப்படியே முகம் மாறினாள்.

அதனால் என்ன...? கல்யாணம் முடிந்து தேனிலவு சென்றார்கள். ஹேமராணியின் தலுக்கு குலுக்கு அலட்டல் அழகில் சந்திரனும் சந்திரனின் அமைதி அழகில் ஹேமராணியும் மயங்கி இன்று ஒரு அழகான குழந்தை இருக்கிறதே அது போதாதா?

அத்தோடு அந்த பேச்சு முற்றுப்பெற்றது. அதற்கு மேல் சந்திரன் பற்றி கேட்க ஆர்வமில்லாதவளாய் பேச்சை மாற்றினாள் நந்தினி.

அன்று வகுப்பிற்குச் சென்ற போதும் சந்திரனை நினைவுபடுத்தும்படி முதல் பெஞ்சில் முதல் ஆளாய் பிங்கிதான் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''குட்மார்னிங் மிஸ்...''

மழலையாய் சிரித்தபடி பிங்கி சொன்னபோது அவ ளால் உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. என்னவோ பிங்கியும் தனக்கு சொந்தம் போல் உணர்ந்து அவளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள்.

வகுப்புகள் முடிந்த போதும் பிங்கி ஆவலாய் அவளைச் சுற்றி வர அவளை வாரியெடுத்து மடியில் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

ஸ்கூல் காம்பவுண்டைச் சுற்றி வந்தாள். தோட்டத்து செடிகள் பக்கம் கூட்டிப் போனாள். விதவிதமாய் இருந்த வண்ணப் பூக்களை காட்டினாள். ஆனால் பிங்கி கதை கேட்பதிலே ஆர்வமாய் இருந்தாள்.

''ஏதாவது கதை சொல்லுங்க டீச்சர்...''

''என்ன கதை வேணும்?''

''நீங்களா... சொல்லுங்க டீச்சர்.''

''அப்ப குமுட்டை வாத்து கதை சொல்லட்டா...?''

''குமுட்டை வாத்து கதையா சொல்லுங்க... சொல் லுங்க... டீச்சர்...''

பிங்கி, கதை கேட்க சுவாரஸ்யமாய் ஆர்வமானாள். கதையாய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் நந்தினி.

''பிங்கி, அது ஒரு பெரிய ஏரி. அதுல நிறைய வாத்துக எல்லாமே 'க்வாக்' 'க்வாக்'ன்னு கத்திக்கிட்டு போகிற குவாகுவா வாத்துக. அப்போ அங்க ஒரு வேட்டைக்காரன் பெரிய துப்பாக்கியை தூக்கிட்டு வந்தான். வாத்துக வேட்டைக்காரனை பார்த்ததும் அப்படியே திகைச்சு முளிச்சுதுக.

வேட்டைக்காரன் மணல் மேட்டுல வசதியா உட் கார்ந்துகிட்டு துப்பாக்கியால குறி வைக்க ஆரம்பிச்சான். குறிபார்த்துட்டு அப்படியே விசையில கை வைச்சு ஒரு அழுத்து அழுத்தினான்.

'டுமீல்'ன்னு சப்தம்.

அவ்வளவுதான் எல்லா வாத்தும் செத்து விழுந்தது. குமுட்டையாய் ஆனது.''

நந்தினி கதையை நிறுத்த பிங்கி புரியாமல் விழித்தாள்.

''அதுக்கு அப்புறம் என்ன ஆச்சு டீச்சர்?''

''அதான் சொன்னனே... வாத்துக செத்துட்டு குமுட்டையா ஆயிட்டுன்னு.''

''அது எப்படி டீச்சர்?''

''பிங்கி, வேட்டைக்காரன் சுட்டது ஒரு வாத்தைத்தான் அதான் குண்டு பட்டு செத்து விழுந்தது. ஆனா அங்க நீந்தின மத்த எல்லா வாத்துகளும் டுமில் சத்தம் கேட்டு வேட்டைக்காரன் தன்னைத்தான் சுட்டுட்டான்கிற பயத்தில தலையை தொங்கப்போட்டு பொத் பொத்தென தண்ணீருக்குள் குமுட்டை கணக்கா விழுந்துச்சு. அதனாலதான் அதுகளுக்கு குமுட்டை வாத்துன்னு பேரு வந்துச்சு...''

''ஹை... கதை நல்லாயிருக்கு.''

பிங்கி கை தட்டி சிரித்தது கூடவே, ''டீச்சர் குமுட்டை வாத்தை நான் பார்த்ததில்லை நீங்க காட்டுவீங்களா?'' என்றது.

நந்தினி பதில் சொல்வதற்குள் பின்னால் இருந்து ஒய்யாரமாய் குரல் வந்தது.

''நான் காட்டுறேன் பிங்கி. அந்த அப்படிப்பட்ட குமுட்டை வாத்து ஒண்ணுதான் உன் பக்கத்தில சேலையை கட்டிக்கிட்டு இருக்கு.''

திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கு சந்திரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

6

பின்னால் குரல் கொடுத்து சந்திரன் பேசியது நந்தினியை வெகுளச் செய்தது. ''நான் என்ன குமுட்டை வாத்தா?'' என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

சந்திரன் இதழ் விரித்து முழுவதுமாய் புன்னகைத்தான்.

''சந்தேகமென்ன? நீ குமுட்டை வாத்துதான்!'' என்றான் தெளிவாய் உறுதியான குரலில்.

அதற்குள் பிங்கி மடியில் இருந்து இறங்கிக் கொள்ள சந்திரன் செல்லமாய் அவளைத் தட்டியபடி ''பிங்கி, நீ காரில் போய் உட்காரு. டாடி வர்றேன்..'' என்றான்.

பிங்கி, பொக்கை சிரிப்புடன் விடைபெற்று நடந்தது.

சந்திரன் ஒரு எட்டு முன்னால் நடந்து அவள் பக்கம் வந்தான்.

''நான் சொல்வது புரியவில்லை?''

''புரியவில்லை...'' என்றாள் அவள் கோபம் விலகாதவளாய்.

''நீயும் குமுட்டை வாத்து போலத்தான் உன் வாழ்க்கையே முடிந்துவிட்டது என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டாய்.''

''நான் அப்படி ஒன்றும் இல்லை'' என்றாள் குரலை உயர்த்தி காட்டமாக.

''பின் ஏன் இப்படி இருக்கிறாய்...?''

''இப்படி என்றால்...?''

''கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல்... தனி மரமாய்'' அவன் கேட்க நந்தினியின் முகத்தில் கேலி புரண்டோடியது.

''ம்ஹூம் எனக்கும் சிலரைப்போல் மில்ஒனர் மாப்பிள்ளைகள் கிடைக்க வேண்டுமே? கிடைத்தால் நான் கழுத்தை நீட்டத் தயார்...''

அவளது குத்தலான பேச்சைக் கண்டு அவன் கொஞ்சமும் அசராமல் பார்த்தான்.

''நந்தினி...''

''ம்ம்....''

''இன்னமும் நீ என்னையே நினைத்து கொண்டிருக்கிறாயா?''

''ஓ அப்படி வேறு மன்மத நினைப்பு ஓடுகிறதா?''

நந்தினி தாங்க முடியாமல் சிரித்தாள். அவன் மேலும் பக்கம் வந்தான்.

''ஒன்றை மட்டும் தெரிந்து கொள் நந்தினி. நீ காதலித்த சந்திரன் நான் இல்லை... நான்... நான் ஹேமராணியின் கணவன் சந்திரன்...!''

''அந்த அளவுக்கு எனக்கு பைத்தியம் பிடிக்கவில்லை...'' என்றாள் அவளும் சூடாக.

''பின் ஏன் இன்னும் தனிக்கட்டையாய் இருக்கிறாய்?''

''அது என் இஷ்டம்....''

சொல்லிவிட்டு வெறுப்பாய் விறுவிறுவென நடந்தாள்.

அவள் போவதையே வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு காரை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

நந்தினி ரூமிற்கு வந்ததும் தலையைப் பிடித்தபடி உட்கார்ந்து விட்டாள் தனிக்கட்டையாய்... இருக்கக்கூடாதாம். கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம்! தான் ஏமாற்றப்பட்டு கண்முன்னால் நிற்பது அவனுக்கு உறுத்துகிறதோ?

உறுத்தட்டும். நன்றாக உறுத்தட்டும்... இதே வாய்தானே அன்று கொஞ்சிக் கொஞ்சி பேசியது. காதல் டயலாக்குகளை அள்ளி வீசியது? சட்டென ஞாபகம் வந்தவளாய் சூட்கேசை எடுத்து பூட்டைத் திறந்தாள். உள்ளே... பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த அந்த வாழ்த்து அட்டையை எடுத்தாள்.

சந்திரன் கல்லூரிக் காலங்களில் அவள் பிறந்த நாளுக்காக அனுப்பிய க்ரீட்டிங்ஸ். அழகிய மலர்தோட்டம் ஒன்றில் இரண்டு காதல் பறவைகள் நெருக்கமாய் நின்று தங்களது அலகுகளை கொத்தியபடி இருக்கும் அழகுப்படம் அது. அதன் கீழ் தடித்த எழுத்துக்களால் என்றும் மாறாத அன்புடன் என்றெழுதி கையெழுத்திட்டிருந்தான் சந்திரன்.

'என்றும் மாறாத அன்புடன்' எழுத்துக்களை அப்படியே விரல்களால் வருடிப் பார்த்தவள் அன்று அப்படி எழுதியவன் இன்று அன்பை மாற்றிவிட்டானே 'இந்த லட்சணத்தில் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அட்வைஸ் வேறு.'

கொதிப்பாய் நினைத்தவள் அதையே ரொம்ப நேரம் வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்று மாலை வகுப்பு முடிந்து தோட்டத்து பக்கம் சென்ற போது வழக்கம் போல் பிங்கி ஓடி வந்தாள். அவளை அப்படியே வாரியெடுத்து அணைத்தவள் புல் தரையுடன் கூடிய பெரிய விளையாட்டு மைதானம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

பிங்கி கதை கேட்டு பஞ்சரித்தாள்.

புலிக்கதை, கரடிக்கதை என ஒவ்வொன்றாய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

பிங்கி கதை கேட்டு மகிழ்ந்தவள் ''உங்களை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு மிஸ்...'' என இறுக கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

7

அன்று ஹெட்மிஸ்ட்ரிஸ், சாரதா மேடம் நந்தினியிடம் வேறொரு பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டாள். பள்ளிக்கூட கூடுதல் செலவினங்களுக்காக வரையறை கோப்புகளை ரெடி செய்து நிர்வாகத் தாளாளரிடம் அனுமதி பெற அனுப்பி வைத்து விட்டாள்.

பள்ளியின் நிர்வாகத் தாளாளராய் இருப்பது சந்திரன். அவனை சந்திக்க பைல்களுடன் ராணி மில்ஸ் நிர்வாக கட்டிடத்திற்குள் அனுமதி பெற்று நுழைந்தாள்.

''சந்திரன் மேனஜிங் டைரக்டர்'' என்ற பளபளப்பான எழுத்துக்களுடன் இருந்த அறைக்கதவு முன் அவள் உட்கார வைக்கப்பட்டாள்.

ஐந்து நிமிட காத்திருப்பிற்குப் பின் அனுமதி கிடைத்து அவள் உள்ளே நுழைந்தபோது கம்பீரமான இருக்கையில் பைல்களைப் பார்த்தவாறு சுழன்று கொண்டிருந்த சந்திரன் புன்னகையுடன் எழுந்தான்.

''வா... நந்தினி...'' என உற்சாகமாய் வரவேற்றவனை கண்கள் விரிய பார்த்தாள் அவள்.

சந்தன நிற நீள கோட் சூட்டில் கம்பீரமாய் எக்ஸிகியூட்டிவ் லுக்குடன் இருந்த அவனது அழகு அவளை வியப்படையச் செய்தது. மைவிழிகளை விரித்து தன்னை கண்கொட்டாமல் பார்த்த அவளது அழகை அவனும் ரசித்துப் பார்த்தான்.

ஓரிரு நிமிடங்கள் இப்படி இந்தப் பார்வையிலே கழிய நந்தினிதான் தன் நிலைகண்டு சுதாரித்தவளாய் உணர்வுக்கு வந்தாள்.

கையிலிருந்த கோப்புகளை அவனிடம் கொடுத்தாள். அனுமதி பெற வேண்டிய செலவினங்களைப் பற்றி சாரதா மேடம் கூறிய விஷயங்களை விளக்கிச் சொன்னாள்.

சந்திரன் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய் கேட்டுவிட்டு கோப்புகளில் கையெழுத்திட்டான். அவன் கையெழுத்திட்டதும் அதை வாங்கிக் கொண்டு விறுவிறுவென அகலப் போனாள் நந்தினி.

''ஒரு... நிமிடம் நந்தினி...''

சந்திரனின் குரல் அவளை நிறுத்தியது.

''முதன் முறையாய் எனது அறைக்கு வந்திருக்கிறாய் அவ்வளவு அவசரமா?'' என்றான்.

''அவசரம்தான்...'' என்றாள் அவள் இறுக்கமாய்.

''கொஞ்சம் இதமாய் குளிர்பானம் எதுவும் சாப்பிடு கிறாயா?'' என்றான் கனிவுக் குரலில்.

''வேண்டாம்...'' வார்த்தைகள் அவளிடமிருந்து தெறித்து விழ சந்திரன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு குனிந்தபடி நின்ற அவளை நிதானமாய் ஒரு சுற்று சுற்றி னான்.

உற்றுப் பார்த்தபடி நிமிர்ந்தான்.

''ஆனாலும் நீ பழையதை மறக்கவில்லை நந்தினி...'' என்றான் பெருமூச்சுடன். என்ன என்பது போல் அவள் நிமிர்ந்தாள்.

''இந்த கிளிப்பச்சைப்பூ சேலை எனக்கு மிகவும் பிடிக் கும் என்று தெரிந்துதானே நீ மெனக்கெட்டு கட்டி வந் தாய்?''

அவளுக்கு சுருக்கென்றது.

உண்மையில் அதனால்தான் பெட்டியைக் குடைந்து தேடியெடுத்து கட்டி வந்திருந்தாள். கண்டுபிடித்துவிட் டானே!

கடகடவென சிரித்தாள்.

''என்ன சிரிக்கிறாய் நந்தினி?''

''உங்களையே பிடிக்காது இதில் உங்கள் விருப்பப்படி செய்வேன் என்ற கனவு வேறா?''

அவளின் பதில் அவனை வெகுவாய் திடுக்கிடச் செய்தது. அரண்டு போனவனாய் நிமிர்ந்தான்.

''என்ன... என்னை உனக்குப் பிடிக்காதா?''

''பிடிக்காதுதான்! இன்னொருவரின் கணவரை விரும்புகிற அளவுக்கு நான் தரங்கெட்டவள் இல்லை...'' என்றாள் அழுத்தந்திருத்தமாய்.

திகைப்பு விலகி சிரித்தான் அவன்.

''ஓ.... நீ... அதைச் சொல்கிறாயா.''

நடந்தபடி சுழன்றவன் சட்டென அவள் பக்கம் வந்தான். மெல்ல தன் கரங்களால் அவள் முகம் நிமிர்த்தி பார்த் தான்.

''படபடக்கும் விழிகள் மருண்ட மான் பார்வை பூவிதழ் சிரிப்பு கட்டுக்கோப்பாய் சிலைபோல் சிக்கென்ற உடல்வாகு'' என்றபடி வர்ணித்தவன் ஆசைதீர அவளை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு ''இத்தனை வருடங்களில் உன் அழகு மாறவே இல்லை. அப்படியே இருக்கிறது... இந்த உடம்பை வைத்துக் கொண்டு உன்னால் எப்படி சும்மா இருக்க முடிகிறது நந்தினி?''

அவன் புகழ்ச்சியில் தலை கிறுகிறுத்தாலும் அவன் சுற்றி வளைத்து என்ன கேட்க வருகிறான் என்பதை உணர்ந்தபோது சினம் கூடியது அவளுக்கு.

''சும்மா... என்றால்...?'' என்றபடி இழுத்தாள்.

''புரியவில்லை உனக்கு...?''

''புரியவில்லை.''

''உனக்கு அந்த ஆசை வரவில்லையா?''

''எந்த ஆசை...?''

மறுபடியும் அவள் புரியாததாய் கேட்க அவன் சிரித்த படி அவள் பக்கம் வந்தான்.

''அதற்கான பதிலை வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது?''

''பின் எப்படி?''

''நிஜமாகவே உனக்குப் புரியவில்லை...?''

''புரியவில்லை என்றுதானே கேட்கிறேன்...?'' அவளும் பதிலுக்கு குரலை உயர்த்த சட்டென நெருங்கி வந்தவன் வில் போல் விறைப்புடன் நின்றவளை இழுத்து அப்படியே அணைத்தான்.

''இனி... உனக்குப் புரிந்து விடும்'' என அவன் அணைப்பில் வேகம் கூட்டியபோது அந்த நெருக்கமான தழுவலில் தன்னை மறந்தவளாய் துவண்டாள் அவள்.

அந்த இதமான கதகதப்பு அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. பரிதவித்த மனதிற்கு அந்த நெருக்கம் ஆறுதலாய் இருந்தது.

அவன் தொடர்ந்து முன்னேறி உதடுகளால் சிவப் பேறிய அவள் கன்னங்களை உரசி அவளது இதழ்களைத் தேடியபோது தான் அவளது புத்திக்கு உரைத்தது.

சட்டென விபரீதம் புரிந்தவளாய் அவனைக் கைகளால் தள்ளியவள் தானும் விலகினாள்.

சந்திரன் சட்டென நகர்ந்தவன் கொஞ்ச நிமிடங்களில் கிளர்ந்துவிட்ட உணர்ச்சிகளின் பிடியில் தவித்த குற்ற உணர்வில், ''வெரி ஸாரி...'' என்றான் குரல் கம்ம.

அவளுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

''இன்னொருவரின் கணவனாக இருந்து கொண்டு என்னை அணைக்கிறீர்களே உங்களுக்கு வெட்கமா யில்லை?'' என்றாள் ஆவேசம் பொங்க.

அவன் அதிராமல் பார்வையில் குறும்பைக் கூட்டி னான்.

''நான் அணைத்தது தவறுதான் ஆனால்...''

''ஆனால்...?''

''அதை... நீ... அனுமதித்தாயே அதுவும் தவறு தானே...?''

அவனது கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் குனிந்தாள். அப்படி குனிந்தபடியே விடுவிடுவென வெளியேறி னாள்.

அவள் தடுமாறிப் போவதை ரசிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

8

ரூமிற்கு வந்தவள் படுக்கையில் குப்புற விழுந்தபடி சிந்தித்தாள். சட்டென அவன் இழுத்து அணைத்த விதமும் அந்த உடம்பு ஸ்பரிசமும் இப்போது நினைத் தாலும் மின்னல்போல் உடம்பில் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத் தியது.

தனது உடம்பும் அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் ஒத்துப்போனதே என தவிப்பாய் யோசித்தவள் அதற்கான காரணத்தையும் தேடினாள்.

மின்மினிப் பூச்சிகளாய் மூளையில் எண்ணங்கள் பளிச்சிட்டதே தவிர காரணத்தை கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை. நீயும் அனுமதித்தாயே அவன் கேட்ட கேள்வி அவளை எள்ளி நகையாடியது.

அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்? அவன் கேட்டது போல் அந்த ஆசையில்தான் அணைத்ததும் ஒண்டிக் கொண்டதாய் நினைத்திருப்பானோ?

ஏன் இப்படி புத்தி போனது இன்னொரு பெண்ணின் கணவனாய் இருப்பவன் இப்படி உரிமையாய் அவளைத் தொட்டு தழுவும் வரை மங்குணியாய் அனுமதித்திருக் கிறாளே!

வெறுப்பாய் வெகுண்டு நினைத்தவளுக்கு முன்பு கல்லூரியில் சந்திரன் காதலித்தபோது நடந்த சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அன்றொரு நாள் லைப்ரரி பின்னால் உள்ள ஆலமர நிழலில் யாருமில்லாத தனிமையில் பேசிக் கொண் டிருந்தபோது இந்த குறும்பு விளையாட்டை சந்திரன் செய்தது அவளுள் சிலிர்ப்பாய் எழுந்தது.

அன்று கைகளை கோர்த்தபடி பேசிக் கொண்டிருந் தவன் சட்டென அவள் இடுப்பை வளைத்து நெஞ்சார அணைக்க அவள் பயப்படத்தான் செய்தாள். ஆனால் அவனது பிடி இரும்புப் பிடியாய் இருந்தது.

நெஞ்சார தழுவியவன் சும்மா இருக்காமல் உதடுகளில் அழுந்த முத்தமும் இட்டான். அந்த இதமான உணர்ச்சி

யில் அவளும் கண்கள் சொருக அப்படியே சொக்கித்தான் போனாள்.

அந்த மயக்கத்திலிருந்து அவனை விடுவிக்கும் வரை அவளால் மீள முடியவில்லை அப்படி ஒரு லயிப்பில் இருந்தவளை விடுவித்தவன் அவள் கிறக்கமான முகத்தை உற்றுப் பார்த்தவாறு ''என் மீது இவ்வளவு காதல் கொண்டிருக்கிறாயா'' என கேட்டு ஆச்சரியமும் கொண்டான்.

பழையதை நினைத்துப் பார்த்தவளுக்கு தனக்கு இன் னும் அவன் மீதுள்ள மோகம் தீரவில்லையா என திகைப் பாய் யோசித்தாள். இன்று சந்திரன் அப்படிச் செய்ததும் தன்மீது இன்னும் மோகம் வைத்திருக்கிறாளா என்று அறியத்தானா?

அப்படிப் பார்த்தால் இந்த அணைப்பில் சுகமாய் கிறங்கிக்கிடப்பதைப் பார்த்து கண்டுபிடித்திருப்பானோ.

எல்லாம் சரி இருக்கட்டும் இன்னும் சந்திரனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ சந்திரன் மனதில் இருக்கிறாரோ.

தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டவள் அதற்கான விடையையும் தேடிப் பார்த்தாள்.

ஆனால் மறுநாள் அவளைச் சந்தித்தபோது அவளை வெகுவாய் சீண்டினான் அவன்.

''அடடா... கண்ணெல்லாம் மேலே சொருக என்ன ஒரு கிறக்கம்...! தப்பு பண்ணிட்டேன் அப்படியே இழுத்து உதட்டுல முத்தத்தையும் கொடுத்திருக்கணும். ஜிவ் வுன்னு பறக்கிற மாதிரி ரெண்டு பேருக்கும் இருந்

திருக்கும். மிஸ் பண்ணிட்டேன்!'' அவன் குரலை நீட்டி இறக்கி கேலியாய் பேச அவளுக்கு வந்ததே கோபம்.

''எல்லாம் அனுபவம் போல வீட்டுல பொண்டாட்டின்னு ஒருத்தி இருக்கிறதால அடிக்கடி அப்படி நடந்துக்கிட்ட அனுபவம் இருக்கும்...'' சொல்லியவள் அப்படியே அவன் முகக் குறிப்பை ஆராய்ந்தாள்.

நம்மிடம் பொது இடத்தில் இப்படி நடந்து கொண்டவன் வீட்டில் அனுமதியுள்ள மனைவியிடம் இந்த ரொமான்ஸ் செய்யாமலா இருப்பான்?

நினைத்தபடி அவனைப் பார்த்தவளுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லாமல் பார்த்தவன் தொடர்ந்து அவளையே வம்பிக்கிழுத்தான். ''மற்றவர்களை விடு... நம் இருவருக்கும் தான் அந்த பாடி லாங்குவேஜ் என்று சொல்லுவார்களே அது மிகச் சரியாய் ஒத்துப் போகிறது. அதனால்...''

''அதனால்...?''

''எனக்கொரு யோசனை தோன்றுகிறது.''

''என்ன யோசனையோ?'' அவளும் புருவம் உயர்த்தி கேலி செய்தாள்.

அவன் ஓரிரு நிமிடம் அவளையே உற்றுப்பார்த்தவன் படபடவென கேட்டான்.

''பேசாமல் என் அரவணைப்பிலேயே எப்போதும் இருந்து விடுகிறாயா உனக்கு தேவைப்படும்போது நானும் எனக்கு தேவைப்படும்போது நீயும்... இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாய் இருந்து...''

அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பதைப் புரிந்தவளுக்கு அதிர்ச்சியில் இதயமே நிற்பது போலிருந்தது. ''ச்சீ...! என காறி உமிழ்ந்தபடி விருட்டென அங்கிருந்து வெளியேறினாள் அவள்.

9

எவ்வளவு தைரியமிருந்தால் இப்படி கேட்டிருப்பான் என்ன கேள்வி கேட்டுவிட்டான் எவ்வித சங்கோஜமுமில்லாமல் எவ்வளவு ஈஸியாய் இப்படியொரு வார்த்தைகளை வீசுகிறான்?

சின்ன வீடு போல் வைத்துக் கொள்ளட்டுமா? என்பதை வெட்கமில்லாமல் நம்மிடமே கேட்கிறானே! அந்த அளவுக்கு சந்திரன் தரம் தாழ்ந்து விட்டானா?

வெகுண்டு யோசித்தவள் அன்று எழுந்த கோபத்தில் இனி அவனைப் பார்ப்பதையே தவிர்க்க வேண்டும் என முடிவும் செய்தாள்.

அதன்படி பள்ளி முடிந்து பிங்கியை அவன் அழைக்க வரும் சமயம் எல்லாம் லைப்ரரி, ஸ்டாப் ரூம் என ஒளிந்து கொண்டாள்.

இப்படியே ஒரு வாரம் கழன்றது. தன்னைக் காணாமல் தேடி வந்து பார்க்க முயல்வான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தவளுக்கு உள்ளூர ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது.

ஆக... அவன் பேச்சு பழக்கமெல்லாம் வலிய வந்தால் சும்மா வளைக்கத்தான் மற்றபடி அவள் நினைப்பது போல பழைய உறுத்தல்கள் இல்லை என்ன ஒரு மனம் இவனுக்கு? வெறுப்பாய் உணர்ந்தாள் அவள்.

மறுவாரம் வழக்கம்போல் பள்ளி சென்றவளுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. வாட்டசாட்டமாய் நெட்டையான உயரத்துடன் முப்பது வயதுமிக்க கறுப்பு மீசைக்காரன் ஒருவன் நடமாடிக் கொண்டிருந்தான்.

''யாரது?'' என நந்தினி உடனிருந்த கீதா மிஸ்ஸிடம் கேட்க, ''தெரியாதா? அவர் மோகன். யோகா மாஸ்டர்'' என்றாள்.

''யோகா மாஸ்டரா?''

''ஆம் நந்தினி நம் ஸ்கூல் பிள்ளைகளுக்கு சிறு சிறு யோகா உடற்பயிற்சிகளைக் கற்றுக்கொடுக்க மேனேஜ்மெண்ட் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. தினம் ஒரு மணி நேரம் வந்து வகுப்பு எடுப்பார்.''

''அப்படியா? நல்ல முயற்சிதான்...!'' என சந்தோஷம் கொண்டாள் அவள்.

ஆனால் மோகன் தேவையில்லாமல் அடிக்கடி அவளிடம் வந்து பேசியது, பார்க்கும்போதெல்லாம் இளித்து பல்லைக் காட்டியது அவளுக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

வேண்டுமென்றே அவளைத்தேடி வந்து ''ஹலோ நந்தினி...'' என்றபடி தினம் பேச்சுக் கொடுக்க ஒரு நாள் முகத்திலடித்தாற்போல் சொல்லியும் விட்டாள்.

''சும்மா... என்னை தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். எனக்கு இது பிடிக்கவில்லை!'' என்று

ஆனால் மோகன் அசரவில்லை.

''எனக்கு பிடித்திருக்கிறது'' என்றான்.

''என்ன...?''

அவள் வியக்க சர்வசாதாரணமாய் வார்த்தைகளை வீசினான்.

''உங்களுடன் பேச பிடித்திருக்கிறது. உங்களையும் பிடித்திருக்கிறது...'' என்றான்.

இதற்கு மேல் இவனை பேச விட்டால் ஆபத்து என் றுணர்ந்த நந்தினி வெகுண்டவளாய் அகன்று விட்டாள்.

ஆனால் மறுநாள் சந்திரன் தேடிவந்து பேசியபோது பழையவைகளை நினைத்து அவன் மீது வெகுவாய் கோபம் கொண்டாள்.

அவள் வில்லாய் முறுக்கி நின்றது அவனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

பக்கத்தில் வந்தவன் மூச்சுக்காற்று படும்படி நின்றான்.

அவனது உஷ்ணமான காற்று அவள் தோள்களை பொசுக்கியது. சட்டென தோள்களில் அவன் கரம் அழுந்தப போவதை உணர்த்தியது.

துள்ளியோடும் மான் போல் விருட்டென விலகப் போனாள்.

விரைந்து பற்றியது அவனது கரம். குவிந்து வளைந்த அவளது இடுப்பை இரும்புப் பிடியாய் பிடித்தது.

என்னை மீறி விடுவாயோ என சினமாய் கொதித்த கண்கள் தலை நிமிர்த்தியவளை சுட்டெரித்தது.

இருந்தும் திமிறினாள்.

''விடுங்கள்..!'' என அவள் அலறியது அவனது கோபத்தை அதிகப்படுத்தியிருக்க வேண்டும் அந்த கோப எரிச்சலில் வேண்டுமென்றே வேகம் கூட்டி விரைவாய் அவளை அணைக்கப் போனான்.

அவனது தழுவலை தடுக்க நினைத்தவள் அது உடல் பலத்தால் முடியாது என்பதையுணர்ந்து வார்த்தைகளை பிரயோகித்தாள்.

''விடுங்கள்... விடுங்கள் மிஸ்டர்.''

இந்த தொடுகிற உரிமை உங்களுக்கல்ல. இன்னொருவருக்கு சொந்தமாகப் போகிறது...'' என்றாள் ஆத்திரமாய்.

அவளது சூடான வார்த்தைகளில் ஷாக் அடித்தது போல் நின்றான். வேகமாய் ஆவேசத் தழுவலாய் முன்னேறிய அவன் கரங்கள் சட்டென பின் வாங்கின.

ஏன் ஏறக்குறைய அவளை முழுவதுமாய் விடுவித்தும் விட்டான்.

அதிர்ச்சியான முகத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

''என்ன சொன்னாய்?''

கேட்டவனின் குரல் நடுங்கியது.

நந்தினிக்கு அவன் தவிப்பு புதிராய் ஆசையாகவும் இருந்தது.

ஆனால் அவள் இனி பின் வாங்க முடியாது. நாய் வேஷம் போட்டாற் போல் குரைத்தாக வேண்டுமே.

''நான் ஒருவரை விரும்புகிறேன்...'' என்றாள் தீர்க்கமாய் தெள்ளத் தெளிவுடன்.

''யார்... யாரது....?''

''அது... அது...''

அவளது தயக்கம் அவனது முறைப்பைக் கூட்டியது ''பதில் சொல்...'' என்றான் கடுமையான தொனியில்.

அவள் திகைத்தாள்.

யாரைச் சொல்லுவாள்?

கிஷோர், குமார் என எதையாவது உளறி வைக்கலாமா?

அவள் நினைப்பதற்குள் அவனே மறுபடியும் அவள் பக்கத்தில் வந்தான்.

''எனக்குத் தெரியும்...'' என்றான்.

அவள் அதிர்ச்சியாய் நோக்க நெருப்பாய்ச் சிவந்த அவனது புலிக் கண்கள் அவளை பார்வையாலே குதறியது.

''நான் நினைக்கிறேன் அது அவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்...!''

அவள் உறுமியதைக் கண்டு பயப்படாமல் அவள் கேள்விகளை வீசினாள்.

''யாரது? யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்...?''

''அது... மோகன். மோகன் தானே?''

'ஓ.... இவனது பயம் மோகன் தானா அவனைக் கண்டுதான் மிரள்கிறானா?'

அப்படியானால் வேறு வழியில்லை சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்.

''மோகன்தான் மோகனைத்தான் நான் விரும்புகிறேன்...!'' என்றாள் உறுதியான குரலில்.

10

மேலும் ஒரு வாரம் கழிந்தது. அன்று அவள் பிங்கியை விட்டுவிட்டு விறுவிறுவென அகலப் போகையில் கூப்பிட்டான்.

''நந்தினி... ஒரு முக்கியமான விஷயம்...''

''என்ன?''

புருவம் உயர்த்தி பார்வையாலே கேட்டாள் அவள்.

''மோகன்... மோகன் பற்றி...''

''ஏன்... அவருக்கென்ன?'' குரலில் வேண்டுமென்றே அலட்சியம் காட்டினாள்.

''அவனைப் பற்றி ஒரு முக்கியமான தகவலை உன் கிட்ட சொல்லணும்...''

''சொல்லுங்க...''

''அது... அது... நீ... தப்பா நினைக்கக்கூடாது. நான் சொல்றது உண்மை...''

''பீடிகையெல்லாம் வேண்டாம் விஷயத்துக்கு வாங்க...''

''அவன்... அவன்... மோகன்... அவனோட நட்பு உனக்கு வேண்டாம். அவனோட பழக்கத்தை துண் டிச்சிரு...''

நந்தினிக்கு துணுக்கென்றது.

''எதுக்கு சொல்றீங்க?'' என்றாள் குரல் உயர.

''உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன்...'' என்றான் அவன் குரலில் உறுதியைக் கூட்டியவாறு அவள் விட வில்லை.

''எது நல்லதுன்னு எனக்குத் தெரியும் மற்றவங்க சொல்லணும்ன்னு அவசியமில்ல...''

அவன் கடுமையைக் குறைத்தான்.

''இல்ல... நந்தினி... பிடிவாதம் பிடிக்காத இது வேறு மாதிரி...''

''வேறு மாதிரின்னா?''

''மோகன் மாதிரி ஒரு ஆளை உலகத்தில பார்க்க முடியாது...''

''அவ்வளவு விசேஷமானவரா?'' அவள் வேண்டு மென்றே சீண்ட அவன் தலையை பலமாய் அசைத்தான்.

''இல்ல... அப்படிப்பட்ட அயோக்கியன்... பொறுக்கி?''

அவள் பயப்படுவாள் என்று பார்த்தவனுக்கு அவளது பதில் அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

''அப்படியா? உங்க எச்சரிக்கைக்கு... நன்றி...!'' என்றாள்.

''அவ்வளவுதானா? நான் சொல்றதை கேட்கமாட்டியா?'' ஆதங்கமாய் அவன் குரல் ஒலித்தும் அவள் மசிய வில்லை.

''ஸாரி... மிஸ்டர் சந்திரன் எனக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கு. நீங்க கிளம்புறீங்களா?''

கேட்டுவிட்டு விறுவிறுவென அதே வேகத்துடன் நடந்தாள் அவள்.

★ ★ ★

ரூமிற்கு வந்த நந்தினிக்கு பெரும் நிம்மதியாயிருந்தது சந்திரனின் கோபம் அந்த ஆத்திரம் எல்லாம் அவளுக்கு இனிப்பாய் தித்தித்தது.

ஏதோ தன்னை ஆளுமைப் படுத்தி அடிமைப்படுத்தியது போல் அல்லவா ஆணவமாய்ப் பேசினான். அவள் பழகுவது பேசுவது பற்றி அவனுக்கு என்ன அக்கறை? மோகனுடன் பழகினால் இவனுக்கு ஆத்திரம் வருகிறதா?

மோகனைப் பற்றிய பேச்சு பேசும் போதே சந்திரனின் முகம் கறுத்து கண்கள் தீயாய் ஜொலித்திருந்ததை கவனித்திருந்தாளே அதை உணரும் போது இனம் புரியா குதூகலமும் எதையோ பழிவாங்கிவிட்ட உணர்வும் எழும்பி அவளை சந்தோஷப்பட வைத்தது.

இனி மோகனுடன் பழக வேண்டும். இவனுக்கு சரி யான அடி கொடுக்க வேண்டும் அந்த எண்ணமே தொடர்ந்து பிடிவாதமாய் எழுந்து இம்சித்தது.

வேறு வழி தெரியாதவளாய் மோகன் பல்லைக்காட்டிய போது லேசாக சிரித்து தொலைத்தாள். அது போதாது மோகனுக்கு. மாலை ஷாப்பிங் செய்வதற்காக அவள் கூடையுடன் கிளம்பிய போது ஸ்கூல் காம்பவுண்டு அருகே பைக்குடன் தயாராய் நின்றிருந்தான்.

அவளைப் பார்த்ததும் உடம்பை அஷ்ட கோணலாய் நெளித்து ஒரு இளிப்பு செய்தான்.

''நந்தினி... மார்க்கெட் வழியாத்தான் போறேன். உன் களை ட்ராப் செய்யறேன்...''

அவள் யோசித்தாள். வேண்டாம் என சொல்ல நினைத்தாள்.

ஆனால் தற்செயலாய் பிங்கியுடன் சந்திரன் காரில் இறங்குவதைப் பார்த்ததும் அவள் எண்ணம் மாறியது.

''ஓ.கே. வர்றேன் மோகன் வண்டியை எடுங்க...!'' என்றாள்.

சந்திரன் தூரத்தில் இருந்தே மோகன் அவளிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கவனித்துவிட்டான். நெருங்க நெருங்க நந்தினி அவனிடம் சிரித்தபடி பைக் பின்னால் ஏறி உட்கார்வது தெரிந்தது.

அவனையே நம்ப முடியாதவனாய் உற்றுப் பார்க்க அவனது நிலை நந்தினிக்கு சந்தோஷத்தை அதிகப்படுத்தியது. எதையோ பழி வாங்கிவிட்ட உணர்வு குப்பென எழும்பி அவளை சந்தோஷப்பட வைத்தது.

அவளை விட பைக் ஓட்டிய மோகனின் முகம் ஏற்பட்ட சந்தோஷத்தில் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. நந்தினியின் மென்மையான மலர்கரங்கள் அவன் தோளை லேசாய் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது அவனை அப்படியே சிலிர்க்க வைத்திருந்தது.

வேண்டுமென்றே பைக்கை வேகமாய் ஓட்டியவன் வளைவுகளிலும் பள்ளங்களிலும் வேகத்தைக் குறைக்காமலே வண்டியை குதி போட வைத்தான்.

அந்த அசைவு தடுமாற்றத்தில் நந்தினி பூக்குவியல் போல் தன் மேல் வந்து முட்டுவாள் என்பது அவனது எண்ணம்.

ஆனால் நந்தினி அவனது எண்ணத்தை உணர்ந்து சுதாரித்து விட்டவள் முதல் வேலையாய் தோளைப்

பற்றியிருந்த தனது கரங்களை விலக்கினாள். பைக்கின் பக்கவாட்டில் தெரிந்த பிடிப்பு கம்பியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். மேடு பள்ள அதிர்வுகளில் விரல் நுனி படாத அளவுக்கு தன்னை பாதுகாத்துக் கொண்டாள்.

மோகனுக்கு இது ஏமாற்றமாய் இருந்தாலும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் வண்டியை ஓட்டினான். வழி நெடுக தான் பார்த்த சினிமா காதல் கதை ஒன்றை வரிவிடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நந்தினி அதை கவனியாமல் வெறும் உம் கொட்டியவள் சந்திரன் பற்றிய லயிப்பிலேயே இருந்தாள். இந்நேரம் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்த சந்திரன் கொதித்துக் கொண்டிருப்பான் - நன்றாக கொதிக்கட்டும். நம்மை எப்படியெல்லாம் ஆசை காட்டி நோகடித்தான். அதற்குப் பழிக்கு பழியாய் இதை அவன் அனுபவிக்கட்டும் என்றெல்லாம் வெகுண்டு நினைத்தாள் அவள்.

சிறிது நேரத்தில் ஷாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ் வந்துவிட மோகன் வண்டியை நிறுத்தினான்.

நந்தினி இறங்கினாள்.

அவளை அசடு வழிய விழுங்குவது போல் பார்த்தான் மோகன்.

''நந்தினி...''

''என்ன மோகன்?''

''இந்தக் கிளிப்பச்சை சேலையில் நீங்க தேவதை மாதிரி அற்புதமா இருக்கீங்க.''

''அப்படியா?''

''உங்களை அப்படியே கண்குளிர பார்த்துக்கிட்டே இருக்கணும் போல இருக்கு...''

விட்டால் தலையில் பெரிய ஐஸ் கட்டியை தூக்கி வைத்து அசடு வழிவான் என்பதையுணர்ந்த நந்தினி வேலையிருப்பது போல் அவசரம் காட்டி புன்னகையுடன் அவனிடம் விடைபெற்றாள்.

அவள் விடைபெற்று விறுவிறுவென செல்லும் அழகை கண்கொட்டாமல் பார்த்து ஆசை தீர பருகிக் கொண்டிருந்தான் மோகன்.

★ ★ ★

அன்று மாலை ரூமில் வழக்கம்போல் அலுப்புதீர குளித்து உடை மாற்றி மெல்லிய நைட்டிக்குள் நுழைந்து அப்படியே படுக்கையில் சாய்ந்தபோது வார்டன் டெய்ஸி கதவைத் தட்டினாள்.

நந்தினி கதவைத் திறந்தாள்.

''நந்தினி உங்களுக்கு போன்...''

போனா? யாராய் இருக்கும் யோசனையோடு மறு ரூமிற்கு போய் மேஜையிலிருந்த தொலைபேசியை எடுத்தாள்.

மறுமுனையில் சந்திரன்.

''ஹலோ நந்தினியா?''

''நந்தினிதான்... சொல்லுங்க...'' என்றாள் இறுக்கமாக.

''நான் சந்திரன் பேசுகிறேன்'' என்று ஆரம்பித்தவன் விஷயத்தைச் சொல்லத் தயங்குவது தெரிந்தது.

இவள் ஒருவார்த்தை மேற்கொண்டு பேசாமல் மௌன மாகவே ரிசீவரை பிடித்துக் கொண்டாள். சந்திரன் விறு விறுவென ஆரம்பித்து விட்டான்.

''நந்தினி மோகன் விஷயம். அவன் கூட நீ பழக வேண்டாம். உன்னை மறுபடி எச்சரிக்கிறேன்.''

''மோகன்...'' என்றதும் நந்தினியின் மனம் மேலும் இறுக்கமாகியது.

''அப்படியா உங்க எச்சரிக்கைக்கு நன்றி!'' என்றாள் கேலியாய் சீண்டும் குரலில். ''நந்தினி நான் சொல்றதை நம்பு. நீ நினைக்கிற மாதிரியான ஆள் மோகன் இல்ல.''

படபடவென அவன் சீற ''ஸாரி மிஸ்டர் சந்திரன் கீறல் விழுந்து ரிக்கார்ட் பிளேயர் மாதிரி அதையே சொல்லிக் கிட்டு இருக்காதீங்க. போனை வைங்க'' டொக்கென வைத்தவளின் இதழ்களில் புன்னகை பரவியது.

11

அன்றொருநாள் சரியான மழை. பள்ளி முடிந்து ஸ்கூல் பிள்ளைகள் குடையும் குல்லாவுமாய் ஆட்டோவிலும் காரிலும் நெருக்கியடித்தது ஏறிக் கொண்டிருந்தனர்.

பிங்கியை கூட்டிப்போக வந்த டிரைவர் கைகளைப் பிசைந்தபடி நடந்து வந்தான்.

நந்தினி திடுக்கிட்டு விசாரிக்க ''வழியில் டயர் பஞ்சராகி நிக்குதும்மா. ஸ்டெப்னிகூட இல்ல. இந்த நேரம் பார்த்து ஐயாவும் அம்மாவும் ஊருல இல்ல. பக்கத்து ஊரு கல்யாணத்துக்கு போயிருக்காங்க'' என்றான்.

''ஐயோ...! அப்போ பிங்கி எப்படிப் போவா.?''

டிரைவர் தலையைச் சொரிந்தபடி பார்த்தான்.

''அம்மா!''

''என்ன?''

''நீங்க ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சு பிங்கியை பத்திரமா வீட்டுல விட்டுறீங்களாம்மா?''

''என்ன சொல்ற... நானா?''

நந்தினி திடுக்கிட பிங்கியும் நச்சரித்தாள்.

''ஆமா... டீச்சர்... எனக்கு பயமா இருக்கு. நீங்களும் வாங்க...!''

தொடர்ந்து கெஞ்சிய அந்த பிஞ்சியின் மனதிற்காக வேறு வழியில்லாமல் நந்தினி ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து கிளம்பினாள்.

நல்லவேளை வீட்டில் சந்திரனோ ஹேமராணியோ இல்லை...! நினைப்பு நிம்மதியைத் தந்தது.

அரைமணி நேர பயணத்திற்குப்பின் சந்திரனின் பங்களா வந்துவிட்டது. நந்தினி முதல்முறையாய் அவன் இருப்பிடத்தை அப்போதுதான் பார்க்கிறாள்.

முன்பொருமுறை பேச்சு வாக்கில் அவன் அழைத்த போதும் அவள் மறுத்துவிட்டாள்.

பங்களா பச்சைப் பசேல் மரங்கள், அழகான செடிகளுக் கிடையே கிரானைட் பளபளப்பில் பார்ப்பதற்கே ரம்மிய மாய் இருந்தது.

அழகையும் பிரமாண்டத்தையும் ஒரு சேர இணைத்து கட்டியிருப்பது போல் இருந்தது. அழகு பூச்சாடிகள். வண்ணை விளக்குகள், சிற்பமாய் வடிவமைக்கப்பட்ட

நவீன வடிவங்கள், உயர்ரக கார்ப்பெட் விரிப்புகள் குளிர்விக்கப்பட்ட விசாலமான அறைகள் என எல்லாமே நந்தினியை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

திகைப்பாய் பிரமித்து வெளியே நின்றவளை பிங்கி இழுத்தாள்.

"உள்ள வாங்க டீச்சர்."

"நீ உள்ள போ பிங்கி இன்னொரு நாள் வாரேன்" என்றவளை பிங்கி விடுவதாயில்லை.

"ஐயோ... வாங்க டீச்சர். என்னோட ரூமை பார்த்திட்டு போங்க. நிறைய பொம்மைகள் வைச்சிருக்கேன்..." பெரியவர்கள் இல்லாமல் வேலையாட்கள் மட்டும் இருந்ததால் நந்தினிக்கு தயக்கம். மறுத்துப் பார்த்தாள்.

ஆனால் பிங்கி விடவில்லை.

பங்களாவினுள் அழைத்துச் சென்றவள் தரதரவென இழுக்காத குறையாய் கையைப் பிடித்து ஒவ்வொரு இடமாய் காட்டினாள்.

பணவசதியை பறைசாற்றும் விதவிதமான அலங்கார பொருட்கள், விலையுயர்ந்த மர வேலைப்பாடுகள், கண்ணாடி போன்ற கிரானைட் தரை பளபளப்பு எல்லா வற்றையும் வியப்புடன் பார்த்தபடி நடந்தாள் நந்தினி.

தனது அறைக்கு கூட்டிச் சென்று பொம்மைகளை காட்டிய பிங்கி அடுத்தாற்போல் மேடையின் நடுநயமாய் இருந்த இரண்டு பெரிய அறைகளின் பக்கம் வந்து நின்றாள்.

"டீச்சர்..."

"சொல்லு பிங்கி..."

"இது என்னோட அப்பா ரூம். அது என்னோட அம்மா ரூம்..."

ரெண்டு ரூம்களா? அலுவலக அறைகளாக இருக்குமா என உள்புறமாய் எட்டிப் பார்த்தாள் நந்தினி.

ஒவ்வொரு அறையிலும் தனித்தனியாக கட்டில். அப்படியானால் இது படுக்கையறை தானா? இருவரும் தனித்தனியாகத்தான் படுக்கிறார்களா?

"டீச்சர் இதான் பெட்ரூம்...!"

அவள் சந்தேகத்திற்கு விளக்கமும் கொடுத்தாள் பிங்கி.

"பிங்கி ரெண்டு அறைகளா இருக்கு?"

"ஆமா டீச்சர் ரெண்டு ரூம்! ஒண்ணு எங்க அம்மாவுக்கு இன்னொண்ணு எங்க அப்பாவுக்கு!"

"என்ன சொல்ற பிங்கி?"

"டீச்சர் நானும் என் அப்பாவும் ஒரு ரூமில படுத்துக்குவோம். அம்மா குட் நைட் சொல்லிட்டு இன்னொரு ரூமில போய் படுத்துக்குவாங்க!"

"அப்படியா எதனால?"

ஆவலாய் அவள் கேட்க பிங்கி புரியாமல் விழித்தது.

12

ரூமிற்கு வந்த நந்தினிக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். குட்டிப் போட்ட பூனை மாதிரி அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

சந்திரனும் ஹேமராணியும் தனித்தனி அறையில் தனித்தனி கட்டில்களில் படுக்கிறார்களா?

அப்படி என்ன பிரச்சினை அவர்களுக்கு?

பிங்கி சொன்னதை யோசித்துப் பார்த்தாள்.

''ரொம்ப நாளா அப்படித்தான் படுக்காங்க. டீச்சர் நான் எப்பவாவது எங்கம்மா கூட படுக்கிறேன்னு சொன்னாலும் அம்மா பிடிவாதமா வேண்டாம் அப்பா கூட இருன்னு சொல்லிருவாங்க.''

''உன் மேல பிரியமா இருப்பாங்களா பிங்கி?''

''இருப்பாங்க ஆனா...''

''ஆனா...''

''நீ எப்பவும் அப்பா செல்லம்தான்னு அடிக்கடி சொல்லுவாங்க.''

நந்தினிக்கு திகைப்பாய் இருந்தது.

ஹேமராணி ஏன் இப்படி நடக்க வேண்டும். இந்த பிஞ்சு மனதிடம் ஏன் வெறுப்பு காட்டுகிறாள்.

''பிங்கி?''

''கேளுங்க டீச்சர்?''

''உங்க அம்மா உன்கிட்ட நிறைய பேசுவாங்களா?''

''பேசுவாங்க. ஆனா கதையெல்லாம் சொல்லமாட்டாங்க.

''அப்பா! அப்பாதான் தினம் கதை சொல்லி தூங்க வைப்பாங்க.''

''சரி பிங்கி உன் அப்பாவும் அம்மாவும் பேசிக்குவாங்களா?''

''ம்ம்... பேசுவாங்க.''

வேற சண்டை போடுவாங்களா?

அவள் கேட்க பிங்கி மறுபடியும் திகைத்து விழித்தது. இது அதிகப்படியான பேச்சு என் நந்தினிக்கே தோன்றியது. அத்தோடு கேள்விகளை நிறுத்தி விட்டாள். பிங்கியை கவனிக்கும் பொறுப்பை பணியாட்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு கிளம்பி வந்துவிட்டாள்.

ரூமிற்கு வந்தவளுக்கு நடந்ததை யோசிக்க யோசிக்க தலையே வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது.

'இருவரும் சேர்ந்து படுக்கவில்லையென்றால் இருவருக்குமிடையே எவ்வித உறவும் இல்லையென்று தானே அர்த்தம். இருவருக்குமிடையே அப்படியென்ன பிரச்சினை இருக்கக்கூடும்.

ஒரு குழந்தை வேறு இருக்கிறது. சந்தோஷமாய்த் தானே வாழ்க்கையை ஆரம்பித்திருப்பார்கள்?

பின் என்னவாயிற்று?

அந்த ஹேமராணி கொஞ்சம் அலட்டல்தான். பணத் திமிர் உள்ளவள்தான். ஆனால் இருவரும் விரும்பித்தானே கல்யாணம் கட்டியிருக்கிறார்கள்.' நந்தினி கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தாள்.

அவளுக்குத் தெரிந்து பள்ளி விழாக்களிலும் சரி மில் நடத்தும் விசேஷ நிகழ்ச்சிகளிலும் சரி இருவரும் ஜோடியாய் சேர்ந்து கலந்துகொண்டதே இல்லை. ஒன்று சந்திரன் வருவான். இல்லையெனில் ஹேமராணி வருவாள். ஆரம்பம் முதலே அப்படித்தானே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

யோசித்தவளுக்கு ஒரு விஷயம் தெளிவாய்ப் புரிந்தது அவள் நினைத்தது போல் ஹேமராணியுடன் சந்திரன் சந்தோஷமாய் குடும்பம் நடத்தவில்லை என்று.

13

அதற்குப்பின் வந்த இரண்டு வாரங்கள் அவள் எவ் வளவோ முயன்றும் சந்திரனை சந்திக்க முடியவில்லை போர்டு மீட்டிங், தொழிலாளர்கள் பிரச்சனை என அவன் பிஸியாக இருந்தான்.

இவளுக்கோ ஒரே கேள்விகளின் குமைச்சல். அவற் றுக்கு விடை தெரிந்தாக வேண்டும். தவியாய் தவித்த வளுக்கு அன்று பள்ளியின் ஆண்டு விழா கலை நிகழ்ச் யொன்றுக்கு சந்திரன் தலைமை தாங்க வருகிறான் என்பதையறிந்தபோது பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

சொன்னது போலவே மாலை ஐந்து மணி விழாவிற்கு காரில் வந்து கம்பீரமாய் இறங்கினான் சந்திரன். அவளை ஒரு அர்த்தமான பார்வை பார்த்தவாறு விழா அரங்கினுள் நுழைந்தான்.

அந்த மின்னல் வெட்டும் பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது. அவளும் விழிகளை நன்கு விரித்து காண ததைக் கண்டது போல்தான் அவனைப் பார்த்தாள். பத் பதினைந்து நாள் அவனைப் பார்க்காத ஏக்கம் ஒ

நிமிஷத்தில் விலகி முகத்தில் சந்தோஷப் பூக்களை பரப்பியது மற்றவர்கள் பார்ப்பார்கள் என்ற உணர்வு சிறிதுமின்றி அவனைப் பார்த்து அழகாய் புன்னகைத் திருந்தாள்.

அந்த நிகழ்ச்சி முடியும் வரை சந்திரன் இடையிடையே அவளை கவனித்துக் கொண்டிருக்க அவளோ வைத்த கண் மாறாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அவனிடம் பேச விரும்புவதை சைகையிலே அவள் தெரிவிக்க சந்திரனும் புரிந்து கொண் டான். காலனியின் மத்தியில் அமைந்துள்ள நேஷனல் பார்க்கில் தன்னை சந்திக்கும்படி சொல்லியனுப்பினான்.

மெல்ல இருள் பரவ ஆரம்பித்தது ஏழு மணி.

நேஷனல் பார்க்கில் நந்தினி நுழைந்து சந்திரனைத் தேடினாள்.

விதவிதமான விளையாட்டுகளில் ஆங்காங்கே சிறு வர்கள் ஈடுபட்டிருக்க சறுக்கு விளையாட்டில் பிங்கியை விளையாட வைத்தபடி சந்திரன் நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவள் வருவதைப் பார்த்ததும் பிங்கியை விளையாடச் சொல்லிவிட்டு அவள் பக்கம் வந்தான்.

மர இருக்கையொன்றில் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

''என்ன விசயம் நந்தினி?''

அவன் ஆவலாய் கேட்க விஷயத்தை எப்படி ஆரம் பிப்பது என ஒரு கணம் தயங்கியவள் மறுகணம் படபட வென கொட்டிவிட்டாள். ''எதற்காக சந்திரன் நீங்களும்

ஹேமராணியும் சந்தோஷமாக இல்லையா? மனம் ஒப்பி இருவரும் வாழவில்லையா?'' அவள் சொல்வதை சந் திரன் புருவம் உயர ஆவலாய்க் கேட்டவன் சலனமில் லாமல் பார்த்தான்.

''ஓ.... இவ்வளவுதானா?'' என்றவன் அவளை நோக்கி சீரியஸான பார்வை பார்த்தவன்,

''நந்தினி உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா?'' என்றான்.

என்ன என்பது போல் நிமிர்ந்தாள்.

''அடுத்தவரது அந்தரங்க விஷயங்களில் நுழைவது கேட்பது அநாகரீகம் என்று...?''

அவன் பதில் சொல்வான் என்று எதிர்பார்த்தவளுக்கு அவன் முகத்திலடித்தாற்போல் சொல்ல ஏமாற்றமு எரிச்சலும் ஏற்பட்டது.

இருந்தாலும் விடாமல், ''என்னிடம் சொல்ல கூடாதா?'' என்றாள்.

அவன் இதழ்களில் கேலிப் புன்முறுவல் தோன் ''உன்னிடம் என்றால் நீ யார் யார் என்று சொல்கிறாயா?

எதுவுமே தெரியாதது போல் அவன் கேட்க அவள சினம் அதிகமாகியது. ''அதற்குள் மறந்து போய்விட்ட சரி நானே சொல்கிறேன். முன்பு ஒரு காலத்தில் உ களைக் காதலித்த குமுட்டை போதுமா...? இப்போ சொல்கிறீர்களா?'' என்றாள் வெடுக்கென்று.

அவனோ ஹாஸ்யத்தை கண்டது போல் உதடுகளை விரித்து பெரிதாக சிரிக்க ஆரம்பித்தான். அவனது சிரிப் அவளது எரிச்சலை அதிகப்படுத்தியது. ''இப்போது சொ லப் போகிறீர்களா? இல்லையா?''

குரல் உயர அவள் கேட்க அவனும் குரலை உயர்த்தி னான்.

''மாட்டேன் என்னுடைய அந்தரங்க விஷயங் களை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள எனக்கு விருப்ப மில்லை!''

அவன் தெளிவாக சொன்னதும் விடுவிடுவென அங்கிருந்து நகர்ந்து சற்றுத்தள்ளி சிறுவர்கள் பந்து களை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பக்கமாய் போய் நின்று விரைப்புடன் கைகளை கட்டிக் கொண் டாள்.

சந்திரன் குறுகுறு சிரிப்புடன் அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்தவன் அவளின் கோபத்தை ரசிக்கவே செய்தான்.

ஆனால் அவன் தன்னை அப்படி ரசித்துப் பார்ப்பது கூட அவளுக்கு எரிச்சலாயிருந்தது.

அதனால் அங்கிருந்து அகன்று சிறுவர்கள் சிறு ஊஞ்சல்களில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பகுதிக்குச் சென்று நின்று பார்த்தாள்.

ஆனால் சந்திரன் விடாமல் தொடரவும் எரிந்து விழுந் தாள்.

''ஏன்... என் பின்னால் வருகிறீர்கள் வேறு எங்காவது போங்கள்...!''

சந்திரன் பதில் சொல்லாது புன்முறுவலை அதிகமாக் கினான்.

''இந்தச் சிரிப்பெல்லாம் ஒன்றும் என்னைப் பார்த்து சிரிக்க வேண்டாம்...'' என்றாள் அவள் மறுபடியும் ஆத்திர

மாக அவன் அதற்கும் சிரித்தான். நந்தினி அதற்கு மேல் தாங்காதவளாய் சிலிர்த்துக் கொண்டு நடக்கப் போனாள்.

டக்கென அவள் கைகளைப் பிடித்தான்.

அவள் பட்டென உதறத் துடித்தாள்.

''தொடாதீர்கள்... என்னை...! உங்களைப் பொறுத்த வரையில் நான் யாரோதானே?''

அவள் உதற முயன்றாலும் அவனது பிடி இறுக்கமாய் இரும்புப் பிடியாய் இருந்தது. என்ன ஒரு வலுவான உடம்பு என வியக்கவும் செய்தாள்.

அவனோ எதுவும் பேசாமல் சிரிப்பு மாறாமல் அவளை நெருங்கினான்.

அப்படி பேசாமல் நெருங்கியதும் அவளுக்கு எரிச் சலை உண்டு பண்ணியது.

''விடுங்கள்... விடுங்கள்...'' என்றாள் ஆத்திரமாக அவள் நச்சரிப்பைத் தாங்காமல் அவன் பிடியைத் தளர் தினான்.

சரேலென கைகளை உருவிக் கொண்டு அவள் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

''ஒரு முக்கியமான விஷயம் நந்தினி...'' என்றான் அவன்.

அவள் நடப்பதை நிறுத்தவில்லை. அவன் குரலை உயர்த்தினான்.

''ஊருக்குப் போறேன் ஒரு பத்து நாட்கள் என்னை பார்க்க முடியாது...''

அவளது கால்கள் தானாக பிரேக் பிடித்தது போல் நின்றன. திரும்பி அதிசயமாய் அவனைப் பார்த்தாள்.

14

சந்திரன் சந்திரன் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டான். ஆனால் அந்த பத்து நாட்களும் அவனைப் பார்க்க முடியாமல் தனியாய் தவித்து விட்டாள். கூடவே தற்செயலாய் ஹோட்டல் ஒன்றுக்கு சென்றபோது அங்கு ஹேமராணி வேறு ஒரு ஆணுடன் நெருக்கமாய் செல்வதை கவனித்து விட்டாள். சந்திரன் ஊரிலிருந்து திரும்பிய மறுநாளே பொறுக்க முடியாதவளாய் சந்திரனைத் தேடி அலுவலகத் திற்கே சென்றுவிட்டாள். என்ன விஷயம் என ஆவலாய் கேட்டவனிடம் எப்படி இந்த அசிங்கத்தைச் சொல்வது என ஒருகணம் தவித்தாள்.

பின் தைரியம் கொண்டவளாய் படபடவென நேற்று ஹோட்டல் ரூமில் தான் கண்ட காட்சியைச் சொல்ல கொஞ்சமும் அதிராமல் அவளைப் பார்த்து சிரித்தான் சந்திரன்.

''என்ன... நான் சொல்கிற விஷயம் உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாய் இல்லையா?''

வியப்பாய் கேட்க வேகமாய் தலையசைத்தான் சந்திரன்.

''இல்லை... நந்தினி... எனக்கு ஹேமராணியைப் பற்றி நன்கு தெரியும்.''

''தெரியும்... என்றால்... நான் சொல்வதை நீங்க நம்பவில்லையா?''

''நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை...''

''பின்... என்ன விஷயம் சந்திரன்? மறைக்காமல் என்னிடம் சொல்லுங்கள்.''

சந்திரனின் உதடுகளில் முதல் முறையாய் ஒரு சோகப் புன்னகை படர்ந்தது.

''நந்தினி ஹேமராணிக்கு நிறைய ஆண் நண்பர்கள் உண்டு. அவர்களுடன் அவளுக்கு நெருக்கமான பழக்கமும் உண்டு. இதெல்லாம் எனக்கு முன்பே தெரியும்.''

''என்ன... முன்பே தெரியுமா? அப்படியானால் தெரிந்து தான் கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்களா?'' அவள் பயமாய் கேட்க கண்களை மெல்ல அசைத்து அவன் உறுதி செய்தான்.

நந்தினிக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. விறுவிறுவென அவன் பக்கம் போனவள் அவன் சட்டைக் காலரை கொத்தாய்ப் பிடித்து உலுக்கினாள்.

''எதற்கு சந்திரன் இப்படி ஹேமராணியின் நடத்தை தெரிந்தே கட்டிக் கொண்டீர்கள்? இந்த பணத்திற்காகவா இல்லை கேவலம் இந்த சொத்து சுகங்களுக்காகவா?''

அவள் ஆவேசமாய் கேட்க அவள் கைகளை விலக்கி மென்மையாய் சிரித்தான் அவன்.

''இதற்கே... இவ்வளவு அதிர்ந்துவிட்டாயே இன்னொரு பெரிய உண்மை இருக்கிறது தெரியுமா? அதைச் சொன்னால் நீ அதிர்ச்சியின் உச்சிக்கே சென்று விடுவாய்...?'' என்றான் அவன் பீடிகையாய் ''என்ன உண்மை அது?''

''பிங்கி..'' என்றான் சந்திரன்.

அவளுக்குப் புரியவில்லை.

''பிங்கியா... அவளுக்கு என்ன?''

''நந்தினி பிங்கி எனக்குப் பிறந்தவள் அல்ல. ஹேமராணிக்கு பிறந்தவள் அவ்வளவுதான்...!''

அவளுள் அதிர்வு கூடியது.

''என்ன... பிங்கி உங்கள் மகள் இல்லையா?''

வெறுமையாய் ஆமோதித்தான் அவன்.

''அப்படியானால் பிங்கியின் தந்தை...?''

சந்திரன் இகழ்ச்சியாய் சிரித்தான்.

''அதை ஹேமராணியிடம்தான் கேட்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவன் ஹேமராணியை காதலிப்பது போல் நடித்து அவளை சூரையாடிய ஒரு அயோக்கியன்...!''

''இதெல்லாம் உங்கள் கல்யாணத்திற்கு முன்பு நடந்த விஷயங்களா...?''

''ம்ம்...''

''பின் தெரிந்துதான் ஹேமராணியை கட்டிக் கொண்டீர்களா?''

ஓரிரு நிமிடம் பதில் சொல்லாமல் நந்தினியையே உற்றுப் பார்த்தவன் நீளமாய் மூச்சிழுத்து தோள்களை குலுக்கினான்.

''தெரிந்துதான்! ஆனால் நீ நினைப்பது போல் பணத் திற்காகவோ சொத்து சுகத்திற்காகவோ அல்ல!''

பின் எதற்கு?

''என் அன்பு மாமாவிற்காக...! சிறுவயதில் பெற்றவர் களை பறிகொடுத்த என்னை ஆதரவளித்து அன்புகாட்டி இந்த நிலைக்கு கொண்டு வந்தவர் அவர்தான். அந்த நன்றிக் கடனுக்காகத்தான்.''

''அதற்காக ஹேமராணியை கட்டிக் கொள்ள சம்மதித்து விட்டீர்களா?''

''வேறு என்ன செய்ய முடியும் நந்தினி...?''

என சொடுக்கிட்ட சந்திரன் ''என் மாமா அவ்வளவு பெரியவர் என் காலில் விழுந்து கெஞ்சினார். என் மக ளுக்கு ஒரு வாழ்க்கைக் கொடு என்று கதறினார் அப்படி அவர் செய்யும்போது எனக்கு இரும்பு நெஞ்சா. அதனாலே முடிவு செய்தேன் உன்னை நம் காதலை துறந்து யாராலே கர்ப்பமாய் இருந்த ஹேமராணியை திருமணம் செய் தேன். ஆனால்.. ஆனால்...''

''சொல்லுங்கள்.''

''ஹேமராணிக்கும் எனக்கும் சுத்தமாய் ஒத்துப்போக வில்லை. ஆரம்பம் முதலே சண்டை தலைத்தூக்கிற்று அதில் மாமா வேறு நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட நானு ஹேமராணியும் எழுதப்படாத ஒரு ஒப்பந்தம் போட்டு கொண்டோம்.''

''ஒப்பந்தமா?''

''ஆம் நானும் ஹேமராணியும் பெயருக்குத்தா கணவன் மனைவி. மற்றபடி அவள் தனி. நான் தனி எ

விஷயத்தில் அவள் தலையிடக்கூடாது. அவள் விஷயத் தில் நான் தலையிடக்கூடாதென்று.''

''ஓஹோ அதனால்தான் ஹோட்டல் ரூம்களில் ஆண் நண்பர்களை வைத்துக் கொண்டு கூத்தடிக்கிறாளா?''

அவள் கேட்க சந்திரன் மெல்ல தலையசைத்தபடி குனிந்தான்.

அவனது நிலையைப் பார்க்க பார்க்க அவளுக்கு தாங்க முடியாததாய் இருந்தது. அவன் பக்கம் நெருங்கிப் போன வள் அப்படியே அவனை இறுக கட்டிக் கொண்டாள்.

''சந்திரன்... சந்திரன்...'' அவள் குரல் தழுதழுத்தது.

''எவ்வளவு பெரிய தியாகம் செய்திருக்கிறீர்கள் சந் திரன்...? நான் கூட உங்களை தப்பாக நினைத்து விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.'' அவள் குரல் உடைந்து மெல்ல நீர்த்துளிகள் வெளிப்பட்டது. அந்த அணைப்பை விலக்க விரும்பாமல் இறுக்கியவன் தன் கரங்களால் அவள் கண்ணீர்த்துளிகளை துடைத்தான்.

''என்னை விடு நந்தினி... என் வாழ்க்கை இப்படியே போய்விடும். நீ, நீ உனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதுவும் உன் மனதுக்கு பிடித்த மோகனுடன்...'' அவன் தொடர்ந்து சொல்ல சொல்ல மோகன் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் துள்ளி விலகியவள் அவனையே கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள்.

''என்ன சொன்னீர்கள்...? மனதுக்குப் பிடித்த மோகனா?''

''ஆம் நீ மோகனை விரும்புகிறாய்தானே?''

''யார் சொன்னது அப்படி?''

அவன் முகம் புதிருக்குப் போனது.

''பின் மோகனுடன் நெருக்கமாய் பழகினாய். அவன் பின்னாலே ஊர் சுற்றினாய்...?''

அவள் முகம் இறுக்கமானது.

''எல்லாம் நடிப்பு...?'' என்றாள்.

''என்ன நடிப்பா... என்ன சொல்கிறாய் நந்தினி?''

அவள் புருவம் உயர்த்தி கேலிப்புன்னகையை தவழ விட்டாள்.

''சந்திரன் உங்களை வெறுப்பேற்றுவதற்காக மோகனுடன் பழகுவது போல் நடித்தேன். அவருடன் நெருக்கமாய் இருப்பது போல் உங்கள் முன்னிலையில் நடந்து கொண்டேன். மற்றபடி மோகன் பற்றிய நினைப்பு துளியும் எனக்கு கிடையாது...''

அவள் சொல்ல இம்முறை சந்திரன் தலையில் கை வைத்தான்.

''எல்லாம் வேஸ்ட். வீணாகப் போய் விட்டதே!'' என்றான் அலுப்புடன்.

''என்ன சொல்கிறீர்கள் சந்திரன்?''

''நந்தினி, அந்த மோகனை உன்னிடம் அனுப்பியதே நான்தான்.''

அவள் அதிர்வாய் நிமிர்ந்தாள்.

''என்ன மோகனை நீங்கள் அனுப்பி வைத்தீர்களா?''

''எதற்கு?''

அவன் தலையை வெட்டினான்.

''வேறென்ன...? உன்னுடன் பழகுவதற்குத்தான்! உன்னைக் காதலிக்கத்தான்...!''

''இது என்ன புதுக்கதை?''

''கதையல்ல உண்மை நந்தினி...! மோகன் என்னுடைய அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் என்னுடைய நண்பன்தான் உனக்குப் பொருத்தமாக இருப்பான் என நான் முடிவு செய்துதான் ட்ரில் மாஸ்டராக இங்கு அனுப்பி உன்னுடன் பழக வைத்தேன். அவனுடன் நீ பழகினால் எனக்கு எரிச்சல் வருவது போல் சீண்டினேன். எல்லாம் நான் நினைத்தபடியே நடந்தது. ஆனால்...''

அவன் நிறுத்த இம்முறை அவள் தலையிலடித்தாள். ''நல்ல வேடிக்கை இது! உங்களை ஏமாற்றுவதாய் நானும் என்னை ஏமாற்றுவதாய் நீங்களும் நினைத்து...''

இருவரும் அடக்கமுடியாமல் சிரித்தார்கள். ஆனால் பிடியை விடவில்லை.சிரித்தபடியே இருவரும் நெருங்கினர். சந்திரன் அவளது இடையை பிடித்த பிடியை இறுக்கினான்.

அவள் அவன் கழுத்தை வளைத்திருந்த கரங்களை நெருக்கினாள்.

நேரம் போவது தெரியாமல் இருவரும் தங்களை மறந்து ஒருவரையொருவர் நெஞ்சார தழுவிக் கொண்டிருந்தனர்.

''எத்தனை நாளாய் நடக்கிறது இந்த கூத்து?'' திடும்மென கேட்ட ஆங்காரக்குரல் அவர்களை கலைத்து விலகச் செய்தது. வெளியே அறைவாசலில் எரிக்கும் பார்வையுடன் ஹேமராணி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

15

"இனி ஒரு கணம் கூட தாமதிக்கக் கூடாது" தீர்க்கமா
முடிவுடன் நந்தினி பரபரத்துக் கொண்டிருந்தாள். சூ
கேஸை எடுத்து வைத்து உடமைகளை படபடவென பா
செய்தாள்.

ரூம் தோழி டெய்ஸியிடம் மட்டும் அவசரமா
சென்னை வரை செல்வதாய் சொல்லி விட்டு பஸ் ஏ
விட்டாள்.

சந்திரனிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை. அவ
அவளை தேடி வரக்கூடும். அதற்குள் கிளம்பிவி
வேண்டும் என்ற அவசரத்தில்தானே இப்படி அடித்
பிடித்துக் கிளம்பியிருக்கிறாள்.

பஸ்ஸில் உட்கார்ந்தவள் ஒரு கணம் அந்த காட்சின
நினைத்துப் பார்த்தாள். கதவைத் திறந்தபடி ஹேமரா
நிற்க கட்டிப் பிடித்தபடி அவளும் சந்திரனும் ஹே
ராணியை அந்த சூழ்நிலையில் பார்த்ததும் அவ
உடம்பே நடுங்கியது. சந்திரனும் அப்படியே வெ
வெலத்துப் போய்விட்டான். தீயாய் சுட்டது ஹேமரா
யின் கேள்வி.

எத்தனை நாளாய் இந்தக் கூத்து?

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லமுடியும் எந்தப் பதிலைச் சொன்னாலும் எவ்வளவு தெளிவுபடுத்தினாலும் அது நியாயமாக இருக்காதே. ஹேமராணி நம்ப மாட்டாளே.

டக்கென இருவரும் விலகி குற்றவாளிகளாய் தலை குனிந்து நிற்க ஹேமராணி நிதானமாய் நடந்து உள்ளே வந்தாள். கைகளை கட்டியபடி இருவரையும் மாறிமாறி உறுத்தும் பார்வை பார்த்தாள்.

சந்திரன்தான் துணிச்சலாய் நிமிர்ந்து அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

அந்த நிலையிலும் ஹேமராணி தன்னை சுடு வார்த்தைகளால் எரித்துவிடக்கூடாது என அவன் தவிப்பது நந்தினிக்குப் புரிந்தது.

அவளும் மெல்ல தைரியம் வந்து நிமிர்ந்து பார்த்த போது ஹேமராணி சைகை செய்தாள்.

"நீ போகலாம்..."

அந்த வார்த்தைகள் தெறித்து விழ நந்தினி கூனிக் குறுகியபடி அங்கிருந்து ஓடியே விட்டாள்.

16

காலமும் நேரமும் யாருக்காகவும் காத்திருக்கமாட்டோம் என்பது போல் நகர்ந்தது. இதோ ஆறு மாதங்கள்

உருண்டோடி விட்டது. சென்னையின் பொழுது போக்கு சொர்க்கமான மெரீனா கடற்கரை மாலை நேரம்.

வழக்கம் போல் நடைப்பயிற்சிக்காக கடற்கரைக்கு வந்தவள் ஒருமணி நேர பயிற்சியை முடித்துவிட்டு மணலில் உட்கார்ந்தாள்.

வெறித்த கண்களால் கடல் அலைகளையே வெறித்துப் பார்த்தாள்.

அலை அலையாய் நீர்பரப்பு எழும்புவதுபோல் அவள் மனதின் எண்ண அலைகளும் எழுந்தது. சந்திரன் எப்படி இருப்பான்? இந்நேரம் ஹேமராணிக்கும் அவனுக்கும் ஒத்துப் போய் நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண் டிருப்பார்களா இல்லை நம் தலையீட்டால் பிரச் சினை இன்னும் பெரிதாகி இடைவெளி அதிகமாயிருக் குமா?

பிங்கி அவள் எப்படி இருப்பாள்? இப்படிப்பட்ட சூழ் நிலையில் வளரும் அவளின் எதிர்காலம் என்னாவது?

தவித்தவளாய் யோசித்துக் கொண்டிருந்தவளின் தோள்களில் மெல்லிய பிஞ்சுக்கரம் ஒன்றுபடர்ந்து அவளை திடும்மென நினைப்புக்கு கொண்டு வந்தது.

டக்கென திரும்பிப் பார்த்தவள் அதிர்வோடு எழுந்து விட்டாள்.

அவள் தோளைப் பற்றி சிரித்தபடி பிங்கி.

''பிங்கி நீயா?''

அதிர்வாய் சந்தோஷமாய் அவளை அள்ளியவள் ஆசையாய் நெஞ்சில் அணைத்து இறுக்கினாள். முத்தமாய்

பொழிந்தாள். ''டீச்சர் டீச்சர்'' என அவளை இறுக கட்டிக் கொண்டது பிங்கி. இவள் எப்படி இங்கு...?

கேள்வி உரைக்க பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பின்புறமாய் கைகளை கட்டியபடி சந்திரன் நின்று கொண்டிருந்தான். அதே பார்வை. அதே மலரும் சிரிப்பு. நம்ப முடியாதவளாய் இவள் கண்களை விரித்துப் பார்க்க உதிர்ந்த புன்னகையை பெரிதாக்கியபடி பக்கத்தில் வந்தான்.

''சந்திரன்... நீங்க... நீங்க...''

பேச வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறினாள்.

''எல்லாத்தையும் விவரமாச் சொல்றேன் மொதல்ல உட்காரு. உட்காருங்கள்.''

''இதே சென்னையில் உன்னை ரெண்டு மாசமா தேடிக்கிட்டிருக்கேன். தெரியுமா?''

''என்ன சொல்றீங்க ரெண்டு மாசமாவா?''

''ஆமா உன்னைத் தேடி சென்னைக்கு வந்து ஒரு வீடு எடுத்து நானும் பிங்கியும் வாழ்ந்து வர்றோம்ங்கிற நம்பிக்கையிலதான் ஓய்வு நேரங்களில் நானும் பிங்கியும் பார்க், பீச்சு பொது இடங்கள்னு சுத்த ஆரம்பிச்சோம். அப்படி நாங்க ரெண்டு மாசம் தேடி அலைஞ்சதுக்கு இன்னிக்குத்தான் பலன் கிடைச்சுருக்கு...!''

பெரும் சாதனையாய் அவன் சொல்ல அவளுக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி கொப்பளித்தது.

''எனக்காக தேடி அலைஞ்சிங்களா?''

''ஆமா உன்னால நம்ப முடியலையா?''

''நம்பமுடியலைதான் என்னை எதுக்கு தேடணும்?''

''அது பெரிய கதை...'' என்றான் அவன் பீடிகையாய்

''செல்லுங்க... சீக்கிரம்... என்ன நடந்துச்சு...?'' அவள் ஆவலாக கேட்க நீள மூச்சிழுத்தபடி சந்திரன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

''நந்தினி, அன்னிக்கு நம்ம ரெண்டு பேரையும் அந்த நிலையில் பார்த்த ஹேமராணி ரொம்ப கொதிப்பாயிட்டா. பயங்கரமா சண்டை போட்டா. அவளோட பேசப் பேசத் தான் அவளோட பயம் என்னன்னு எனக்கு புரிஞ்சது. அது என்ன தெரியுமா?''

''என்ன?''

குற்ற நெஞ்சு குறுகுறுப்புடன் உணர்ச்சியற்ற குரலில் கேட்டாள் நந்தினி.

''நான் உன்கூட சேர்ந்துகிட்டு அவளை விரட்டிவிட்டு சொத்தையெல்லாம் நானே வைச்சுக்குவேன்கிற வீண் பிரமைதான் அவளோட பயமாயிட்டு. நான் எவ்வளவோ விளக்கம் சொல்லியும் நம்மோட நட்பும் காதலும் தூய்மை யானதுன்னு சொல்லியும் அவள் நம்பத் தயாரில்லை. தினம் தினம் சந்தேகக் கண்ணோட என்னைப் பார்த்தா. ஊரை விட்டுப் போகாம எங்கேயும் ஒளிஞ்சு வாழ்க்கை நடத்துறீயான்னு உன்னை எங்கெல்லாமோ போய் தேடிப்பார்த்தா. இந்த எரிச்சலில் பிங்கிக்கிட்ட வேற எரிஞ்சு விழுந்தா.''

''அப்புறம் என்ன ஆச்சு?''

''அப்புறம் தீர்மானமாய் ஒரு முடிவுக்கு நான் வந்தேன்.''

''முடிவா என்ன முடிவு?''

''ஹேமராணியோட குறி பணமும் அபரீதமான சொத்தும்தான். அதைத்தான் நான் ஏமாத்தி எடுத்துக் கிடுவேன்கிற பயம்தான் அவளை தூங்க விடாமல் நிலைக்கொள்ளாம தவிக்க வைச்சுச்சு. அதனால ஒருநாள் வக்கீலைக் கூப்பிட்டு என் பேரில இருந்த அவ்வளவு சொத்தையும் அவள் பேருக்கு மாற்றினேன். அம்மா தாயே என்னை விடு. உன் இஷ்டப்படி வாழுன்னு பெரிய கும்பிடு போட்டுட்டு பிங்கியோட கிளம்பி வந்துட் டேன்...''

''நந்தினி...'' திடுக்கிட்டுப் போய் பார்த்தாள்.

இது என்ன கிறுக்குத்தனமான முடிவு?

''இல்லை நந்தினி...'' என்றபடி வேகமாய் தலையாட்டி மறுத்தான் அவன்.

''சொல்லுங்க.''

''மேலோட்டமாப் பார்த்தா இது அப்படித்தான்னு தோணும். ஆனா உள்ளூர நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தா உண்மை புரியும்...''

''அது என்ன உண்மை?''

''ஹேமராணி என்னையும் உன்னையும் அந்த காத லர்கள் கோலத்தில் பார்க்காத வரையும் ஒழுங்காத்தான் இருந்தா ஆனா நம்மை அப்படி பார்த்ததும் அவள் மனசில சந்தேகப் பேய் வந்திருச்சு. என்னை நம்பாம தினம் தினம் சண்டை போட்டா. பிங்கி மேல வெறுப்பைக் காட்டி வாழ்க்கையை நரகமாகக முயற்சி செஞ்சா. அப்பத்தான் நான் யோசிச்சேன். நாம மூணு பேருமே விரும்பாத

வாழ்க்கையை தொடர்ந்து வாழ்ந்து நம்மை ஏன் நரகமாக்கிக்கணும்ன்னு தீவிரமா யோசிச்சேன். கோழைகள் மாதிரி விதிப்படி நடக்கட்டும்ன்னு வெறுமையா வாழு றதை விட உபயோகமா வாழ முடிவெடுத்தேன். அதனால ஹேமராணியின் உள்ளூர ஆசைப்படி அவளுக்கே சொத்தை எழுதி வைச்சேன் அவள் இஷ்டப்படி அவளுக்கு பிடித்த கோ்ப்ரீ வாழ்க்கையை வாழட்டும்ன்னு நான் குட்பையும் சொல்லிட்டு அப்படியே கிளம்பி வந்துட் டேன்.''

''அப்போ... பிங்கி? ஹேமராணிக்கு பிங்கி மேல ஆசை இல்லையா?''

சந்திரன் கடகடவென சிரித்தவன் பிங்கிமேல அவள் என்னைக்கும் பாசமோ பரிவோ காட்டினது இல்ல. தன்னோட கோ்ப்ரீ வாழ்க்கைக்கு பிங்கி இடைஞ்சலா இருப்பான்னுதான் நினைச்சா. அதனால தான் அவள் அனுமதியோடு பிங்கியை கூட்டி வந்துட்டேன்.''

''அப்போ பிங்கி கதி...?''

''அவளுக்கென்ன... அப்பாவா... நான் இருக்கேன் அம்மாவா நீ இருக்க வேறு என்ன வேணும்?''

குறுகுறுப்பாய் பார்த்தபடி,

அவன் சொல்ல... அவள் தனது அழகான தலையை சாய்த்து துணுக்குற்றவளாய்ப் பார்த்தாள்.

இது என்ன புதுக்கதை?

அவள் அதிசயமாய் கேட்க, ''என்ன இப்படி வாய் பிளந்து கேட்கிற? நானும் ஒரு கம்பெனியில வேலை

தேடிக்கிட்டேன். நீயும் வேலை பார்க்கிற. நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து பிங்கியோட ஒரு புது வாழ்க்கையை தொடங்குவோம்.''

அவள் வெட்கமாய் தலைகுனிந்தாள். பின் பதில் சொல்லாமல்... பிங்கியை பார்த்து, ''பிங்கிக்கு சம் மதம்ன்னா... எனக்கும் சம்மதம்தான்... இருவரும் ஆவ லாய் பிங்கியை நெருங்கினர். பிங்கி தன் பிஞ்சுக் கரங்களால் அவர்கள் இருவரது கழுத்தையும் கட்டிக் கொண்டது.

அவர்களது புதுவாழ்க்கையை வாழ்த்துவதுபோல் பின்னால் கடல் அலைகள் சந்தோஷமாய் ஆர்ப்பரிக்க ஆரம்பித்தது.

எந்தன் பொன் வண்ணமே...

1

நந்தினிக்கு அந்த நிமிடம் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது எல்லோரும் அவளை அலங்கரித்தார்கள். வாசனைத் திரவியங்களை அவள் மீது ஊற்றாத குறையாய் தெளித் தார்கள். அம்மா பக்கத்தில் வந்து கிசுகிசுப்பாய், ''உன் பிடி வாதத்தை எல்லாம் விட்டுட்டு, நீ பார்த்து நடந்துக் கணும்...'' என் அறிவுரைத்தாள்.

தோழிகள் விடாது அவள் காதுகளில், ''ஹேய்! மாப் பிள்ளை, பார்க்க முரட்டு ஆளாய் தெரியறார். இன்னிக்கு நீ தூங்கவே முடியாது'' என பயம் காட்டினர்.

நந்தினியும் நிமிர்ந்து கல்யாணச் சடங்குகளின் போது மாப்பிள்ளை வினோத்தை அரைகுறையாய் பார்க்கத்தான் செய்தாள். நெடுநெடு உயரம், பரந்த நெற்றி, ஊசி போல் குத்தும் காந்த விழிகள், கறுப்பு இறுக்கத்துடன் உதடுகள், முறுக்கிய மீசை, திடகாத்திரமான உடற்கட்டு என எல் லாமே சண்டைக்குத் தயாராய் நிற்கும் ஒரு மல்யுத்த வீரனின் பிம்பத்தை பயமாய் அவளுக்குக் கொடுத்தது.

அவளால் எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. யாரும் அவளை யோசிக்கவும் விடவில்லை. கல்லூரி படிப்பு முடிந்த மறுவாரமே கல்யாண புரோக்கர் அப்பாவைத் தேடி வந்து விட்டார். ''நல்ல ஒரு சம்பந்தம் இருக்கு சார்...'' என்றபடி அவர் விவரிக்க, அப்பாவும் அம்மாவும் வாய் பிளக்க கேட்டு சந்தோஷ பூரிப்புடன் சம்மதமும் சொல்லி விட்டனர்.

விஷயம் இதுதான். நகரின் பெரும் பணக்காரப் புள்ளி யான வினோத் தற்செயலாய் நந்தினியை கோவிலில் வைத்து பார்த்திருக்கிறான். இருபது வயது தங்கச்சிலை போல் பளீரிட்டுத் தெரிந்த அவளது முகத்தையும், வனப்பான உடல் அழகையும் ஒரு கணம் மெய் மறந்து ரசித்தவன் அக்கணமே, 'இவள்தான் மனைவி. இவளைத் தான் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்' என முடிவு செய்து விட் டான்.

உடனடியாக புரோக்கர் மூலம் நந்தினியின் விலாசம் விசாரித்து, பெண் கேட்டும் ஆள் அனுப்பி விட்டான். அப்பாவும் சும்மா இருக்கவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த இடங்களில் வினோத் பற்றி விசாரித்தார்.

'அவரா... பெரும் கோடீஸ்வரர் ஆயிற்றே...? விதவித மான கார், பங்களா... என சொகுசு வாழ்க்கை வாழ்பவ

ராயிற்றே! உங்கள் பெண், கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்...!' என சொல்ல அப்பா பெரும் தலையாட்டலுடன் கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்து விட்டார்.

நந்தினிக்கு இந்த ஆடம்பரம் பிடிக்காதது தான். கார், பங்களா என வாழ்வது தான் வாழ்க்கையா? என்றெல்லாம் நினைத்து மறுத்துப் பார்த்தாள். ஆனால் தாயும் தந்தையும் பிடிவாதமாய் இருந்து அவளுக்கு மூளைச்சலவை செய்து விட்டனர்.

நல்ல இடம். எல்லாம் உன் நல்லதுக்குத்தான் என கட்டி வைத்து விட்டனர்.

இதோ... முகூர்த்த தேதி குறிக்கப்பட்டு கல்யாணம் நடந்து முதலிரவும் வந்தாயிற்று.

எல்லா மணப் பெண்களும் போல நந்தினியும் பயத்துடனே முதலிரவு அறையினுள் நுழைந்தாள்.

குளிரூட்டப்பட்ட அறை. விலையுயர்ந்த வேலைப்பாடுகளுடன் தேக்கு மர கட்டில். இதமான நுரை மெத்தை கட்டிலை அலங்கரிக்கும் விதவிதமான மலர்கள். புதுப் புது புஷ்பங்கள். கட்டிலில் கால் மேல் கால் போட்டு கம்பீரமாய் வினோத் அமர்ந்திருந்தான்.

நந்தினி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். எந்தவித சலனமுமில்லாத அவனது முகத்தை விட அவன் கையில் இருந்த துடிப்பான சிகரெட் அவளை உறுத்தியது. மெல்ல பால் தம்ளருடன் இவள் நகர்ந்தபோது அவன் நிமிர்ந்தான்.

அவனது காந்த விழிகளை, முழுதும் விரித்து அவளை விழுங்குவது போல் பார்த்தான். இதுவரை அவன் பார்த்திராத வனப்பு. நளினமான உடலமைப்பு! ஒரு கண அந்த அழகில் மெய் மறந்தபடி அவளையே பார்க்க...

நந்தினியும் பதிலுக்கு இமைகள் விரிய அவனைப் பார்த்தாள்.

வினோத் எழுந்து கொண்டான். கையில் உள்ள சிகரெட்டை சுண்டி உதறியபடி அவளை நோக்கி வந்தான்.

நந்தினியுள் பரபரப்பு கூடியது.

பக்கத்தில் வந்தவன் பால் தம்ளரை வாங்கி ஓரமாய் ஸ்டூலில் வைத்துவிட்டு நேருக்கு நேர் அவளைப் பார்த்தான். அவனது பார்வையின் சூடு தாங்காமல் நந்தினி குனிந்தாள்.

அவளது மலர்க்கரங்களை தொட்டான். மெல்லிய நடுக்கம் அவளுள் பரவ ஆரம்பித்தது.

அவன் விடாமல் விரல்களால் முன்னேறி தோள்களையும் வளைவான இடுப்பையும் ஒரு சேரப் பிடித்தவன் அப்படியே அவளை இறுக அணைத்தான்.

அவளது இறுக்கமான உடல் முழுவதும் தழுவிய அணைப்பு அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது. 'வந்ததும் உட்கார வைத்து ஏதாவது மனம் விட்டுப் புரிந்து கொள்ளலாம்' என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தவளுக்கு இந்த வெறியான அணைப்பு ஸ்பரிசம் பெரும் ஏமாற்றத்தை உருவாக்கியது.

அதை விட அவன் கண்களில் தெரிந்த வெறி அவளைக் கலவரப்படுத்தவே அப்படியே கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

கண்கள் மூடியதை, சுகத்தில் பரவசமாகி விட்டாள் என அவன் நினைத்துக் கொண்டவன், அப்படியே அவளது உடைகளில் கை வைத்து அகற்ற ஆரம்பித்தான்!

நந்தினி திகைத்தாள்...!

'எவ்வளவு புனிதமாய் மெல்ல மெல்ல தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தாம்பத்யத்தை இப்படி ரவுடி போல்... பெண்ணிடம் வலுக்கட்டாயமாய் சுகம் தேடும் தெருப் பொறுக்கி போல்... இவன்...'

அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவளை படுக்கைக்குக் கொண்டு போய் கிடத்தியவன் அவள் மேல் படர்ந்து மூர்க்கத்தனத்துடன் செயல்பட ஆரம்பித்து விட்டான்.

காணாததைக் கண்டது போல் பாய்ந்து, முத்தமிட்டு அவளது அவ்வளவு அழகையும் ஒரே இரவில் அனு பவித்துவிட வேண்டும் என வெறியாய் அவன் செயல் பட்டதை கண்டு மிரண்டு போனாள்.

உடம்பு முழுவதும் எரிவது போலிருந்தது நந்தினிக்கு அவனை அப்படியே தள்ளிவிட வேண்டும் என்று எண்ணி முயற்சிக்கவும் செய்தாள்.

ஆனால் அவனது ஆக்ரோஷமான இரும்புப் பிடிக்குள் பருந்திடம் சிக்கிய கோழிக் குஞ்சாய்த்தான் அவளது நிலைமை இருந்தது.

வேகவேகமாய் செயல்பட்டு மலரிடம் தேன் குடித்த வண்டின் திருப்தியுடன் அவன் விலகினான். கசக்கியெறி யப்பட்ட மலர் போல் கிடந்தவளின் நெற்றியில் பெரிய மன்மத கொக்கு போல கடைசியில் முத்தமிட்டான்.

திகைத்து வெறித்துப் போனவளின் முகத்தை தன் பக்கம் திருப்பினான்.

''உன் பெயரென்ன...? ஆ... ஆங்... நந்தினி? நந்தினி நானும் எத்தனையோ பெண்களை பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆனால் உன் போன்ற சுகம் யாரிடமும் கிடைத்ததில்லை. நான் அதிர்ஷ்டக்காரன்தான்...!''

சொல்லியபடி அவன் சிரித்தான். அவன் சொல்வதின் முழு அர்த்தத்தையும் உணர்ந்த நந்தினி பயங்கரமாய் திடுக்கிட்டாள்.

2

நந்தினிக்கு பலாத்காரமாய் அவன் செயல்பட்டதை விட கடைசியில் அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது தலையில் இடி விழுவது போலிருந்தது.

என்ன சொன்னான்? 'எத்தனையோ பெண்களை பார்த்திருக்கிறேன். உன் போல் சுகம் எந்தப் பெண்ணிடமும் கிடைத்ததில்லை...' என்று தானே?... அப்படியானால் இவனுக்கு பல பெண்களுடன் தொடர்பு உண்டா? காமவெறி பிடித்த பெண் பித்தனா?

அவள் மிரட்சியுடன் அவனை பார்த்துக் கொண்டிருக் கும்போதே அவன் எழுந்து உடைகளை சரி செய்து கொண்டான். திரும்பி கட்டிலில் உட்கார்ந்து சாய்ந்தவாறு படுத்துக் கொண்டவன் அரைகுறையாய் இருந்த அவளை அப்படியே இழுத்து தனது பரந்த நெஞ்சில் போட்டுக் கொண்டான். அவனது விரல்கள் பரிவுடன் அவளது தலை முடியைக் கோதிவிட்டபோது அவள் திகைத்தாள்.

இவனுக்கும் மனம் என்ற ஒன்று இருக்கத்தான் செய் கிறது என்ற எண்ணம் சமாதானமாய் எழுந்து கொதிப்பாய் கொதித்த அவளது மனநிலையை சரிப்படுத்தியது.

''உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும். பேசுவோமா?'' என்றான் அவன்.

அவள் கைவிரல்களை சேர்த்து அவன் நெஞ்சில் வைத்து அதன் மேல் தன் முகத்தை வைத்தவாறு அவனை அதிசயமாய்ப் பார்த்தாள். அவன் ஒரு கணம் அவள் கண்களை உற்று நோக்கினான்.

''கண்களில் மை வைத்திருக்கிறாயா? உன் மை விழிகள் பார்ப்பதற்கு ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறது!'' என்றான்.

இப்போது தான் தன்னை இவன் நிதானமாய் பார்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறானோ... என அவள் எண்ணும்போதே படக்கென தன் முகத்தை அவள் பக்கம் கொண்டு வந்த வன் தனது உதடுகளை அவளின் இரு கண் இமைகளிலும் ஒற்றியெடுத்து முத்தமிட்டான்.

திடுக்கிடலுடன் வியந்தவளின் நெற்றியைத் தட்டிச் சிரித்தவன்,

''நந்தினி... இது... இது தான் என் சுபாவம். எந்த அழகையும் பார்த்து... ரசிப்பேன். ரசித்ததும் உடனே அதை அனுபவித்து விட வேண்டும் என்ற ஆசை வரும். வந்ததும் அதை உடனே செய்து விடுவேன். இதுதான் எனது ஸ்டைல் புரிகிறதா?'' என்றபடி திரும்பவும் அவன் சிரித்தபோது அவனது சிரிப்பு விகாரமாய் ஒலித்தது நந்தினிக்கு.

அவன் இப்போது அவளது கழுத்தை விரல்களால் தடவியபடி தோளுக்கு வந்தவன் இரு தோள்களையும் அழுந்தப் பற்றி தன் நெஞ்சோடு அணைத்தான்.

''உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும் என்று சொன் னது எதைப் பற்றி தெரியுமா?'' என்றபடி நிறுத்தியவன்,

திரும்பவும் அவள் மோவாயை உயர்த்தி, சிறு பிள்ளையை கொஞ்சுவது போல் அவள் செவ்விதழ் உதடுகளை இழுத்து கைகளால் ஆட்டினான்.

சில்மிஷ விஷயத்தில் பெரும் மன்னனாக இருப்பான் போலவே என அவள் எண்ணியபடியே அவனை வினோத மாய் பார்க்க அவன் தொடர்ந்தான்.

''என்னைப் பற்றி... என்னைப் பற்றி... நீ முழுமை யாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் நந்தினி. அதைப் பற்றி உன்னிடம் விரிவாகப் பேச வேண்டும். அதற்கு முன் கேள்வி. என்னைப் பற்றி என்ன தெரியும் உனக்கு?''

அவன் திடீரென கேட்டதும் அவள் புரியாமல் விழித் தாள்.

''என்ன கேட்கிறீர்கள் நீங்கள்?'' என்றாள்.

''புரியவில்லையா? என்னைப் பற்றி எந்த அளவுக்கு உனக்குத் தெரியும் என கேட்கிறேன்.''

''நீங்கள் ஒரு தொழிலதிபர் என்று...''

''ம்ம்... தொழிலதிபர் என்று தெரியும். என்ன தொழில் செய்கிறேன் தெரியுமா?''

அவள் திரும்பவும் விழித்தாள்.

அவன் சிரித்தபடி, ''திகைக்காதே. எல்லாவற்றையும் விரிவாய் நானே சொல்லி விடுகிறேன். நான் இந்த ஊரின் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான பரம்பரை பணக்காரன்! என் தாத்தா, கொள்ளு தாத்தா எல்லோரும் ஜமீன்தார் பரம்பரையில் வந்தவர்கள். ராஜ போக வாழ்க்கை வாழும் அளவுக்கு வசதி இருக்கிறது. இருந்தும் பெயருக்கு ஒரு தொழில் செய்கிறேன். அது என்ன தொழில் தெரியுமா?''

அவன் நிறுத்தி விட்டுப் பார்க்க அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

அவனே தொடர்ந்தான். ''நான் செய்வது அட்வர் டைசிங் எனப்படும் விளம்பர குறும்படம் எடுக்கும் தொழில்.

இந்த விளம்பரப்படங்களை 'மாடல்கள்' எனப்படும் நிறைய அழகான இளம் பெண்களை வைத்துத் தான் எடுக்கிறேன். வெவ்வேறு மாநிலத்தில் இருந்து வரும் அழகிகள் தான் இந்தத் துறையில் விளம்பரப் பெண்களாய் நடிக்கிறார்கள். அவர்களுடன் எனக்கு நெருக்கமான, மிக நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. அதை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்...!'' என்று சர்வ சாதாரணமாய் அவன் சொன்னபோது நிஜமாகவே அதிர்ந்தாள் நந்தினி.

இருந்தும் தன் அதிர்வைக் காட்டாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

''நெருக்கமான தொடர்பு என்றால்... தொழில் ரீதியாகத் தானே சொல்கிறீர்கள்?'' என்றாள் நப்பாசை பொங்க.

''இல்லை நந்தினி...'' அவன் குரல் உறுதியாய் ஒலித்தது.

''பின் எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?''

''உனக்குப் புரியவில்லை?''

''புரியவில்லை...''

''தொழிலுக்கு அப்பால் நந்தினி. அதை தொடர் என்று கூட சொல்லக்கூடாது. உறவு என்றே சொல் வேண்டும். அந்த உறவு நட்பில் ஆரம்பித்து படுக்கை வரை வந்துவிடும்...!''

அவன் சொல்லச் சொல்ல... அப்படியே விக்கித்துப் போனாள் நந்தினி.

3

வினோத் சாதாரணமாக எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

நந்தினி பயம் விலகாமல் மெல்ல தலையசைத்தாள். ''நந்தினி ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்...'' என ஆரம்பித்தவன், ''இது கம்ப்யூட்டர் யுகம். உலகம் விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் எங்கோ போய் விட்டது. இன்னும் கற்பு அது இதுவென நாம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் அது முட்டாள்தனமாகி விடும். மேலும் வாழ்க்கையில் முக்கியமான ஒரு விஷயம் என்ன தெரியுமா? ஒன்றைப் பெற, ஒன்றை நாம் கொடுத்தாக வேண்டும் என்ற விதிதான். அந்த விதிப்படி விளம்பரப் படங்களில் நடிக்க இருக்கும் மாடல் அழகிகள் தங்களது உடம்பை மகிழ்வோடு எனக்குக் கொடுக்கிறார்கள். நானும் மகிழ்வோடு எடுத்துக் கொள்கிறேன். இதில் தப்பு எதுவும் இல்லை...'' அவன் சொல்லி விட்டு நிறுத்தியபடி அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். நந்தினி, பிரமை பிடித்தாற்போல் அப்படியே விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தலையைப் பிடித்து மெல்ல உலுக்கினான்.

''உனக்குப் புரிகிறதா... இல்லையா?''

அவள் அதற்கும் பேசாமலே இருந்தாள்.

''இதோ பார் நந்தினி! நம் முதலிரவிலேயே இதையெல்லாம் நான் சொல்வது உனக்கு குழப்பமாகக் கூட இருக்கும். ஆனால் நான்தான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், நீ இந்த விஷயங்களை எல்லாம் முதலிரவிலே தெரிந்து கொள்வது பிடிக்காமல் போனால் கூட...'' என்றபடி அவன் நிறுத்திவிட்டு மறுபடியும் அவளது கண்களை ஊடுருவினான்.

''நீ விலகிக் கொள்ளலாம். இந்த திருமண பந்தத்தை முறித்துக் கொள்ளலாம்...'' சர்வ சாதாரணமாய் பழத்தில் ஊசியேற்றுவது போல் அவன் சொல்ல அவள் துடித்துப் போனாள்.

''எ... என்... என்ன... என்ன... சொல்கிறீர்கள்? உங்கள் வாயிலிருந்து இப்படி வரலாமா? நீங்கள் இப்படிப் பேசலாமா...? என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' ஒரு கணம் பரிதவித்துப் போனவளாய் துடிப்பு அடங்காமல் அவள் கேட்க, அவன் பெரும் சிரிப்புடன், தன் நெஞ்சில் இருந்து விலகியவளை இழுத்து நெஞ்சோடு அணைத்தான்.

''பதட்டம் வேண்டாம் நந்தினி. நீயும் என்னைப் போல் மனநிலையுடன் இதை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால் ஒன்றும் இல்லை. மாறாக, கணவன் என்றால் கட்டுப்பெட்டியாய் உன் முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு ராமன் போல் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் என்னால் முடியாது. அதைத்தான் இப்படி விளக்கினேன்...''

அவள் இன்னமும் தவிப்பு அடங்காமல் மூச்சு வாங்கியது. வினோத்திற்கு வேடிக்கையாய் இருந்தது. கோழிக் குஞ்சு போல் தன் நெஞ்சோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தவளின் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

''நான் திருமண பந்தத்தை முறித்துவிடுவோம் என்று சொன்னதும் நீ பயந்து விட்டாய் அப்படித்தானே?'' அவள் மூச்சிமுத்தபடி தலையசைத்தாள்.

''பயப்படாதே... நான் அப்படியெல்லாம் முறித்து விடமாட்டேன். நீ என்னை புரிந்து கொண்டால் போதும்... என் விஷயங்களில் தலையிடாமல் இருந்தால் போதும். உனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்படாது...''

நந்தினி பதிலளிக்காமல் அவனையே பார்த்தாள்.

''நந்தினி...''

முதல் முறையாய் அவன் குரலில் லேசான கனிவு தொனித்திருப்பதை கவனித்தாள்.

''என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா?''

''ம்...'' என்றாள் லேசான தலையசைப்புடன்.

''இவ்வளவு சொல்லியும் என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா? உனக்கு வெறுப்பு வரவில்லையா...?''

அவனது கேள்வி அவளை ஊமையாக்கியது. உண்மையில் அவன் மீது ஆசையா அவளுக்கு? இப்படி ஒரு கணவன் வந்து அமைந்து விட்டானே என்று வெறுப்புதானே? இதையெல்லாம் எப்படி வெளிக்காட்ட முடியும்? கடப்பாரையை விழுங்குவது போல் விழுங்கி வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டுதானே ஆக வேண்டும்? அவள் நிலைமையும் அதுதானே!

ஒரு கணம் இந்த கல்யாணத்திற்காக அப்பா பணம் புரட்ட அலைந்தது, தெரிந்த சொந்த பந்தங்களிடம் எல்லாம் கடன் வாங்கி சமாளித்தது எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கல்யாணத்திற்கு முந்தைய இரவும் அவளை

தனியே சந்தித்து அப்பா கண் கலங்கிப் பேசிய... அந்த வார்த்தைகள் இன்னும் அவள் நினைவில் இருக்கிறது.

''இதோ பாரம்மா, மாப்பிள்ளை நம் கைக்கு மீறிய பணக்கார இடம். அவர் பணத்தாலே வளர்ந்து விட்டதால் குணத்தில் கொஞ்சம் முன் பின் இருக்கத்தான் செய்யும். நீதான் அதை புரிந்து கொண்டு நல்ல விதமாய் உன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்...''

அப்பா சொன்னது சரிதான். மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் முன் பின் அல்ல நிறைய முரணாகவே இருக்கிறார். அவரை எப்படிப் புரிந்து எப்படித்தான் வாழ்க்கையை நடத்தப் போகிறாளோ...!

யோசித்தவள் தன் உதடுகளில் ஏதோ ஈரம் ஏற்படுவது கண்டு உணர்வுக்கு வர... நிஜத்தில் அவன் அவளது உதடுகளில் அழுந்த முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவனது செய்கையெல்லாம் அவளுக்கு திகைப்பைத் தான் ஏற்படுத்தியது.

4

மறுநாள் விழித்தவளுக்கு முதலிரவில் நடந்ததெல்லாம் பயங்கர கனவு போல இருந்தது. ஒரே இரவில் எத்தனை விஷயங்களில் எத்தனை உணர்வுகளில் அவள் அலைக்கழிக்கப்பட்டு விட்டாள்.

...ருமை விட்டு வெளியே வந்து குளிர்ந்த நீரில் முகம் கழுவினாள். வினோத்தை காணவில்லை. அவளுக்கு முன்பே குளித்து முடித்து அலுவலகத்திற்குச் சென்று விட்டான். அவ்வளவு பெரிய பங்களா வீட்டில் அவள் ஒருத்தி மட்டும்தான். சுற்றிலும் பணியாட்கள். சமையல் கட்டில் வயதான சமையல்கார அம்மாள்.

ஒரு பேச்சுத் துணைக்குக் கூட இந்த வீட்டில் ஆள் இல்லையே என நந்தினி திகைத்தாள். திடீரென கண்ணைக் கட்டி திக்குத் தெரியாத காடு ஒன்றில் விட்டு விட்டது போல் அவள் நிலை இருந்தது. அவசரப்பட்டு கல்யாணம் செய்து விட்டார்களே என தந்தை மீது கோபமாகவே நினைத்தாள்.

அவள் அப்படி நினைத்துக் கொண்டிருந்த போதே தொலைபேசி ஒலித்தது. எந்தவித உணர்வில்லாமல் எடுத்தாள். மறுமுனையில் அப்பாதான்! நேற்று இரவே பஸ் பிடித்து ஊருக்குச் சென்று விட்டவர் ஆவலாய் அவள் நலம் விசாரித்தார்.

நந்தினிக்கு சொல்ல ஓராயிரம் விஷயங்கள் இருந்தும் அவர் மனதை நோகடிக்க விரும்பாதவளாய் பேசினாள். நலமுடன் இருப்பதாய் எல்லாம் நல்லபடியாக நடப்பதாய் பேசி அவர் மனம் குளிர வைத்தாள்.

கனத்த மனத்துடன் பேசி முடித்து விட்டு ரிசீவரை கீழே வைத்தாள். முகத்தில் எழுந்த வேதனை கண்களில் நீர்த் துளியாய் வெளிப்பட்டது. ஒரு கணம் மனம் கலங்கியவள் மறுகணமே சிலிர்ப்புடன் நிமிர்ந்து கொண்டாள்.

இப்போது என்னாயிற்று? எதற்கு கலங்க வேண்டும்? என வீராய்ப்பாய் நினைத்தாள். அப்போது ஒரு விஷயம்

அவளுக்கு உரைத்தது. இது எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் அவள் மனதுதான்!

மனதில் தனக்கு கணவனாக வரப் போகிறவன் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று முன்பே அவள் கனவுக் கோட்டை கட்டி வைத்திருந்தாள். தனக்கு வரப் போகிறவன் மென்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். மலர் போல் தன்னை வைத்து தாங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவளுக்கு ஆசைதான். அப்படி அவன் அவளைத் தாங்கும்போது பதிலுக்கு அவளும் அவன் மீது அளவு கடந்த பிரியம் வைத்து குடும்பம் நடத்துவாள்.

அவனுக்கு ஒன்றென்றால் துடித்துப் போவாள். தன்னை முழுவதுமாய் அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அவன் காலடியே சரணம் என்று கிடப்பாள். தனது சிந்தனைகளை விருப்பு வெறுப்புகளை எல்லாம் அழித்துவிட்டு அவனது நினைப்புகளை, விருப்பு வெறுப்புகளை தனதாக்கிக் கொள்வாள். இப்படியெல்லாம் அவள் முன்பே நினைத்து மனதில் கணவனைப் பற்றிய உருவம் ஒன்றை உருவாக்கியிருந்தாள்.

ஆனால் இப்போது...

அவள் கற்பனை பண்ணியிருந்த உருவத்திற்கும் நிஜத்திற்கும் கொஞ்சமும் சம்பந்தம் இல்லாமல் அல்லவா கணவன் அமைந்து விட்டான்!

அவளைப் பற்றியோ அவளது உணர்வுகள் பற்றியோ அவனுக்கு கொஞ்சமும் கவலையோ அக்கறையோ இல்லையே...!

இது எல்லாவற்றையும் விட மேலாக அவனுக்கு நிறைய பெண்களுடன் தொடர்பும், உறவும் உண்டு என அவனே பறை சாற்றிக் கொள்கிறானே!

என்ன செய்வது? என்ற நினைப்புடன் ரொம்ப நேரம் தலையில் கை வைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தவள் சமையற்கார அம்மாள் உலுக்கும்போது தான் உணர்வுக்கு வந்தாள்.

காலை டிபனாக இட்டிலியும், வெண் பொங்கலும் சமைத்திருந்தாள். பீங்கான் பிளேட் ஒன்றில் வைத்து "சாப்பிடும்மா..." என்று பரிவுடன் அவள் நீட்டியபோது மறுக்க மனமில்லாமல் வாங்கிக் கொண்டாள். பசி வயிற்றைக் கிள்ள இட்டிலியைப் பிட்டு படபடவென இரண்டு மூன்றை வாய்க்குள் போட்டாள். தன்னையே கண்களை இடுக்கிப் பார்க்கும் சமையல்கார அம்மாவை அவளும் உற்றுப் பார்த்தாள்.

'இவளுக்கு விஷயம் தெரிந்திருக்குமே? வினோத் சொன்னதை வைத்துப் பார்த்தால், பத்துப் பன்னிரண்டு வருடமாய் வேலை பார்த்துக் கொண்டு வருவதாய் அல்லவா தெரிகிறது... இவளிடம் வினோத் பற்றி கேட்கலாமா? வினோத் எப்படி... அவன் முழு குணாதிசயங்கள் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளலாமா...?' என்று நினைத்தாள்.

மறுகணமே அந்த எண்ணத்தை உதறிக் கொண்டாள். நேரிடையாகத் தெரிந்து கொள்வதை விட்டுவிட்டு இது போன்ற குறுக்கு வழி எதற்கு என சிந்தனை அவளுள் ஓடியது. சமையல்கார அம்மாள் அப்படியே அவள் எதிரிலே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

அவள் சாப்பிடுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளை நந்தினியும் பரிவுடன் பார்த்தாள். அவளைப் பற்றி வினோத் சொன்ன விபரங்கள் எல்லாம் அவள் நினைவில் ஓடியது.

சொந்த பந்தம் ஏதும் கிடையாதாம். வயிற்று ஜீவனத்திற் காக வீட்டு வேலை செய்ய ஆரம்பித்து முழு நேர வேலைக்காரியாகவே ஆகிவிட்டாளாம். கல்யாணம் அது இதுவென எதிலும் நாட்டமில்லாமல் அப்படியே வண் டியை ஓட்டி இன்று அறுபது வயதை நெருங்கி விட்டாள் வேலையில் ரொம்ப சுறுசுறுப்பாம். காலை ஏழு மணிக்கு வினோத் கீழிறங்கும் போதே டைனிங் டேபிளில் உண தயாராய் இருக்குமாம்.

வினோத் அவளைப் பற்றி சொன்ன விஷயங்கள் சரி யாகவே இருந்தன. அனாவசியமாக எந்த கேள்வியையு கேட்காமல் அவளது வேலைகளிலே கவனமாய் இரு தாள். நந்தினியும் சாப்பிட்டு முடித்தவள் எழுந்து பங் ளாவைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

விஸ்தாரமான முன்புறத்துடன் பங்களா கட்டப்ப டிருந்தது. பெரிய ஹால், நீளமான அறைகள், வி யுயர்ந்த பொருட்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது.

பங்களா பின்புறம் தோட்டம் போல் புல்தரையுட பெரிய பெரிய மரங்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தன. புல்த ஓரமாய் கீச்சு கீச்சு என சப்தம் கேட்க அதிசமாய் குனி பார்த்தாள் நந்தினி.

பெரிய மரக் கூண்டில் விதவிதமான கிளிகள் போ தென்பட... உற்றுப் பார்த்தாள். அத்தனையும் 'ல போட்ஸ்' எனப்படும் காதல் பறவைகள்! கீச்சு கீச்சுவெ ஒவ்வொன்றும் நெருங்கி அலகால் உரசி ஒன் யொன்று கூண்டுக்குள்ளே விரட்டியபடி பறந்து... உ சாகமாய் துள்ளித் திரிவதை கண்குளிர ரசித்தாள்.

'லவ் போட்ஸ்' பற்றி கல்லூரித் தோழி ஒருத்தி சொன் விஷயம் அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. லவ் போட்

ஆண் பெண் என இரு ஜோடிகளாய்த்தான் இருக்குமாம். அந்த ஜோடியில் ஆணோ, பெண்ணோ பிரிந்து விட்டால் தனித்து விடப்பட்ட லவ் போர்ட் எதையும் உண்ணாது. பட்டினி கிடந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுமாம். அதனாலே அதற்கு 'லவ் போர்ட்ஸ்' என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றார்களாம். நந்தினி அந்த சிறு பறவைகளை அதிசயமாய்ப் பார்த்தாள். பக்கத்தில் இருந்த உணவுத் தானியங்களை எடுத்து கூண்டுத் தட்டில் வைத்தாள்.

மெல்ல மெல்ல அவைகள் தத்தி வந்து கொத்திச் சாப்பிடும் அழகை ரசித்தாள்.

சிறு குருவிக் கூட்டம் ஒன்றும் சுற்றிச் சுற்றி உணவிற் காக வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது. தானியங்களை எடுத்து அவைகளுக்கும் போட்டாள். ஆவலாய்ப் பறந்து சிறு அலகுகளால் கொத்திச் சாப்பிடும் அவைகளின் அழகை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலிருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் அப்படியே இருந்தவள் எழுந்து தோட் டச் செடிகளின் பக்கம் வந்தாள். விதவிதமான செடிகள் வண்ண வண்ணப் பூக்கள்! வினோத்திற்கு இவ்வளவு கலாரசனை உள்ளதா என நினைத்தாள். இச்செடிகளை பராமரிக்க மாலை தோறும் தோட்டக்கார வேலையாள் ஒருவனை வினோத் ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பதும் அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அப்படியே நிழலான அந்த செடிகளுக்கு நடுவே உட்கார்ந்து கொண்டாள். வெயில் உறைக்கும் அந்த வேளையிலும் சுகமான தென்றல் அவளைத் தழுவியது.

ஒருவாறு நேரம் போனதே தெரியாமல் இருந்தவள் மதியம் ஒரு மணி வாக்கில் காரின் ஹாரன் ஒலி கேட்டு நினைவுக்கு வந்தாள்.

வாட்ச்மேன் கதவைத் திறக்க வினோத்தின் பளபளப் பான கறுப்பு நிற கார் ஜிவ்வென உள்ளே நுழைந்தது. வினோத்தேதான் ஓட்டி வந்தான்.

நந்தினி எழுந்து முன்புற ஹால் பக்கம் வந்தாள்.

'ஹாய்...' என்றபடி உற்சாகமாய் நுழைந்தான் வினோத். நுழைந்தவன் சும்மா இருக்கவில்லை. பின்புறமாய் வேகமாய் வந்து அவளை இடுப்போட கட்டியணைத் தான். அவள் கழுத்துப் பக்கம் தன் முகத்தைத் தேய்த்து முகர்ந்தான்.

நந்தினி அவனின் இந்த செய்கையை எதிர்பார்க்காத தால் அப்படியே ஒன்றும் பேசாமல் நின்றாள்.

''ஹேய்... நந்தினி!... ஏன் ஒன்றும் பேசாமல் இருக் கிறாய்... ஏதாவது பேசு...'' என்றான்.

அவள் திரும்பவும் பேசாமல் இருக்கவும், ''நீ பேசாமல் இருந்தால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா?'' என்றபடி தன் முகத்தை வேண்டுமென்றே அவளது உதடுகள் பக்கம் கொண்டு போனான்.

நந்தினியின் முகம் கலவரமானது கண்டு கடகடவென பெரிதாய் சிரித்தான்.

''இன்னும் உனக்கு பயம் போகவில்லை? முதலிரவு நடந்த பிறகும் என்னைப் பார்த்து இந்த பயம் பயப்படு கிறாய்?'' அவளைப் பிடித்திருந்த இறுக்கமான பிடியை தளர்த்திவிட்டு கை தட்டிச் சிரித்தான்.

அவன் பார்வை அவள் உடுத்தியிருந்த சேலையில் போனது. ஜரிகை பார்டரில் பச்சை நிறப் பூ... சேலையை உடுத்தியிருந்தாள்.

''இது என்ன பட்டிக்காடு மாதிரி! எட்டு முழ சேலை...? நோ நந்தினி... உன்னோட கெட் அப்புக்கு இந்த சேலை எல்லாம் சரிவராது...!''

தலையை வேகமாய் குலுக்கினான் அவன்.

நந்தினி அவனையே பார்த்தாள்.

''உன்னோட நளினமான உடலமைப்புக்கு நீ சேலை எல்லாம் உடுத்தக்கூடாது. மாடர்ன் டிரஸ் தான் போட ணும். அதான் எனக்குப் பிடிக்கும்...''

''மாடர்ன் டிரஸ்ஸா?''

''ம்ம்... மாடலிங் பொண்ணுங்க டிரஸ் பண்ற மாதிரி குட்டைப் பாவாடை! சின்ன ஸ்கோட், டி ஷாட் மாதிரி இறுக்க பனியன், ஜீன்சின்னு எல்லாத்தையும் நீ போட ணும். நான் பார்த்து ரசிக்கணும்...''

''நான்... நான்...'' குரல் வராமல் திணறினாள் அவள்.

''பயப்படாதே... சாயங்காலம் நானே அந்த டிரஸ்களை எடுத்து வந்து நானே உனக்குப் போட்டு விடுறேன்...''

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் முகம் மேலும் கல வரமாகத்தான் செய்தது.

அதற்குப் பின் அவனே அவளைக் கைத்தாங்கலாய் இழுத்துக் கொண்டு டைனிங் டேபிள் பக்கம் போனான். அவளை உட்கார்த்தி வைத்து விட்டு அவனும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

''இன்னிக்கு பயங்கர பசி. உடனே சாப்பிடணும்...'' என்றான்.

''இருங்கள். நான் பரிமாறப் போகிறேன்...'' என அவள் எழுப்போனாள்.

அவளை அப்படியே கைகளால் அமர்த்தினான். "இரு... நாம் இருவரும் சேர்ந்தே சாப்பிடுவோம். செல்ஃப் ச... வீஸ்" சிரித்தான்.

மதிய உணவாக பிரைடு ரைஸ், தக்காளி சூப், புதின... துவையல் என அவனுக்குப் பிடித்தமான எல்லா அயிட்... டங்களையும் சமையல்கார அம்மாள் தயார் பண்ணி... யிருந்தாள்.

படபடவென அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டே அவளை... யும் சாப்பிடச் சொன்னான்.

அவன் தன் மீது அன்பு காட்டினாலும் நந்தினியால்... ஏனோ கணவன் என்ற நினைப்புடன் அவனுடன் ஒன்... முடியவில்லை. அவனது ஒவ்வொரு செய்கையையு... மிரட்சியோடு பார்த்தாள்.

அவனது ஸ்பரிசம் படும் போதெல்லாம் அவளு... உடலும் பழகிப் போகாமல் ஏதோ அன்னியன் தொடுவ... போல் சிலிர்த்து விலக முயற்சித்தது.

அதற்கு ஏற்றாற்போல் அவன் ஒரு கையால் சா... பிட்டுக் கொண்டே மறு கையின் விரல்களால் அவ... உடம்பின் இடுப்பு, முதுகு, தோள் என தொட்டு நர்த்த... மாடிக் கொண்டிருந்தன. அலுவலகத்தில் நடந்த சாதார... விஷயம் ஒன்றை சுவாரஸ்யமாய் பெருஞ்சிரிப்புட... சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் வினோத்.

நந்தினி லயிப்பில்லாமல் எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்... இருப்பவள் போல அமர்ந்திருந்தாள். வினோத் ஒ... வழியாய் சாப்பிட்டு முடித்துக் கிளம்பியவன், கிளம்... போது சும்மா இருக்காமல் அவளை பிடித்து இழுத்...

இறுக அணைத்தான்! அவளது உதடுகளில் ஆசையுடன் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

உடம்பே எரிவது போல் இருந்தது நந்தினிக்கு!

5

அதற்குப் பின் வந்த இரண்டு நாட்களும் எந்தச் சலனமுமின்றி சென்றது. ஆனால் இரவுகளில் வழக்க மான அனுபவம்தான் அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

புலி வேட்டைக்குக் கிளம்பிய வேட்டைக்காரன் போல் தான் சுற்றி வந்து அவள் உடம்பைப் பார்ப்பான். அவன் விழிகளில் மெல்ல பளபளப்பு எகிறும் இரை தேடும் புலி போல் அவளை நெருங்குவான். கொஞ்ச நேரத்தில் வலுவான அவனது இரும்புப் பிடிக்குள் கோழிக் குஞ்சு போல அவள் சிக்கியிருப்பாள்.

அவளுக்குப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் இரையைக் கண்ட மிருகமாய் நடந்து கொள்வான்.

அதற்குப் பின் தான் அவள் எழுந்து, உடைகளைச் சரி செய்து நிதானத்திற்கு வருவாள். தூங்கப் பிடிக்காமல், ரொம்ப நேரம், தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவனை முறைத்தபடி விசித்திரமாய்ப் பார்ப்பாள்.

சில சமயம் அவள் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது தற்செயலாய் அவன் முழித்து விடுவான். "என்ன

இன்னும் தூங்கவில்லையா?'' என்று பரிவாய் கேட்டபடி அவனது கைகள் ஆதரவாய் அவளை அணைக்கும். அவள் பதில் சொல்லாமல் நடக்கப் போவதையறிந்து 'ம்ம்' என்று முணங்குவாள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் ஆதரவாய் அவன் பிடித்த 'பிடி' இரும்புப் பிடியாகும். மறுபடியும் அவன் வேட்டைக்குத் தயாராகி விட்டான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்து விடும். மறுபடியும் கண்களை மூடிக் கொள்வாள்.

அவளுக்கு அவன் விஷயத்தில் ஒன்று தான் புரியாமல் பெரிய ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் ஒரு நாளாவது, தன்னைப் பற்றி நினைப்பானா? தனக்கும் மனம் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதை புரிந்து கொள்ள மாட்டானா? என்று ஏங்கினாள்.

அவள் அறிந்து கொண்டதில், அவன் பேச்சும் சரி செய்கையும் சரி அவனைச் சுற்றியே, அவனது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்பவே அமைந்து கொண்டிருப்பதை கவனித்தாள். அவனும் அவள் அதன்படியே நடக்க வேண்டும் என வற்புறுத்துவதை உணர்ந்தாள்.

அதை ஒரு முறை மீறி தன் இஷ்டப்படி நடக்க வைக்க முயலுமா என நினைத்தாள். அவள் முயற்சித்துப் பார்க்க சந்தர்ப்பம் ஒன்று மறுநாளே வந்தது.

மறுநாள் வினோத் அலுவலகம் விட்டு வந்தவன் இரண்டு கைகளிலும் பெரிய பெரிய துணிப்பைகளுடன் வந்தான்.

''இதில் உனக்குத்தான் டிரஸ் நந்தினி...'' என்றபோது அவளுக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

பைகளில் இருந்து அவன் உடைகளை எடுத்தபோது நிஜமாகவே அவள் அதிர்ந்தாள். அத்தனையும் அரை குறை மினி ஸ்கர்ட், ஆடை வகையறாக்கள் எல்லாமே அவள் கால் மூட்டு வரைக்கும்தான்.

திகைத்தவளை பார்த்து, ''அன்று சொன்னேனே நந்தினி, இந்த எட்டு முழ சேலைச் சமாச்சாரங்களை விட இது தான் இப்போது எடுப்பாக இருக்கும் என்று! ம்ம்.. இதை இப்போதே அணிந்து கொண்டு வா... பார்ப்போம்...'' என்றபடி துணிகளை எடுத்து அவள் கைகளில் திணித்த போது அவளுக்கு வாய் குழறியது.

''வே... வேண்டாம்... இது... இது... எல்லாம் அசிங்கமாக இருக்கும்...''

''அசிங்கமா?'' அவிழ்த்துப் போட்டு நின்றால் தான் அசிங்கம்... நான் உன்னை அப்படியா செய்யச் சொல்கிறேன்? ம்ம்... போட்டுக் கொண்டு வா...'' அவன் விரட்டியும் அதிராமல் நின்றாள்.

''வேண்டாம்... எனக்கு இஷ்டமில்லை...'' மெல்ல அவள் குரலில் உறுதி கூடியது.

''என்ன இஷ்டமில்லையா?'' அவன் குரலிலும் உஷ்ணம் ஏற்றினான்.

''வேண்டாம்... ஒரு போதும் அணிய மாட்டேன்...'' என்றாள் தீர்க்கமான குரலில்.

''என்ன ஒரு போதும் அணிய மாட்டாயா? அதையும் பார்த்து விடுவோமே?'' என்றபடி கடும் குரலில் பேசி அவள் முன் வந்து நின்றவன், சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவள் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

''எதிர்த்துப் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம். இனியாவது புரிந்து கொள்...!'' என்றான் கடுமை மாறாமல்.

நந்தினி ஒரு கணம் நடுங்கிப் போய் விட்டாள்.

முதல் முறையாய் அறைந்திருக்கிறான். இதுவரை அவனது விசித்திர பழக்கங்களையும், மிரட்டல் பேச்சுக் களையும், பார்த்துப் பயந்தவளுக்கு தேவைப்பட்டால் அவன் கை நீட்டவும் செய்வான் என்பது நடுக்கத்தையே கொடுத்தது.

கண்களில் சட்டென நீர் துளிர்த்து அழுவது போல் அவள் முகபாவனை மாறியது. அதற்கும் முன் வந்து அவளை உற்றுப் பார்த்தவன், ''ஷ் ஷ் இந்த அழுகை... விக்கல், விசும்பல் எல்லாம் இங்கு கூடாது. நிறுத்து முதலில்! அழுதால் இன்னொரு அறை விழும்'' என்றான் மிரட்டலாய்.

அவள் சப்த நாடி ஒடுங்கினாள்.

''இப்போது என்ன சொல்லி விட்டேன். இந்த ஆடை கள் எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கும். அதுபடி அணிந்து வா என்கிறேன்! அதை விட்டு விட்டு எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்! போ... போய் அணிந்து வா...! என் விருப்பப்படி நடப்பது தான் உன் வேலை...!''

அவள் பதில் பேசாமல் பல்லைக் கடித்தபடி திரும்பி நடந்தாள்.

இப்போது அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது.

அவன் சொல்வது சரி. அவன் விருப்பப்படி நடப்பது தான் அவள் வேலை! அவளுக்கென்று மனமோ குணமோ... கிடையாது இருக்கவும் கூடாது!

அவன் கையில் திணித்திருந்தது.. சினிமாவில் கவர்ச்சி நடிகைகள் அணிந்து வரும் சிறிய மினி ஸ்கர்ட்! இடுப்பி லிருந்து தொடைப்பகுதி வரையுமே இருக்கக் கூடியது. வழியில்லாமல் சகித்துக் கொண்டு உடைகளை சுழற்றி அதை அணிந்தாள். மேல் பகுதிக்கு ஸ்லீவ்லெஸ் பனியன் ஒன்று இருக்க... அதையும் அணிந்தாள். கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தபோது அவளுக்கே கூசியது. இப்படி அரை குறை உடைகளோடு யாராவது பெண்கள் அவள் எதிரே நடமாடினால் முகம் சுளித்து அவர்கள் காது படவே ஏசியிருக்கிறாளே! இன்று அவளே அந்த ஆடைகளோடு...

வேறு வழியில்லாமல் கூனிக்குறுகி அவன் முன் போய் நின்றாள்.

அவன் அவளையே மேலும் கீழும் பார்த்தான்.

குரூரமாய் ரசிப்பது போல் அவனது பார்வை பட அவள் மேலும் அவமானமாய் உணர்ந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் விடுவிடுவென உள்ளே ஓடிச் சென்று விட்டாள்.

மெத்தையில் விழுந்து அடக்க முடியாமல் அவள் கண்ணீர் விட்ட போது அதையும் அவன் ரசித்தான்.

நந்தினி கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

'என் நினைப்புப்படி நான் விரும்புகிறபடி தான் நீ இருக்க வேண்டும். நீ நடக்க வேண்டும்...' அடிக்கடி அவன் சொல்வது அவள் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அப்படியே தூங்கிப் போனாள் நந்தினி.

6

நந்தினி அன்றைய காலண்டர் தேதியை கிழிக்கும் போது கவனித்தாள். தேதி பத்தொன்பது. அவளுக்கு கல்யாணமாகி ஒரு மாதம் ஓடி விட்டது. நாட்கள் அப்படி இப்படியென வேகமாக ஓடி விட்டனவே.. என நினைத்தாள்.

அன்று காலை எழுந்தது முதலே வீட்டு நினைப்புகள் அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. அப்பா, அம்மா, தம்பி, தங்கைகள் என ஒவ்வொருவரையும் நினைத்தாள். அவர்களுடன் பேசியது, சண்டை போட்டது எல்லாம் நினைவலைகளாய் அவளுள் ஓடின. அந்த நாட்கள் திரும்பி வராதா என அவள் உள் மனம் ஏங்கியது.

உணர்ச்சிகள், எதையும் வெளிக்காட்டாதவாறு வினோத்திற்கு தேவையான பணிவிடைகளைச் செய்து அவனை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தாள். அவன் அகன்றதும் அகலமான மொசைக் படிக்கட்டில் வந்து உட்கார்ந்தாள். கன்னத்தில் கை வைத்தபடி சுவனை வெறித்தாள்.

மீண்டும் வீட்டு நினைப்பு...

காலை நேரம்... இந்நேரம் வீட்டில் கலகலவென எப்படி இருக்கும்? ஒரு பக்கம் தாத்தா ரேடியோ பெட்டியை அலற விடுவார். இன்னொருபுறம் தம்பிகள் டி.வி.யில் கார்ட்டூன் சேனலின் சப்த ஒலியை அதிகரிப்ப

தங்கச்சிகள் இருவரும் டிரஸ்ஸுக்காக வம்பு பேசிக் கொண்டிருக்க.. இவளும் சமையலறையில் அம்மாவைச் சீண்டி விதண்டாவாதம் செய்து கொண்டிருப்பாள்...

நந்தினிக்கு நினைத்துப் பார்க்கையில் பழைய நினைவுகள் தித்திப்பாய் சுகமான அனுபவமாய்த் தெரிந்தது. அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இப்படி வனாந்திரம் போல் பெரிய வீட்டில் அனாதையாய் உட்கார்ந்து தொண்டிருக்கிறோமே... என நினைத்தாள்.

எண்ணிப் பார்க்கும் போது ஒரு விஷயம் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. கல்யாணம் என்ற சடங்கு அதுவரை அவள் அனுபவித்த சந்தோஷங்களை, இனிய உறவுகளை எப்படி வேரோடு பிடுங்கிப் போட்டு விடுகிறது.. என நினைத்தாள்.

எந்தப் பெண்ணுக்கும் பிறந்ததில் இருந்து இருபது இருபத்தைந்து வருடங்கள் தான் தாய் வீடு. உடன் பிறந்த சொந்தங்கள் எல்லாம்..! அதற்குப் பின் அதையெல்லாம் மறந்துவிட வேண்டும். கல்யாணம் என்ற பெயரில் யாரோ முன் பின் தெரியாத ஒருவன் அவளை அடி மாட்டை இழுத்துச் செல்வது போல் இழுத்துச் சென்று விடுவான்.

கூடவே இருந்து தினம் தினம் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்த முகங்களை அதன் பின் அவள் பார்க்கவும் முடியாது. பீறிடும் மன உணர்வுகளை எல்லாம் அடக்கி அவர்களை அவள் மறந்து விட வேண்டும். எப்போதாவது ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை வருடத்திற்கு ஒரு முறை என்றுதான் அவளால் பார்க்க முடியும்.

விஞ்ஞானப் பூர்வமாய் வளர்ந்து வரும் உலகில் பெண்களுக்கு மட்டும் என்ன ஒரு நியதி. இந்த வழி

முறையை யாரும் மாற்ற மாட்டார்களா? என அப்பாவியாய் நினைத்தாள்.

வெறித்தபடி நினைத்தவளின் கண்களில் புக்ஷெல்ஃப் பக்கம் இருந்த டெலிபோன் தென்பட்டது. 'வீட்டுக்கு அடித்துப் பேசலாமே..' என எண்ணியவள் உற்சாகம் கிளம்ப எழுந்தாள்.

ஆவலாய் அவள் வீட்டு நம்பரை ரிசீவரில் சுழற்றினாள். மறுமுனையில் எடுத்தது அவள் அப்பாவே தான்! அவளுக்கு அந்நேரத்தில் அப்பா வீட்டில் இருந்து பேசியது பெரும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க.. அந்த சந்தோஷத்தில் 'அப்பா..' என ஆரம்பித்து அவ்வளவையும் கொட்டித் தீர்த்து விட்டாள்.

சதா வீட்டு நினைப்பு அவளை வாட்டுவதையும், அவர்களை எல்லாம் வந்து பார்க்கும் ஆசை தினம் தினம் அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பதையும் உரைத்தாள்.

அவள் சொல்வது எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய் கேட்டார் தந்தை சிவராம். அவரே அவளை ஆறுதல் படுத்தும் வகையில், ''இதோ பாரம்மா... கல்யாணமான புதிதில் இப்படித்தான் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால் எல்லாம் போகப் போக சரியாகி விடும். நீ இப் போது இங்கு வருவது நன்றாக இருக்காது. உனக்கும் ரொம்பத் தேடுகிறது என்கிறாய். வேண்டுமானால் ஒன்று செய்யட்டுமா?'' என்றார்.

''என்னப்பா? என்றாள் இவளும் ஆர்வமாய்.

''நம் கடைக்குட்டி வினுவிற்கு பத்து நாட்கள் லீவுதான். அவனை வேண்டுமானால் அங்கு ஒரு வாரம். அனுப்பி வைக்கிறேன். உனக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருக்கும்'' எனவும் இவளும் சந்தோஷமாய் சம்மதித்தாள்.

வினோத்திடம் விஷயத்தைச் சொன்னபோது ''ம்ம்... வரட்டும்...'' என்றான். பின் கிளம்புகையில், ''பஸ் வரும் நேரத்தை கேட்டுத் தெரிந்து கொள். கார் அனுப்புகிறேன். நீயே போய் அழைத்து வந்து விடு...'' என்றான். இவன் உற்சாகமாய் தலையாட்டினாள். நம் வீட்டினர் மேலும் இவனுக்கு கரிசனம் இருக்கிறதே என உள்ளூர சந்தோஷமும் அவளுக்குத் துளிர்த்தது.

அப்பாவிடம் பஸ் டயம் கேட்டு பஸ் ஸ்டாண்ட் சென்று தம்பியை அழைத்து வந்தாள். 'கடைக்குட்டி வினு' என்று தான் பெயரே தவிர வினு நெடு நெடுவென வளர்ந்து பத்தாம் வகுப்பு படித்து வந்தான். நந்தினிக்கு கடைக்குட்டி என்பதால் இயல்பிலேயே அவன் மீது பாசம் அதிகம். சிறு வயதில் சதா அவனை இடுப்பில் தூக்கி வைத்தபடி ஓடியாடி விளையாடியது இன்னும் அவள் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

ஒரு மாதம் எல்லோரையும் பிரிந்து தவித்தவளுக்கு வினு பெரும் ஆறுதலாய்த்தான் இருந்தது. காணாததைக் கண்டது போல் அவனைப் பார்த்து விடிய விடிய பேசினாள். வீட்டு விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றாய் கேட்டாள். அவள் இல்லாதபோது வீட்டில் நடந்தவைகளைக் கேட்க... கேட்க ஆசையாகவும், பெரும் ஏக்கமாகவும் அவளுக்கு இருந்தது.

வினுவையும் அவள் விடவில்லை. ஒரு இடம் விடாமல் சுற்றிக் காண்பித்தாள். வினோத்திடம் அனுமதி கேட்டு பொட்டானிகல் கார்டன், அறிவியல் மையம், பிரதான மியூசியம் என ஒவ்வொன்றாய் கொண்டு போய் காண்பித்தாள். மூன்று நாள் எவ்வித சோதனையுமில்லாமல் மகிழ்ச்சியாகவே அவளது பொழுது கழிந்தது.

நாலாவது நாள்... வழக்கம் போல் தம்பி வினுவிற்கு டைனிங் டேபிளில் காலை உணவை பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது தான் வினோத் உருவில் பெரும் சோதனை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

வினோத் குளித்து முடித்து டவலால் துவட்டியபடி வந்தவன் டக்கென அவள் பக்கம் வந்ததும் நின்றான். மேலிருந்து கீழ் வரை ஊடுருவுவது போல் அவளை ஒரு பார்வை பார்த்தான். அன்று அவள் தங்க நிற பூனம் ஸேரியை கட்டியிருந்தாள்.

காலை குளித்து முடித்து புதுமலராய் பளீரிட்ட அவளது அழகும், நளினமாய் உடலைத் தழுவியிருந்த சேலை அமைப்பும் ஒரு தேவதையைப் போல் அவளைக் காட்டின. அந்த அபரிமிதமான அழகில் வினோத் வியந்து ரசித்தவன் அப்படியே அவள் பின்புறமாய் வந்தான்.

சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவளை இறுக கட்டியணைத்தான். தம்பி வினு முன்னிலையில் அவன் இப்படி நடப்பது கண்டு நந்தினி பயங்கரமாய் திடுக்கிட்டாள். ''ஐயோ...! விடுங்கள்... தம்பி இருக்கிறான்...'' என்று திமிறியவாறு அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட முயன்றாள்.

ஆனால் வினோத்தோ பிடிகளின் இறுக்கத்தைக் கூட்டினான். ''தம்பி இருந்தால் என்ன? எத்தனை சினிமாவில் அவன் பார்த்திருப்பான்?'' என்றபடி மேலும் இவளை இரும்புப் பிடியாய் அணைத்தவன், வேண்டுமென்றே அவள் இதழ்களில் முத்தமிடவும் செய்தான்.

நந்தினி அந்த இடத்தில் கூனிக் குறுகிப் போய் விட்டாள்.

தம்பி முன்னிலையில் அவன் இப்படி சல்லாபிப்பான் என அவள் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. என்ன ஒரு அசிங்கம் இது!

வெகுண்டு போய் முறைப்புடன் பார்க்க வினோத்தோ எகத்தாளச் சிரிப்புடன் அவள் இடுப்பை ஒரு தட்டு தட்டியபடி சர்வ சாதாரணமாய் நடந்தான்.

அவன் சொன்ன வார்த்தைகளும் அவளுக்கு உரைத்தது. தம்பி இருந்தால் என்ன? அவன் சினிமாவில் பார்த்திருக்க மாட்டானா?

நிமிர்ந்து தம்பி முகத்தைப் பார்க்கவே அவளுக்குத் திராணியில்லை.

ஆனால் வினு எல்லாவற்றையும் புரிந்தவன் போல் குனிந்தபடியே விறுவிறுவென சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து போய் விட்டான்.

நந்தினி வேறு வழியில்லாமல் பொறுத்துக் கொண்டு வேலைகளைக் கவனித்தாள்.

ஆனால் வினோத் விட்டபாடில்லை. அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களும் வேண்டுமென்றே அவளைச் சீண்டினான். தம்பி முன்னிலையில் டி.வி. பார்க்கும்போது அவளைப் பிடிவாதமாய் இழுத்துத் தன் மடியில் உட்கார்த்தி வைத்தபடி டி.வி. பார்க்கச் செய்தான்.

திமிறி முறைத்தவளிடம், ''கணவன் மடியில் மனைவி அமர்ந்து பார்ப்பது தப்பா?'' என கேள்வியும் கேட்டான்.

இவளுக்கு வினு முன்னிலையில் அவன் இப்படி நடந்து கொள்வது முள் மேல் நடப்பது போல் இருக்கும். எழுந்து விலகலாம் எனப் பார்த்தால் அவன் பிடி இரும்புப் பிடியாய் இருக்கும்.

சரி... உட்கார்ந்து தொலைப்போம்... என்று நினைத்தால்... அவன் கைவிரல்கள் சும்மா இருக்காமல் சில்மிஷ சேட்டையை ஆரம்பித்துவிடும். விரல்களால் கழுத்து, கை, இடுப்பு பகுதி என வருடுவான். அவள் சங்கடத்தில் நெளிவது அவனுக்கு ரொம்பவும் ரசிப்பாகவும் இருக்கும்.

அதற்குமேல் அங்கு இருக்க முடியாமல் வினுவும் எழுந்து முன் ஹாலுக்கு ஓடி விடுவான்.

அவன் வினு அகன்றதும் அவன் சேஷ்டைகளை நிறுத்தி அவளை விடுவித்து விடுவான்.

இப்படி இரண்டு மூன்று முறை வினு முன்னிலையில் அவன் காதலாய் சல்லாபிப்பதும், அவன் அகன்றது டக்கென விடுவிப்பதையும் கவனித்தவள், சந்தேகமா ஒரு விஷயத்தை உணர்ந்தாள்.

வேண்டுமென்றே அவன் இப்படிச் செய்கிறான் என்பது புரிந்தது.

எதற்காகச் செய்கிறான்? ஏன் இப்படிச் செய்கிறான் என்பதை யோசித்தவளுக்கு பெரும் குழப்பமே மிஞ்சியது.

ஆனால் அவன் செய்கை மதியம் இரவு என வி முன்னிலையில் தொடர்ந்தது.

அலுவலகம் முடிந்து வந்ததும் வினு முன்னிலையி ரதியைப் பிரிந்த மன்மதன் போல் இறுக கட்டியணை பதும், வேண்டுமென்றே அடிக்கடி அவளை அணை கன்னங்களில் முத்தமிடுவதும் அதிகமாகிக் கொண் போனது.

நந்தினி பொறுக்க முடியாமல் அன்று தனியே அமர் ஸ்டீரியோவில் இசையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவனி கேட்டாள்.

அலறும் இசையை முதலில் நிறுத்தினான் வினோத்.

''இப்போது... கேளு...'' என்றான்.

''ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்? என்னதான் தம்பி என்றாலும், அவன் முன்னிலையில் இப்படியா அநாகரீகமாய் நடந்து கொள்வது...''

அவள் முடிக்கும் முன்பே பெரிதாய் சிரிக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

''ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்றாள் கோபமாய்.

''நந்தினி, நான் அப்படித்தான் நடந்து கொள்வேன். என்னால் நிறுத்த முடியாது. வேண்டுமானால் ஒன்று செய்யேன்...'' என்றான் சலனமற்ற குரலில்.

''என்ன...?'' என்பது போல் அவள் பார்க்க மெல்ல முத்தில் ஊசியேற்றினான் அவன்.

''உன் தம்பி இங்கு இருப்பது தானே இதற்கெல்லாம் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது...? பேசாமல் அவனை ஊருக்கு அனுப்பி விடு. பிரச்னையெல்லாம் தீர்ந்து விடும்...''

பொட்டிலடித்த மாதிரி அவன் சொன்னபோது அவளுக்கு விஷயம் நன்கு உரைத்து விட்டது. அப்படியே திருக்கிட்டுப் போனாள்.

ஆக... அவன் அப்படி சில்மிஷம் செய்து நடந்து கொண்டது... எல்லாம் காரணமாகத்தான்...!

அவள் தம்பியை விரட்டியடிக்கத்தான்... இப்படி விஷமமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்...!

என்ன ஒரு கல்நெஞ்சம்...!

அவள் தம்பி இரண்டு நாள் தங்கியிருப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதற்காக அவன் முன்னிலையில் இப்படி ஒரு 'ரொமான்ஸ்' நாடகம்...! சே!

அலுத்தபடி சோர்ந்தவளைப் பார்த்து "இப்போது புரிகிறதா?" என அவன் விஷமச் சிரிப்புடன் கேட்டபோது அவனை எரித்துவிடுவது போலத்தான் நந்தினி பார்த்தாள்.

அவன் மேலும் சிரித்தபடி, "கோபப்படாதே நந்தினி நம் இருவருக்கும் இடையில் யாரும் கரடி போல் வரக் கூடாது. அதனால் தான் செய்கிறேன்..." என்றான் அமர்த்தலாக.

நந்தினி ஒன்றும் பேசவில்லை. மறுநாளே பத்து நாள் தங்க இருந்த தம்பி வினுவை ஐந்தே நாளில் ஊருக்கு திருப்பி அனுப்பினாள்.

தம்பியை ஊருக்கு அனுப்பி விட்டு அன்று முழுவதும் ஒருவித வெறுமையான மனநிலையிலே இருந்தாள்.

அவனைப் பார்ப்பதை, அவனிடம் பேசுவதை தவிர்த்து நடமாடினாள்.

தனிமையில் சுவரை வெறித்தபடி எதுவும் தோன்றாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஆனால் இரவில் அவன் விடவில்லை. வேண்டுமென்றே திரும்பிப் படுத்தவளை தன் பக்கம் இழுத்தான். வேகமாக அணைக்கப் போனான்.

கைகளை தடுத்து கெஞ்சலாய்ப் பார்த்தவள், "இன்று வேண்டாம். கொஞ்சம் அமைதியாய் இருக்க விடுங்கள்" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

தடுத்த கைகளைத் தட்டி விட்டபடி அவளை இழுத்து அணைத்தான். குனிந்து அவளது முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

"இன்று என்ன உனக்கு?" என்றான்.

"அ... அது... அது... ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது..."

"ஒரு மாதிரியாக என்றால்...?"

"ஏதோ... ஒன்று... ஒருவித சோகமான மனநிலை..."

"எனக்குத் தெரியும்... உன் தம்பியை ஊருக்கு அனுப்பி விட்ட வருத்தம். அப்படித்தானே?"

அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

அவன் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

"இதோ பார் நந்தினி. உனக்கு அடிக்கடி என்னுடைய கொள்கை மறந்து விடுகிறது என் கொள்கைப்படி எனக்கு என் உணர்வு, என் விருப்பம்தான் முக்கியம். என் இஷ்டப்படிதான் நீ நடக்க வேண்டும். புரிகிறதா?" என்றபடி தனது இரும்புப்பிடிக்குள் அவளை கொண்டு வந்தான்.

வழக்கம் போல் மனதையும் உடலையும் கல்லாக்கியபடி விட்டத்தை வெறிக்க ஆரம்பித்தாள் நந்தினி.

7

நந்தினி மறுநாள் அவன் அலுவலகம் சென்றதும் தோட்டத்துப் பக்கம் வந்து உட்கார்ந்தாள். கண்கள் விரிய ஒவ்வொன்றாய் யோசித்தாள்.

அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அப்படியே அவளது காதுகளில் ரீங்காரமிட்டது.

'என் இஷ்டப்படிதான் நீ நடக்கவேண்டும் நந்தினி.'

'என் இஷ்டப்படி...'

'என் நினைப்புப்படி...'

'பொஸஸிவ்நெஸ்' என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தையை அவள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஒருவர் மீது அதீத அன்பு கொண்டு தான் விரும்பும்படியெல்லாம் அந்த அன்பு கொண்டவர் நடக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது அது...

பணிந்து நடப்பது சரி. எத்தனை நாளைக்கு? எத்தனை வருடங்களுக்கு?

வாழ்க்கை முழுதுமா...?

வாழ்க்கை முழுதும் அவன் சொல் கேட்டுக் கொண்டு அடிமை போல் பணிந்து கிடப்பாளா?

அவளால் அது முடியுமா?

யோசித்தவள் இதுநாள் வரை நடந்த விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பட்டியலிட்டுப் பார்த்தாள்.

ஒன்று அவளுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

வினோத் அவள் உணர்வுகள் எதையும் மதிக்கவில்லை. மதிக்கத் தயாராகவும் இல்லை.

சில நேரங்களில் அவன் நடந்து கொள்வதை அவளால் கொஞ்சமும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. ரொம்பவும் மனமுடைந்து போவாள். பொறுக்க முடியாமல் அவனிடமே போய் கேட்போம் என வீறாப்பாய் அவனிடம் செல்வாள்.

அன்றும் அப்படித்தான் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனிடம்,

''உங்களிடம் ஒன்று பேச வேண்டும்...'' என்று ஆரம்பித்தாள். ''தாராளமாய்ப் பேசுவோம். உட்கார் நந்தினி...'' என்றான் அக்கறையாய்.

''என்ன விஷயம் நந்தினி?''

''அ... அது... அது...''

''சும்மாச் சொல் நந்தினி. என்னிடம் என்ன தயக்கம்?''

''நீங்கள்... நீங்கள்... ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்?''

''இப்படி என்றால்...?''

''உங்கள் நினைப்புப்படியே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். என் உணர்வுகளைப் பற்றி கொஞ்சமும் மதிப்பதில்லை.''

அவள் சொல்லும்போதே சிகரெட் ஒன்றை உருவி பற்ற வைப்பான். சட்சட்டென புகை வளையத்தை வேண்டுமென அவள் முகத்துப் பக்கம் ஊதுவான்.

''என்ன சொன்னாய்?'' என்று திரும்பவும் காதில் விழாதவன் போல் கேட்பான்.

மறுபடியும் இவள் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போது சட்டென கையில் உள்ள டி.வி. ரிமோட்டால் டி.வி.யின் சப்தத்தை கூட்டுவான். அவள் பேசப் பேச டி.வி.யின் சப்தம் கூடிக் கொண்டே போகும்.

அவன் முகம் மட்டும் எவ்வித சலனமுமில்லாது, அவளை உற்றுப் பார்க்கும். காது கிழியும் சத்தத்தில் அவளால் என்ன பேச முடியும்? மேலும் சப்தத்தை சகிக்க முடியாமல் எழுந்து ஓடி விடுவாள் அவள்.

அவள் ஓடிச் சென்றதும் சிரிப்புடன் டி.வி.யின் சப்தத்தை குறைப்பான் அவன். அப்படி ஒரு குரூர ரசனை இருப்பதைக் கண்டு அவள் அதிரத்தான் செய்தாள்.

சில படங்களிலும் சில கதைகளிலும் சொல்வது போல் மனநிலை சரியில்லாத 'சைக்கோ'வாக இருப்பானோ? என்றுகூட நினைத்தாள். அவள் அப்படி நினைப்பதை அறிந்தவன் போல், ஒரு நாள் அதற்கும் தேடி வந்து அவளுக்கு விளக்கம் கொடுத்தான்.

''நந்தினி, நான் நடந்து கொள்வதைப் பார்த்து நான் ஏதோ மனநிலை சரியில்லாத கிறுக்கனாய் இருப்பேனோ என்ற சந்தேகம் கூட உனக்குத் தோன்றும்? அப்படி நினைக்காதே... இது என் சுபாவம் அல்ல. சிறு வயதில் இருந்து நானே ஏற்படுத்திக் கொண்ட எனது குணம் எனது பிடிவாதம். உன்னை கல்யாணம் செய்யும்போதே முடிவெடுத்து விட்டேன். என் இஷ்டப்படி தான் நீ நடக்க வேண்டும். உன்னை ஆட்டி வைக்க வேண்டும் என்று புரிகிறதா?''

அவன் கொடுத்த விளக்கம் அவளுக்கு தெளிவு படுத்துவதற்கு பதில் பெரும் குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தியது. ரொம்ப நாட்கள் தூங்காது, சிந்தித்தாள். இறுதியாய் திடமாய் ஒரு முடிவிற்கும் வந்தாள்.

இனி அவனை சகித்துப் போக முடியாது. அவனுடன் குடும்பம் நடத்த முடியாது என்று.

அவள் அப்படி மனதளவில் முடிவெடுத்த சமயம் தான் விதியும் வேறு ஒரு உருவில் உடம்பில் விளையாடியது

8

நந்தினி இப்படி ஒரு விஷயத்தைக் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. நினைத்தும் பார்க்கவில்லை.

ஆனால் வழக்கமான பீரியட் தினங்களில் தள்ளிப் போனபோது தான் அதை உணர்ந்தாள். நாளாக நாளாக அது உண்மைதான் என உறுதி ஏற்பட்டபோது அவளுக்கு இனம் புரியாத உணர்ச்சியே ஏற்பட்டது.

குபீரென சந்தோஷம் ஒருபுறம் எழுந்தாலும், எந்த நேரத்தில் எந்தச் சூழ்நிலையில் இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்தபோது மனது வலித்தது.

அவனுடன் வாழவே முடியாது என்று திடமாய் முடிவெடுத்த சூழ்நிலையில் இப்படியொரு சோதனையா?

அன்று முழுவதும் தனிமையில் சிந்தித்தாள் டி.வி. விளம்பரங்களில் அவள் பார்த்த மழலை முகங்கள் எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவளைப் பார்த்து சிரித்தன. ஆசையாய் கைகளை அசைத்தன. குண்டு கரு விழிகளாலும் பொக்கை சிரிப்பாலும் குறுகுறுவென அவைகள் பார்த்தபோது நந்தினிக்கு மெல்ல மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

ஆசையாய் வயிற்றில் கை வைத்து தடவினாள்.

எவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயம்...! இதற்குப் போய் கவலையாய் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேனே என தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டு உற்சாகமானாள்.

· வேறொரு எண்ணமும் எழுந்து அவள் உற்சாகத்தைக் கூட்டியது.

வினோத் இப்போது சரியில்லை தான். அவளது உணர்வுகளை புரிந்து கொள்ளாத மரக்கட்டைதான்...!

ஆனால்... நாளை குழந்தை பிறந்த பின் அவனுக்கென ஒரு வாரிசு வந்த பின் அந்த மழலை முகம் பார்த்து அவன் மனம் மாறலாம் அல்லவா?

அப்படி மனம் மாறி, அவளது உணர்வுகளையும் புரிந்து கொண்டு அவளை சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

அந்த நினைப்பு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வேதனை கள் மறந்து புது உற்சாகம் கொண்டாள்.

மதியம் அலுவலகம் முடிந்து வருபவனிடம் விஷ யத்தை சொல்லிவிட வேண்டும் என தீர்மானித்தாள். வீட்டிற்கு போன் அடித்து விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என துடித்த துளிர்த்த ஆவலை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

மதியம் வினோத் வந்த போது அவன் முகக் குறிப் பையே உற்று கவனித்தாள். அவன் சிரித்தபடியே வந்தது அவன் நல்ல மூடில் இருப்பதை அவளுக்கு உணர்த் திற்று.

மெல்ல அவன் பக்கம் போனவள் அவன் கைகளைப் பற்றி தன் வயிற்றுப் பக்கம் கொண்டு போய் மெத்தென வைத்தாள்.

வினோத் ஒரு கணம் புரியாமல் விழித்தான். வந்ததும் வராததுமாய் இவள் என்ன செய்கிறாள் என்று திகை

படைந்தவன், அவள் முகத்தில் தெரிந்த அளவற்ற மகிழ்ச்சியையும், கண்கள் தாழ அவள் வெட்கப்படுவ தையும் ஆச்சரியமாய் உற்றுக் கவனித்தான்.

மறுகணமே அவன் முகம் மாறியது. அவளை வினோத மாய் பார்த்தவாறு தனது கைகளை அவள் வயிற்றில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

''என்ன நந்தினி, சினிமாவில் வரும் கதாநாயகி போல் கையை எடுக்கிறாய். வயிற்றில் வைக்கிறாய். நாணிச் சிரிக்கிறாய். என்னவாயிற்று உனக்கு?''

மிதமான கோபத்துடன் அவன் கேட்டாலும் அவள் மகிழ்ச்சியோடு முத்துப் பற்கள் தெரிய சிரித்தாள்.

''புரியவில்லை உங்களுக்கு?

''புரியவில்லை...

தலையை வேகமாய் உலுக்கியபடி அவன் பதில் சொன் னான்.

''கொஞ்சம் யோசியுங்கள். உங்களுக்குப் புரியும்...!''

அவள் கைகளைக் கட்டியபடி குறும்பாய் பார்த்தபோது அவன் முகத்தில் எரிச்சலே படர்ந்தது.

''நிறைய வேலை இருக்கிறது. நீயாகச் சொல்லு. இல்லையென்றால் விடு...''

அவன் அதே அவசரத்துடன் அகலப் போனான்.

''ஐயோ, இருங்கள். இது முக்கியமான விஷயம். நீங்கள் அப்பாவாகப் போகிறீர்கள்...''

அவள் பட்டென கொட்டி விட்டு அவன் முகத்தையே ஆவலாய்ப் பார்த்தாள்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டு ஒரு கணம் வியப்பால் விரிந்த அவனது முகம் மறுகணமே மாறியது. எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் அவளைப் பார்த்தான்.

''நிஜமாகவா சொல்கிறாய்?''

''நிஜம் தான். இன்றுடன் நாற்பத்தியெட்டு நாள்.''

அவன் அதன் பின் ஒன்றும் பேசாமல் டைனிங் டேபிள் பக்கம் சென்றான்.

நந்தினிக்கு அவன் உற்சாகம் கொள்ளாதது ஏமாற்றமாயிருந்தாலும் வெளிக்காட்டாமல் அவளும் பின்னாலே சென்று உணவு வகைகளை எடுத்து வைத்தாள். ஆசையாய் பரிமாறினாள்.

வினோத் ஒருவித சிந்தனையுடனே சாப்பிட்டு முடித்தவன் எழுந்து கைகளை அலம்பித் துடைத்தபடி முன் ஹாலுக்கு வந்தான்.

அவன் ஏதோ பேசப் போகிறான் என்று உணர்ந்த நந்தினி. பின்னால் வந்து நிலைப்படி அருகே நின்றாள்.

''நந்தினி...!'' மெல்லிசாய் கூப்பிட்டபடி அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

அவன் முகத்தில் தெரிந்த ரேகைகள் அவளுக்கு ஏதோ விபரீதத்தை உணர்த்தியது. பயத்தோடு பார்த்தாள்.

''நந்தினி இப்போது இது தேவையில்லை என நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கிறாய்?'' என்றான் உணர்ச்சியில்லாமல்

''நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' என்றாள் நடுங்கும் குரலில்.

''கல்யாணமான முதல் வருஷத்திலே குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்...!''

அவள் பதறிப்போய் ஏதோ சொல்ல வந்தாள்.

அவன் கைகளை உயர்த்தினான்.

''விளக்கம் சொல்ல வேண்டாம் நந்தினி. நான் சொன்ன கோணத்தில் யோசித்துப் பார். உனக்குப் புரியும்...''

நந்தினி ஒன்றும் பேசாமல் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள். அவளது பார்வையில் முறைப்பு கூடியது.

வினோத் திரும்பி வந்து அவள் முன் கை கட்டி நின்று பார்த்தான்.

''நீ என்ன சொல்ல வந்தாய்... சொல்லு...?''

''தாய்மை பெண்ணுக்கு அழகு. நீங்களும் புரிந்து கொள்ளுங்கள். எந்தப் பெண்ணும் தகுந்த காரணமில்லாமல் தன் முதல் சிசுவை அழிக்க நினைக்க மாட்டாள்.''

தீர்க்கமான குரலில் சொல்லி விட்டு நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். இந்த விஷயத்தில் என்ன ஆனாலும் சரி பின் வாங்கி விடக்கூடாது. அவனுக்குப் பணிந்து விடக் கூடாது என்பதில் உறுதியாய் இருந்தாள்.

''நந்தினி நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால்...''

இம்முறை அவன் வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன் அவள் கைகளை உயர்த்தினாள்.

''நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். இந்த விஷயத்தில் நான் ரொம்பவும் தெளிவாய் உறுதியாய் இருக்கிறேன். எனக்கு குழந்தை வேண்டும். கண்டிப்பாக வேண்டும்.''

அவன் அவளது துணிச்சலை எதிர்பார்க்காததால் திகைத்துப் போய் முகம் மாறினான்.

''நான் விரும்பாவிட்டாலும்மா...?''

''ஆமாம்...'' என்றாள். அவள் அழுத்தந்திருத்தமாய்.

''என் இஷ்டத்தை மீறியா?''

கொஞ்சம் உஷ்ணமாகவே அவன் குரல் ஒலித்தாலும் அவள் சட்டை செய்யாது தலையை பலமாய் ஆட்டினாள்.

அவன் பேசாமல் கண்களை உருட்டி அவளையே முறைத்தான்.

அவன் முறைத்துப் பார்ப்பதை உணர்ந்த நந்தினிக்கும் சினம் அதிகமாயிற்று. ''அடுத்து...'' 'இவன் என்ன செய்வான். செவிட்டில் இரண்டு அறை அறைந்தாலும் அறைவான்...?' ஆனால் இந்த விஷயத்தில் எக்காரணம் கொண்டும் பின் வாங்கக் கூடாது!' என கோபமாய் நினைத்தவள், அந்த நினைப்பிலே வேகமாய் சிந்தித்து மற்றொரு முடிவும் எடுத்தாள்.

''இதோ... பாருங்கள்...'' என்றாள் ஆவேசமாய்.

வினோத் அவளை நோக்கி கண்களை இடுக்கினான்.

''இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் சம்மதிக்கா விட்டால், இன்று முதல் நான் எதுவும் உண்ண மாட்டேன். நானும் எனது சிசுவும் பட்டினி கிடந்தே செத்து விடுவோம். இது எனது உறுதியான முடிவு...!''

தீர்க்கமான குரலில் அவள் சொன்னபோது வினோத் அதிரத்தான் செய்தான்.

அவனுள் ஆக்ரோஷமான துடிப்பு அதிகரித்தது. கைகளைப் பிசைந்தபடி கோபமாய் குறுக்கும் நெடுக்கும்

நடந்தான். ''என்னையே மிரட்டுகிறாயா?'' என கர்ஜித்தான்.

அவளும் விடாமல் கைகளைக் கட்டியபடி கோபமாகவே நின்றாள்.

கடைசியில் ஒன்றும் சொல்லாமல் வேகமாய் அலுவலகம் கிளம்பிப் போனான் அவன்.

9

நந்தினிக்கு அவனது நடவடிக்கை அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் இதை துணிச்சலாய் எதிர் கொள்ள தீர்மானித்தாள்.

முதலில் இந்தப் பிரச்சினையை வீட்டிற்கு சொல்லி விடுவோம் என்று நினைத்தாள்.

ஆனால்... மறுகணமே அது அவர்களுக்கு பெரும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை உணர்ந்தாள். தான் சந்தோஷமாக மண வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருப்பதாய் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இந்த விஷயம் எவ்வளவு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தும்.. துடித்துப் போய் விடுவார்களே... என பயந்தாள்.

மேலும் விஷயம் தெரிந்து அப்பாவோ வேறு யாருமோ வந்து வினோத்திற்கு அறிவுரை சொன்னால் அவன் அவர்களை அவமானப்படுத்தி விடக் கூடாதே... எனவும் அஞ்சினாள்.

எல்லாவற்றையும் விட... இது தனது பிரச்சினை, தானே எதிர்கொண்டு சமாளிக்க வேண்டும் என்ற பக்குவமும் தனக்கு வரவேண்டும் என உறுதியாய் நினைத்தவள் திடமான மனதோடு நிமிர்ந்து கொண்டாள்.

எப்படியும் இந்த விஷயத்தில் வினோத்தை எதிர்த்துப் போராடிட வேண்டும்... அதற்கு பட்டினி கிடந்து தனது கோபத்தைக் காட்டுவது ஒன்றுதான் வழி என முடிவிற்கும் வந்தாள்.

தனது முடிவை மறுநாள் முதல் செயல்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டாள்.

மறுநாள் காலை பச்சைத் தண்ணீர் கூட அருந்தாமல் தனது உண்ணா விரதத்தை தொடங்கினாள் நந்தினி.

வினோத்திறகு முதலில் இது புரியவில்லை. மதியம் உணவருந்த வந்தபோதுதான் தான் காலை அவன் சாப்பிட்டது போக மீதி உணவு வகைகள் அப்படியே இருப்பது கண்டு அவள் உண்ணா விரதத்தை தொடங்கியிருப்பதை கண்டு பிடித்தான்.

''என்ன நீ சாப்பிடவில்லையா?'' என்றான் நெற்றியைச் சுருக்கியவாறு.

இவள் வாய் திறக்காமல் தலையை மட்டும் மெல்ல அசைத்தாள்.

''எதற்கு?'' என்றபடி அவள் பக்கம் வந்து கண்களை சுழற்றியவன் உதடுகளில் இறுக்கத்துடன் குனிந்த அவளது நிலையைக் கண்டு புரிந்து கொண்டான்.

''ஓ... நீ... அதற்காக உண்ணா விரதம் தொடங்கி விட்டாயா?'' ஏளனமாய் கேட்டவன் தோள்களைக் குலுக்கியபடி வேகமாய் காரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். பெருஞ்சிரிப்பு அவனது திசையில் இருந்து எழும்பியது.

அவன் போவதையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

ஆயினும் பிடிவாதமாய் அவளது 'உண்ணா விரதம்' மதியம். இரவு மறுநாள் என தொடர்ந்தது.

முதல் நாள் ஓரளவு தாக்குப் பிடிக்க முடிந்தவளுக்கு மறுநாள் முடியாமல் போனது.

கண்களில் கிறக்கம், தலை சுற்றல், உடல் சோர்வு என ஒவ்வொன்றாய் உருவாக ஆரம்பித்தது.

சில சமயங்களில் நடக்க ஜீவனில்லாமல் அவள் உடம்பே நடுங்கியது.

அன்று மாலை ரொம்பவும் சோர்ந்து தளர்ந்து போனவளாய் கீழே விழும் நிலைக்குப் போய் விட்டாள். ஆயினும் உறுதி குறையாமல் அவனுக்கு டேபிளில் டிபன் எடுத்து வைத்துவிட்டு கைகளைக் கட்டியபடி பிடிவாதமாய் முகத்தில் இறுக்கம் காட்டி நின்றாள்.

டிபனைச் சாப்பிட்டு வினோத் காபியைப் பருகியவன் கண்களை இடுக்கியபடி அவளையே உற்றுப் பார்த்தான்.

''ஏய்...'' என்றான்.

அவள் வேண்டுமென்றே காதில் விழாதது போல இருந்தாள்.

''ஹேய்... உன்னைத்தான்...'' என்று அழுத்தமாய் அவன் கூப்பிட்டபோது அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

''இன்னும் நீ சாப்பிடாமல் தான் இருக்கிறாயா...?''

அவள் முகத்தில் உணர்ச்சியைக் காட்டாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தாள். அது மட்டும் தான் அவளால் செய்ய முடிந்தது. பேசும் திராணியே கொஞ்ச நேரத்தில் போய் விடும் போல் இருந்தது.

ரொம்பவும் பலஹீனமாய் உணர்ந்தவள். அதை கொஞ்சமும் வெளிக் காட்டக்கூடாது என்பதிலும் பிடிவாத மாய் இருந்தாள். துணிச்சலாய் நெஞ்சு நிமிர்த்தி வீறாப் புடன் இருக்கும் அவளை உற்றுப் பார்த்தபடி வினோத் எழுந்து வந்தான்.

அவன் முகத்தில் ஒருவித எரிச்சலான அருவை படர்ந்தது. கடுமையாகவே அவளைப் பார்த்தவன், ''இதோ பார்... இப்படியே உன்னைப் பட்டினி போட்டு கொல்லும் அளவுக்கு நான் ஒன்றும் கொடுமைக்காரனில்லை...'' என்றான் கோபமாக.

நடுங்கும் கைகளால் சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தவன் அப்படியே குறுக்கும் நெடுக்குமாய் வேகமாய் நடந்தான்.

டக்கென நின்றான்.

''இப்போ உனக்கென்ன குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் அவ்வளவுதானே?''

அவள் அதற்கும் வாய் பேசாமல் தலையசைத்தாள்.

அவனை அது எரிச்சல் படுத்தியது.

''வாயைத் திறந்து பதில் சொல்...'' என்றான் கத்தலாய்.

''அ... அ... ஆ... மா...ம்...''

''ஹும்... பெற்றுத் தொலை...! இந்த ஒரு விஷயத்தில் உனக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று,

அதற்காக நான் உனக்கு பணிந்து விட்டேன் என்று மட் டும் நினைக்காதே. இப்போதும் நான் அனுமதித்து என் இஷ்டப்படிதான் நீ குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய்... புரிகிறதா?''

சொடுக்கிட்டபடி கோபமாய் பேசியவன் அதே வேகத் தோடு அங்கிருந்து அகன்றான். தாரை தாரையாய் கண்ணீர் பெருக சந்தோஷமாய் அழ ஆரம்பித்தாள் நந்தினி.

10

நந்தினிக்கு குழந்தை விஷயத்தில் அவனிடம் சம் மதம் வாங்கிவிட்டாலும் மனம் என்னவோ வலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

இந்த மகிழ்ச்சியான விஷயத்திற்குக் கூட உடலை வருத்தி அவள் எவ்வளவு போராட வேண்டியிருந்தது? தனக்கு ஒரு வாரிசு வரப்போகிறது என்று மகிழ வேண் டியவன் இந்தப் பாடு படுத்தி விட்டானே!

இனி இவனால் எப்படி இவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? இல்லை, அவள் தான் அவனுடன் எப்படிக் குடும்பம் நடத்த முடியும்?

முன்பு கூட குழந்தை என்று ஒன்று பிறந்தால் அவன் மனநிலை மாறும் நம் வாழ்க்கை சந்தோஷமாகி விடும் என்றெல்லாம் கனிவாய் நினைத்திருந்தாளே!

ஆனால் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதற்கே இந்த வரத்து வருகிறவன், நாளை குழந்தை பிறந்ததும் கொஞ்சவா போகிறான்? இல்லை நல்லவனாய் மனம் மாறி விடத் தான் போகிறானா?

இல்லையே இரண்டும் நடக்கக் கூடிய விஷயமாகவே தெரியவில்லையே...!

பின் எதற்காக இவனுடன் வாழ வேண்டும்?

கோபமாகச் சிந்தித்தவள் இவனை விட்டு அகன்று விட வேண்டும். இவனில்லாத ஒரு வாழ்க்கைய வாழ பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானமாய் முடிவெடுத்திருந்ததை எல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

இப்போதும் அவளால் அப்படியொரு முடிவை எடுக்க முடியும். வீட்டில் அப்பா அம்மாவிடம் கூட விஷயத்தைச் சொன்னால் சரி என அவளுக்காக விட்டு விடுவார்கள்.

ஆனால் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறதே? இப்போது அவள் தனி ஆள் இல்லையே இன்னொரு ஜீவனும் அல்லவா அவளுடன் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது?

ஆசையாய் கை வைத்து வயிற்றைத் தடவியவள் வேதனையோடு நினைத்தாள். நாளை இந்தப் பிஞ்சு வெளி வந்து உலகத்தைப் பார்க்கும்போது அவள் அவனை விட்டுப் பிரிந்து வாழ்க்கை நடத்தினால் என்ன ஆகும்? அந்தப் பிஞ்சு வளர வளர, எல்லோரையும் போல் எனக்கு அப்பா இல்லையா? அவர் எங்கே எங்கே?'' என்று ஏங்க ஆரம்பித்து விடுமே!

அதற்காகவாவது, அந்தப் பிஞ்சின் எதிர்காலத்திற்காகவாவது அவள் அவனுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டும். அது கொஞ்ச வருடங்கள் என்றால் கூட போதும்...

மனம் விரக்தியாய்த்தான் அன்று முழுவதும் யோசித்தவள் ஒருவித வெறுமையான மனநிலையிலே அன்று முழுவதும் நடமாடினாள்.

மாலை, 'ப்ரைடே மார்க்கெட்' என சொல்லப்படும் வெள்ளிக்கிழமை சந்தைக்கு காய்கறிகள் வாங்கக் கிளம்பியபோது அவள் மனதை சந்தோஷப்படுத்தும் சம்பவம் ஒன்று அங்கு நடந்தது.

காரிலிருந்து இறங்கி வரிசையான சந்தைக் கடைகளில் தேவையான காய்கறிகளை கூடையில் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது யாரோ தன் தோளை படபடவென தட்டுவது கண்டு திகைப்பாய்த் திரும்பினாள்.

பார்த்தவளுக்கு பயங்கர ஆச்சரியம்!

அங்கு அவளது பள்ளித் தோழி நிர்மலா! பத்தாம் வகுப்பு வரை அவள் உடன் படித்து இரண்டு மூன்று வருடங்களில் சொந்த மாமாவைக் கட்டிக் கொண்டு சென்னை, சென்றவள் அப்போது ஒல்லியாய் சிகப்பாய் இருந்தவள் இப்போது சற்று கருத்து... உடம்பு குண்டடித்து தலை முடியில் சில நரைத்துப் போய் இவள் நிர்மலாதானா? என்ற சந்தேகத்தை நந்தினிக்கு எழுப்பியது.

''நீங்க... நீ... நீ... நிர்மலாதானே?'' என்றாள் திணறலாய்.

அந்த நிர்மலா சிரிப்பு பொங்க அவள் தோளைத் தட்டினாள். ''என்ன அதற்குள் மறந்து போச்சா? நான் அதே குட்டி நிர்மலாதான்!' என்றாள் சிரிப்பை நிறுத்தாமல்.

படபடவென கேள்விகளால் துளைக்க ஆரம்பித்த நிர்மலாவை 'உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும் வா' என்று பக்கத்தில் இருந்த ரெஸ்ட்டாரண்ட் ஒன்றிற்கு கூட்டிச் சென்றாள் நந்தினி.

காபியை ஆர்டர் செய்துவிட்டு இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

''முதலில் உன் கதையைச் சொல்...'' என்றாள் நந்தினி.

நிர்மலா சிரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

''என்ன சிரிக்கிறாய் நிர்மலா?''

''நந்தூ'' என்றபடி நிர்மலா ஆரம்பிக்க, தனது செல்லப் பெயரை அவள் கூப்பிடும் அழகை ரசித்தவள் அவள் சொல்வதை ஆர்வமாய் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

''நந்து... நான் படிப்பை நிறுத்தி விட்டு சொந்த மாமாவை கட்டிக் கொண்டு போன விஷயம் தான் உனக்குத் தெரியுமே? அவருக்கு அரசாங்க கிளார்க் வேலை. ஊர் ஊராக ட்ரான்ஸ்பர் ஆகி கடைசியில் இந்த ஊருக்கு வந்தோம். இங்கு வந்து ஒரு வருடம் ஆகி விட்டது. இன்று தற்செயலாய் உன்னை சந்தையில் பார்த்தது எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கிறது தெரியுமா?'' நிர்மலா முகம் மலரச் சொல்லியவள் அவளையே ஒரிரு நிமிடம் உற்றுப் பார்த்தாள்.

''என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய் நிர்மலா?''

''நந்து... நீ மாறவே இல்லை. அப்படியே இருக்கிறாய்...'' என்றாள் நிர்மலா சிரிப்புடன்.

''அப்படியே இருக்கிறேனா... என்ன சொல்கிறாய்?''

''நான் உன் அழகைச் சொன்னேன் கல்யாணமாகியும் கட்டுக் கோப்பாய் அதே நளின உடல் அழகுடன் அதே முகக் கவர்ச்சியுடன் அன்று பார்த்தது போலவே இருக்கிறாய்...''

இம்முறை நந்தினி சிரித்தாள்.

''நீ மட்டும் என்ன நிர்மலா? நன்றாகத்தானே இருக்கிறாய்?'' என்றபடி நந்தினி அவளை அளவெடுத்தபோது அவசரமாய் தடுத்தவள், ''வேண்டாம் என்னையெல்லாம் அப்படிப் பார்க்காதே உடம்பும் ஊளைச் சதையுமாய் கண்ணாடியில் பார்க்க எனக்கே சகிக்கவில்லை'' என்றாள் சிரிப்பும் கேலியும் பொங்க.

இருவரும் மனம் விட்டுச் சிரித்தனர்.

சூடான காபியை பருகியபடி வந்தவளாய் அவளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

''ஆமாம் நந்து, நீ உன்னைப் பற்றி இன்னும் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே? நீ உன்னைப் பற்றி நிறுத்திவிட்டு யாரோ பெரிய தொழிலதிபர் ஒருவரை கட்டிக் கொண்டாய் என்று மட்டும் நம் தோழி ஒருத்தி மூலம் கேள்விப்பட்டேன். யார் அவர்? உன் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றி கொஞ்சம் சொல்லேன் என்றாள் நிர்மலா ஆவலும் ஆர்வமுமாய்.

நந்தினியின் முகம் மாறியது. அவள் கொண்டிருந்த உற்சாகமும் சந்தோஷமும் அவளையறியாமல் குறைந்தது. சுவாரஸ்யமில்லாமல் அவள் உதடுகளை பிதுக்கிய போது நிர்மலா ஆச்சர்யமாய் அதை கவனித்து அவள் பக்கத்தில் வந்து விட்டாள்.

''என்ன நந்து, நீ சந்தோஷமாக இல்லையா?'' என்றாள் குரலில் பரிவு பொங்க.

நந்தினிக்கு ஒரு கணம் என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

மெல்ல தலையசைக்க மட்டும் செய்தாள்.

அந்த சிறு தலையசைப்பே நிர்மலாவுக்கு ஓராயிரம் சந்தேகங்களை எழுப்பியது.

''நான் இப்படி நினைக்கவே இல்லையே நீ நல்ல வசதியுடன் சந்தோஷமாக வாழ்வாய் என்றல்லவா நினைத் தேன்!'' என்றாள் ஆற்றாமையாய்.

''வசதி இருக்கிறது. சந்தோஷம்தான் இல்லை'' என் றாள் நந்தினி வெறுப்பாக.

''என்ன சொல்கிறாய் நந்து? கொஞ்சம் விவரமாய் புரியும்படி சொல்லு!'' என்றாள்.

''அதை உன்னிடம், இல்லை யாரிடமாவது சொல்ல விட்டால் என் தலையே வெடித்து விடும் போலிருக்கிறது'' என்று நந்தினி சொன்னபோது, ''அவ்வளவு சிரமமா உனக்கு? எதையும் வெளிக்காட்டாத கல்லுளி மங்கினி யாய் அல்லவா முகத்தில் சிரிப்பை வைத்துக் கொண் டிருக்கிறாய். முதலில் விஷயத்தைச் சொல்லு, உன் பாரம் குறையும்'' நிஜ அக்கறையோடு ஆற்றாமையாய் அவள் கேட்க, கல்யாணமான முதலிரவில் இருந்து நேற்று நடந்தது வரை ஒன்று விடாமல் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் நந்தினி.

எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய்க் கேட்ட நிர்மலா விசித்திரமாய் அவளைப் பார்த்தாள். ''என்ன சொன்னாய் குழந்தை ஆசைகூட இல்லாமல் வேண்டாம் என்று சொல்கிறாரா அவ்வளவு கல் நெஞ்சா அவருக்கு?'' என்றாள்.

''அது... அது... அப்படிகூட இல்லை நிர்மலா.''

''பின் எப்படி?''

''அவருக்கு எல்லாமே அவர் நினைப்புப்படி அவர் இஷ்டப்படிதான் நடக்க வேண்டும் என்கிற பிடிவாதம். மனைவியான எனக்கு உணர்வோ மனம் என்ற ஒன்றோ இருக்கக் கூடாது என்பது அவரது கொள்கை...''

''இது என்ன விசித்திரமாய் இருக்கிறதே?''

''இப்படியேதான் நானும் கேட்டேன். அதற்கு என்ன பதில் சொன்னார் தெரியுமா?''

''என்ன சொன்னார்?''

''துபாய் போன்ற அரபு நாடுகளில் பெரும் செல்வந்த ஷேக்குகள் மனைவிகளை இப்படித்தான் நடத்துகிறார் களாம். ஒரு பணக்கார ஷேக் ஐந்தாறு பெண்களை மணமுடித்து மனைவியாக்கிக் கொள்வானாம். அந்த ஐந்து பெண்களும் அவனது அடிமைகள் போல் அவன் சொன் னதையெல்லாம் கேட்டு நடப்பார்களாம். அவர்களுக் கென்று எந்த விருப்பமும் கிடையாதாம். இருக்கவும் கூடாதாம். மீறி எந்தப் பெண்ணும் நடந்து கொண்டால் 'தலாக்' சொல்லி விலக்கி வைத்து விடுவார்களாம்...''

''ஓஹோ... கதை அப்படிப் போகிறதா? அப்படி என்றால் உன் கணவர் தன்னை அரபு ஷேக் போல நினைத்துக் கொள்கிறாரா?'' என்றாள் நிர்மலா கண்கள் விரியும் வியப்புடன்.

''அது அப்படியில்லை நிர்மலா அந்த ஷேக்குகள் தங்கள் மனைவிமார்களை நடத்துவதைப் போல் தான் எல்லா ஆண்களும் தங்கள் மனைவிகளை நடத்த வேண்டுமாம். பெண் வர்க்கமே போகப் பொருளாய் ஆண் கள் விருப்பத்திற்காக கடவுளால் படைக்கப்பட்டவை

என்பதே அவர் பைத்தியக்காரத்தனமாய் மனதில் கொண்டிருக்கும் வாதம் எண்ணம்.''

''நீ சொல்வது சரிதான் சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் தான்'' என்று தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தாள் நிர்மலா.

இருவரும் கொஞ்ச நேரம் எதுவும் பேசாமல் அமைதி காத்தார்கள்.

நிர்மலா நெற்றியை சுருக்கியவாறு அவளையே பார்த்தாள்.

''என்ன நிர்மலா அப்படிப் பார்க்கிறாய்?''

''உன் கணவர் படித்தவர்தானே?'' இரவு நேரத்தில் அப்படி மிருகம் மாதிரி நடந்து கொள்கிறார்... நீ எதிர்ப்பு காட்ட வேண்டியது தானே...?''

''இல்லை நிர்மலா. இரும்புப்பிடி அவர் பிடி. மேலும்...''

''சொல்லு...''

''நான் எதிர்ப்புக்காட்டினால் அவர் மூர்க்கமாகி விடுவார். பின் அடி உதைதான். என் நிலைமை இன்னும் மோசமாகி விடும்.''

''அதுவும் சரிதான். நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் அதையும் செய்யக் கூடியவர்தான் ஆமாம் இதுவரை அவர் உன்னை அடிக்கவில்லையே கை நீட்டும் பழக்கம்.''

அவள் வார்த்தையை முடிப்பதற்குள், ''அடித்திருக்கிறார்... ஒரு முறை... என்றாள் நந்தினி மெல்லிய குரலில்.

''என்ன அடித்திருக்கிறாரா? எதற்காக... எதற்காக?'' என்றாள் நிர்மலா பரபரப்புடன்.

நந்தினி, அவர் நாகரீக உடை என்ற பெயரில் குட்டை பாவாடை, ஸ்கர்ட்டுகளை அணியச் சொன்னதையும், அதற்குதான் மறுத்ததால் செவிட்டில் அடித்ததையும் விளக்கினாள்.

''ஐயோ நீ ரொம்பவம் பாவம் நந்தினி'' என்றாள் நிர்மலா. கூடவே, ''இதையெல்லாம் நீ பொறுத்துக் கொள்வது ரொம்பவும் தப்பு'' என்றாள்.

''பின் என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?''

''இதையெல்லாம் பிடிவாதமாய் எதிர்க்க வேண்டும். மீறிப் போனால் துணிச்சலாய் நீயே வேண்டாம் என உன் கணவரை விட்டு விலகிட வேண்டியதுதான்.''

''அப்படி ஒரு முடிவும் எடுத்துப் பார்த்தேன்!''

நிதானமாய் நந்தினி சொல்ல ''என்ன அதற்கும் துணிந்து விட்டாயா?'' என்றாள் நிர்மலா புருவம் உயரும் ஆச்சரியத்துடன். ''நந்து, ஒரு பேச்சுக்குத்தான் நான் சொன்னேன். உண்மையிலே அவ்வளவு தூரம் நீ வெறுத்துப் போய் முடிவெடுத்து விட்டாயா?''

உதடுகளை அழுந்தக் கடித்தபடி மெல்ல தலையசைத்தாள் நந்தினி.

''நான் அப்படி ஒரு முடிவெடுக்க துணிந்த போதுதான் வயிற்றில் ஒரு வாரிசு உருவாகிற விஷயம் எனக்கே தெரிந்தது பின் நான் என்ன செய்ய முடியும்?''

''நீ சொல்வது சரி'' பலமாய் ஆமோதித்தாள் நிர்மலா.

மீண்டும் ஒருவித அமைதி நிலவியது.

நிர்மலா எதையோ யோசித்தவளாய் நிமிர்ந்தாள்.

''நந்து, எனக்கு ஒரு சரியான வழி தோணுகிறது.''

''என்ன வழி?''

''முதலில், உனக்கு இந்த யோகா மையம், தியானப் பயிற்சி, வாழும் கலை போன்ற விஷயங்களில் ஆர்வம் உண்டா?''

சொல்லு!'' என்றாள்.

நந்தினி மைவிழிகளை அகல விரித்தவள், ''நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் எங்கும் சென்ற தில்லை. எதற்கு கேட்கிறாய்?'' என்றாள் வியப்பு தோன்றிய வளாய்.

''நந்து, எனக்குத் தெரிந்த யோகாப் பெண்மணி ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் சமூக சேவையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு, பிரச்சினைகளுடன் வருபவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டி பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறார். நீ ஒரு முறை அவர்களைச் சந்தித்தால் நன்றாக இருக்கும் என என் மனதுக்கு தோன்றுகிறது நீ என்ன நினைக்கிறாய்?''

நிர்மலா ஆவலாய் கேட்டபடி நந்தினியைப் பார்க்க நந்தினிக்கு அந்த யோசனை சரியாகவே பட்டது. ''உனக்கு ஒன்றும் சிரமம் இல்லையே?'' என்றாள் அவளை சங்கடப் படுத்தக்கூடாது என்ற நோக்குடன்.

''ஊஹூம்...! எனக்கு ஒன்றும் சிரமம் இல்லை. என்ன பேச்சு பேசுகிறாய்? என் உயிர்த்தோழி நீ! உனக்கு செய் யாமல் வேறு யாருக்கு செய்யப் போகிறேன்?'' என்றபடி பக்கத்தில் வந்து நந்தினியை தோளோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

''நாளை இதே நேரம் நீ வந்துவிடு. நாம் இருவரும் அந்தப் பெண்மணியை சந்திப்போம்...'' என்றாள் நிர்மலா.

11

நிர்மலா சொன்னதோடு நிற்காமல் மறுநாளே நந்தி னியை அந்த யோகாப் பெண்மணியிடம் கூட்டிச் சென்று விட்டாள்.

சாந்தமும் புன்னகை தவழும் முகமுமாய் இருந்த அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்ததுமே நந்தினிக்குப் பிடித்துப்போய் விட்டது. தனது வீட்டின் கூரை வேய்ந்த மாடிப் போர்ஷனில் தியான மையமும், பிரச்சனைகளுக்கு தகுந்த ஆலோசனை வழங்கும் உதவியையும் சமூக சேவையாய் செய்து வந்த அந்தப் பெண்மணியை ஆச் சரியமாகவே பார்த்தாள்.

அந்தப் பெண்மணியின் பெயர் சரஸ்வதி அம்மாள். அறுபது வயதைத் தாண்டியிருந்தாலும் சுறுசுறுப்பு குறையாமல் அன்பொழுக ஆர்வமும் அக்கறையுமாக பேச ஆரம்பித்தாள்.

நந்தினி எந்தவித சங்கோஜமுமில்லாமல் தனது பிரச் சனை முழுவதையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்ல ஆரம்பித் தாள். பொறுமையாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட சரஸ்வதி அம்மாளின் முகம் நீண்ட சிந்தனைக்குப் போயிற்று.

சிறிது நேர மவுனத்திற்கு பின் சரஸ்வதி அம்மாள் நந் தினியையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

''என்ன அம்மா அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?'' என்றாள் நந்தினி.

''ஒரு விஷயம் எனக்குப் புரிந்து விட்டது நந்தினி.''

''என்ன விஷயம் அம்மா?''

''உன் கணவருக்கு உன் மீது அன்பு இல்லை. வெறுப்பு தான் இருக்கிறது என்று தானே நீ உணருகிறாய்?''

''ஆமாம் அம்மா...''

''அதே போல் உன்னை யோசித்துப் பார்.''

''என்னையா? என்ன சொல்கிறீர்கள் அம்மா?''

புரியாதவளாய் திகைத்தவளை சாந்தமாய்ப் பார்த்தவள்,

''நந்தினி நீ உன் கணவர் மீது அன்பு வைத்திருக்கிறாயா? அன்பை வெளிப்படுத்துகிறாயா? என்று யோசித்துப் பார்! அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவரது செயல்களால் அவர் மீது வெறுப்பு தானே உனக்கு ஏற்படுகிறது? அதை மீறி அவரிடம் அன்பு செலுத்துகிறாயா எனக்காக கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்து பதில் சொல்லம்மா!'' என்றாள் சரஸ்வதி அம்மாள் கனிவுக் குரலில்.

அந்தக் கேள்வி ஒரு கணம் நந்தினியை திகைத்து ஸ்தம்பிக்கவே வைத்தது.

சரஸ்வதி அம்மாள் சொல்வது எவ்வளவு பெரிய உண்மை. அவர்கள் சொல்வது போல் வினோத் அவளிடம் கடுமையாய் வெறுப்புடன் நடந்து கொள்வது சரிதான். பதிலுக்கு அவள் எப்படி நடந்து கொள்கிறாள்?

அன்பாகவா...?

இல்லையே! அவன் செய்கைகளைப் பார்த்ததும் புன்னகையெல்லாம் மறந்து உம்மென்ற இறுக்கத்தோடு தானே அவளும் அலைகிறாள்? அதற்கு இறுக்கமான முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவளால் எப்படி அவனிடம் கனிவாய் பேச முடியும்? அப்படி கனிவாய்ப் பேச அவள் நினைத்தோ, முயற்சித்தோ பார்க்கவும் இல்லையே!

''நீங்கள் சொல்வது நிஜம் தான்'' பவ்யமாய் தலையாட்டினாள் நந்தினி. கூடவே ''நீங்கள் சொல்லும் கோணத்தில் நான் யோசித்தே பார்க்கவில்லை அம்மா. அவரைப் பார்த்தாலே ஒருவித பயமும் வெறுப்பும் தான் என்னையறியாமல் தோன்றி விடுகிறது'' என்றாள்.

சரஸ்வதி அம்மாள் சிரித்தபடி நந்தினியின் கைகளை ஆதரவாய் பிடித்துக் கொண்டாள். ''அது இயற்கைதான். அதனால் தப்பு ஒன்றும் இல்லையம்மா, ஆனால்.''

''சொல்லுங்கள்.''

''உன் பிரச்சனைக்கு மூல காரணமே அந்த விஷயம் தான். நீ நினைப்பது போல் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சங்கடங்களுக்கு அந்த அன்பின் வெளிப்பாடு இல்லாமை தான் காரணம். உங்கள் இருவரில் யாராவது ஒருவர் அபரிமித அன்பு செலுத்தினால் பிரச்சனை எல்லாம் சரியாகி விடும்.''

''அபரிமித அன்பா என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்?''

''அது வேறொன்றுமில்லை. அன்பு தான் நந்தினி. இந்த உலக சிருஷ்டியின் முக்கிய ஆதாரமே அன்பு தான். அந்த அன்பு மூலமாகத் தான் சந்தோஷம், மகிழ்ச்சி, இன்பம் என எல்லா விஷயங்களையும் நம்மால் பெற

முடியும். நீ உன்னுடைய ஒவ்வொரு செயலிலும் உன் கணவர் மீது நீ வைத்திருக்கும் அன்பை உணர்த்த வேண்டும். அவரும் அதை உணரும்படி செய்ய வேண்டும். இப்படி நடந்தால் உன் பிரச்சனைகள் எல்லாம் சரியாகி விடும்.''

''ஆனால் அம்மா...''

''சொல் நந்தினி...''

''அவரிடம் ஒரு மிருகத்தனமான மூர்க்க குணமும் இருக்கிறதம்மா.''

''எல்லாவற்றையும் அன்பால் மாற்றி விட முடியும் நந்தினி.''

''மேலும்.''

''ம்ம் சொல்லம்மா.''

''பெண் என்றாலே ஒரு போகப் பொருளாய், பெண்களைப் பற்றிய மட்டமான ஒரு எண்ணமும் ஆழமாய் அவர் மனதில் பதிந்திருப்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன் அம்மா.''

நந்தினி சொல்ல பலமாய் தலையாட்டினாள் சரஸ்வதி அம்மாள். ''நீ சொல்வது சரியாக இருக்கலாம் நந்தினி. உன் கணவருக்கு மனதில் அப்படியொரு எண்ணம் தீவிரமாய் இருப்பதால் உன்னை அவர் இப்படி நடத்தக் கூடும். அது எதனால் என்பதை உனது அன்பான ஆறுதலான பேச்சால் நீ தொடர்ந்து முயற்சி செய்தால் கண்டும் பிடித்து விடலாம். எல்லாம் உன்கையில், நீ நடந்து கொள்ளும் விதத்தில் தான் இருக்கிறது நந்தினி.''

சரஸ்வதி அம்மாள் தன் பேச்சை முடித்து விட்டார்கள். அம்மாளின் பேச்சு நந்தினிக்கு உரைத்து புரிய வைத்தது. மெல்ல தலையசைத்தாள். அவள் மனதில் அன்பு செலுத்துவது பற்றிய தீவிர சிந்தனையொன்றும் ஓட ஆரம்பித்தது.

12

நந்தினி வீட்டிற்குத் திரும்பி விட்டாள். சரஸ்வதி அம்மாள் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் அன்று முழுவதும் அவள் மனதில் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது.

சரஸ்வதி அம்மாள் சொன்ன ஒரு உண்மைக்கதையும் அவளை சிந்திக்க வைத்தது. ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு பெண் தனது கணவன் தினம் குடித்து விட்டு அடித்து உதைக்கிறான். அவனுடன் குடும்பம் நடத்தவே முடியவில்லை என்ற பிரச்சினையுடன் வந்தாளாம்.

அவளுக்கும் இதே போல் அன்பு செலுத்த சொல்லி சரஸ்வதி அம்மாள் அறிவுறுத்த, அந்தப் பெண்ணும் அதே போல் கணவன் மீது அபரிமிதமான அன்பு செலுத்தினாளாம். அவள் அன்பு செலுத்த செலுத்த மிகுந்த ஆச்சரியம் கொள்ளும் அளவுக்கு அவளது கணவன் கொடுமையைக் குறைத்து சிந்திக்க ஆரம்பித்தானாம். நாளடைவில் குடிப்பழக்கத்தையே நிறுத்திவிட்டானாம்.

இன்று அவர்கள் இருவரும் அன்பான கணவன் மனைவியாய் குடும்பம் நடத்துகிறார்களாம்.

இப்படியெல்லாம் நடப்பதை கேட்க நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் இது சாத்தியப்படுமா என்றே நந்தினிக்கு குழப்பமாய் இருந்தது.

ஆனால் அதற்கும் சரஸ்வதி அம்மாள் விடாமல், ''குடிகார கணவனையே ஒரு பெண் அன்பு செலுத்துவது மூலம் திருத்தி விட்டாள். அப்படி இருக்கும் போது கடுமையாக உன்மனதைப் புரியாமல் நடக்கும் கணவனை அன்பால் திருத்துவது ரொம்பவும் சுலபம் நந்தினி'' என்றாள்.

நந்தினி கண்களை விரித்து யோசிக்கவும், ''நந்தினி, நான் இப்படி அன்பு, அன்பு செலுத்து என்று சொல்வதெல்லாம் உனக்கு ஒரு குழப்பத்தைக் கூட ஏற்படுத்தும். உனக்கு தெளிவுபடுத்த, அன்பைப் பற்றி நீ தெளிவாய் புரிந்து கொள்ள உனக்கு ஒரு புத்தகம் தருகிறேன். அதை படித்துப் பார். நான் சொன்னதை விட பல மடங்கு விஷயங்கள் உனக்குப் புரிந்துவிடும்'' என்றாள் சிரிப்புடன்.

''புத்தகமா? அப்படி என்ன புத்தகம் இருக்கிறது?'' என்றாள் நந்தினி குழப்பம் விலகாமல்.

சரஸ்வதி அம்மாள் சிரிப்பு மாறாமல், 'திருக்குறள் கையடக்க புத்தகம்' ஒன்றை நந்தினியின் கைகளில் திணித்தாள்.

''நான் சொன்ன புத்தகம் திருக்குறள் தான். அன்பைப் பற்றி திருவள்ளுவரை விட வேறு யாரும் இவ்வளவு அழகாக சொல்லியிருக்க முடியாது. படித்துப் பார். உனக்கே எல்லாம் புரியும்!''

சரஸ்வதி அம்மாள் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வர வீட்டில் வேலைகளை முடித்து யோசனையுடன் இருக்கையில் அமர்ந்த நந்தினி அந்த திருக்குறள் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தாள். அன்பு அதிகார பகுதியை எடுத்து படித்துப் பார்த்தாள். அதில், ''அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து இன்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு'' என்னும் குறள் நந்தினியை மிகவும் கவர்ந்தது.

அதாவது, 'உலகில் இன்பமாக வாழ்கின்றவர்கள் பெறக்கூடிய சிறப்பு, அன்பு செலுத்தி வாழும் வாழ்க்கை தான்! அதன் மூலம் தான் இன்பமான ஒரு வாழ்க்கையை அவர்கள் பெற முடியும் என்கிற உண்மை. இரண்டு வரிகளில் அழகாக சொன்ன வள்ளுவரின் குறளை நினைத்து வியந்தவள் 'அன்பு' பற்றியே யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

'அன்பு' எத்தனையோ வகைகளில் வெளிப்படும். அன்பை எத்தனையோ வழிகளில் உணர்த்தலாம். ஆனால் கணவன் மனைவிக்கு இடையில் ஏற்படும் அன்பு சரியான வழிமுறை இல்லாமல், சில சமயம் வெளிப்படுத்த இயலாமலே போய் விடுகிறது என்பதையும் உணர்ந்தாள். நம் நாட்டின் எழுதாத சட்டப்படி மனைவி கணவனுக்கு அடங்கி, அவன் சொல்படி நடக்க வேண்டும் என்பது சில வேளைகளில் மனைவியை அடிமையாகவே ஆக்கிவிடுகிறது.

அப்படி மனைவி அடிமை போன்ற நிலையை அடையும்போது அன்பு என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் கடுமைத்தனத்தில் அடி, உதை எல்லாம் சாதாரணமாகிப் போய் விடும் போது பெரும் வெறுப்பே இருவரிடமும் மிஞ்சுகிறது.

இது போன்ற வெறுப்புச் சூழ்நிலையில், சரஸ்வதி அம்மாள் சொல்வது போல் யாராவது ஒருவர் அன்பை வெளிப்படுத்த வேண்டும். அப்படி வெளிப்படுத்தும் போது தான் கடுமைத்தனம் மறைந்து, அதன்பின் மகத்தான சக்தியை இனிமையாய் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

எண்ண அலைகளை ஒழுங்குபடுத்தி ரொம்ப நேரம் சிந்தித்த நந்தினி தன் மனதில் ஒவ்வொன்றாய் பட்டியலிட்டாள். முதலில் அவள் நினைவு படுத்தி தேர்ந்தெடுத்தது புன்னகை. அழகாக இதழ் விரித்து செய்யும் அன்பான சிரிப்பு. வினோத் வரும் போது, அவனைப் பார்க்கும் போது, அவனது பார்வையில் படும் ஒவ்வொரு நேரமும் அவள் சிரிக்க வேண்டும்! சிரித்த முகமாய் இருக்க வேண்டும்!

அன்பிற்கான வாசல், அன்பிற்கான முதல்படி புன்னகைதான்! அதிலிருந்து அவள் வினோத் மீது கொள்ளப்போகும் 'அபரிமிதமான அன்பை' ஆரம்பித்து முடிவெடுத்தாள்.

அன்று மதியம் உணவருந்த வந்தபோது இதழ்களை விரித்து இனிமையாய் சிரித்தபடி அவனை வரவேற்றாள். புன்னகை மாறாமலே உணவு எடுத்துப் பரிமாறினாள். வினோத் அவளை ஓரக்கண்ணால் வினோதமாய்ப் பார்த்தபடி சாப்பிட்டான்.

அவன் ஏதாவது கேட்டாலும் அதற்கும் சிரிப்பு பொங்கவே பதிலளித்தாள். அப்படி எதற்கெடுத்தாலும் புன்னகையுடன் சிரித்த முகமாக இருப்பது முதலில் நந்தினிக்கே ஓரளவு கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால்

புன்னகையால் உற்சாகமும் சந்தோஷமுமான மனநிலை தனக்கு ஏற்படுவதை உணர்ந்தாள்.

அந்த புன்னகை முகம் இரவு, மறுநாள் என தொடர்ந்தது. அவள் அப்படி திடீரென மாறி 'புன்னகை முகமாய்' இருப்பதை வினோத் உணர்ந்தவன், அதை உறுதி படுத்திக் கொள்வதற்காகவே கோபமாயும் சில கேள்விகள் கேட்டுப் பார்த்தான்.

அதற்கும் அவள் சிரிப்பு மாறாமல் பதில் கூறவும் அவனுக்குப் புரிந்து விட்டது. அன்று இரவு அவளை அணைத்தபடி முத்தமிட்டான். திரும்பவும் இறுக அணைத்து முத்தமிட்டு விடுவித்தான்.

மற்ற நேரங்களில், முன்பெல்லாம் அவன் இப்படிச் செய்யும் போது அவள் முகத்தில் ஒருவித வெறுப்பும், இதழ்களில் ஒரு ஏளனமும் குபுக்கென பரவும். அதை வினோத் கவனித்து வேண்டுமென்றே அவளை மீண்டும் இறுக அணைத்து தனது இரும்பு பிடிக்குள் வைத்தபடி அவளுக்கு எரிச்சலூட்டுவான்.

ஆனால் இப்போது அவள் சிரித்தபடி புன்னகை முகமாய் இருந்தது அவனை ரொம்பவும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. அவளை அதிசயமாய்ப் பார்த்தவன் தனது கரங்களால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி உற்றுப் பார்த்தான். அப்போதும் அவள் சிரிப்பு மாறாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

''நீ நன்றாகத்தானே இருக்கிறாய்?'' என்றான்.

''ம்ம்.. நன்றாக மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறேன்'' என்றாள் அவள் இன்னும் முறுவலித்தபடி.

''உனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லையே?''

''இல்லையே'' என்றாள் அவள் இரு கைகளையும் விரித்து குழந்தை போல்.

''பின் ஏன் அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டு லூசு போல் அலைகிறாய்? உன் மண்டையில் நட்டு ஏதும் கழன்று விட்டதா?''

கண்களை உருட்டியபடி அவன் கேட்க, அவள் அதற்கும் பதில் சொல்லாமல் பொங்கும் சிரிப்பு சிரித்தாள்.

அவள் அப்படிச் சிரிப்பதையே உற்றுப் பார்த்தவன் அதற்கு மேல் பொறுமையிழந்தவனாய் முகத்தை அசூயையாய் வெட்டியபடி திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

நந்தினி ஒரு கணம் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

தனது புன்னகை முகத்தால் அவனது செய்கையும் மாற ஆரம்பித்திருப்பதை உணர்ந்தாள்.

வழக்கமாய் இரவு அவள் பக்கத்தில் வந்து படுத்ததும் அவளை இறுக மூச்சு முட்டுமளவுக்கு அணைத்து முத்தமிடுவான். விரல்களால் அவள் புருவத்தை கன்னங்களை எல்லாம் வருடி அழகு பார்ப்பான். மனம் ஒட்டாமல் இந்த சரஸமெல்லாம் எதற்கு? என்ற நினைப்புடன் வெறுப்பாய் அவள் முகம் மாறும்போது வேண்டுமென்றே அவள் உதடுகளில் அழுத்தமாய் முத்தமிட்டு அவள் திணறுவதை ரசிப்பான். இந்த சில்மிஷ சேட்டைகள் முடிந்ததும் பெரிய மன்மதன் போல் அவனது மார்பில் நெஞ்சார அவளை சாய்த்துக் கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்து விடுவான். அவனது கைகள் இரும்புப்பிடியாய் அவளை வளைத்து அவன் நெஞ்சோடு அழுத்தியிருக்கும். அவன் முழுவதும் தூங்கிய சூழ்நிலைக்கு போனபின்தான் அவளால் அவனது பிடியிலிருந்து விடுபட முடியும். நந்தினியும் அவன் கைகளை விலக்கிவிட்டு தூங்க ஆரம்பிப்பாள்.

இது வழக்கமாய் தினமும் இருவருக்கும் நடக்கும் வினோத லீலைதான். ஆனால் இன்று? அவளை அணைத்த போதும், முத்தமிட்ட போதும் அவள் முகத்தில் வெறுப்பைக் காட்டாமல் புன்னகைத்தது அவனை திகைக்க வைத்தது மட்டுமில்லாமல், அவன் முரட்டுத்தனமான வழக்கத்தையும் மாற்றி விட்டது.

வழக்கம் போல் அவளை மேலும் எரிச்சலூட்ட முத்தமிட்ட, நெஞ்சோடு இரும்புப்பிடி போட்டு தூங்குகிறவன் இன்று அப்படிச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டான்.

அவனையே திகைத்து வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் அதிசயித்தவாறே தூங்கப் போனாள்.

அப்படி தூங்க நினைக்கையில் சட்டென இன்னொரு மனம் அவளிடம் விழித்துக் கொண்டது.

அணைப்பது, நெஞ்சார தழுவி கிடப்பது கூட அன்பு தானே? கணவன் மனைவிக்கு இருக்கும் அன்பின் வெளிப்பாடுதானே?

என்ன அவன் அதை முரட்டுத்தனமாய் செய்கிறான். வெளிப்படுகிறான்.

அதையே அன்பாகச் செய்தால்...?

நந்தினி யோசித்தவள் மெல்ல தன் கரங்களை எடுத்து மென்மையாக அவனை அணைத்தாள்.

நிம்மதியாக தூங்க ஆரம்பித்தாள்.

13

நந்தினி ரொம்பவே மாறியிருந்தாள். வினோத் தான் தினம் தினம் அவளைப் பார்த்து அதிசயித்துக் கொண்டிருந் தான். காலையில் எழுந்தவன் தன்னை கரங்களால் அணைத்தபடி கிடக்கும் அவளை வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்தான்.

பதிலுக்கு அவள் இனிமையான புன்முறுவலுடன் 'குட் மார்னிங்' சொன்னபோது அவனையறியாமல் புன்னகைத் தான்.

நந்தினி அவனின் 'புன்னகையை' உற்று நோக்கினாள். அவளுக்குத் தெரிந்து அவன் முதன் முதலாக அவளைப் பார்த்து புன்னகைப்பது இப்போது தான் என்று தோன் றியது.

அதுவே பெரிதும் மகிழ்வை கொடுக்க அன்று முழு வதும் அந்த உற்சாகத்துடனே நடமாடினாள். ஆனால் அவளது உற்சாகம் அவனுக்கு எரிச்சலை தந்திருக்க வேண்டும்.

காலையில் அலுவலகம் கிளம்ப காரில் ஏறப்போனவன் திரும்பி கண்களை உருட்டி அவளைப் பார்த்தான்.

''இங்கு.. வா...'' என்றான்.

இவள் மலர்ந்த சிரிப்பை மேலும் மலர விட்டவாறு அவன் பக்கத்தில் போனாள்.

''இப்படி எதற்கெடுத்தாலும் சிரித்துக் கொண்டு போஸ் கொடுக்கிறாயே... இதற்கு என்ன அர்த்தம்?''

அவள் அதற்கும் பதில் பேசாமல் சிரித்தாள்.

''என்னைக் கேலி செய்கிறாயா?''

''ஐயோ! அப்படியெல்லாம் இல்லை'' என்றாள் அவள் ஒரு கணம் பதறிப்போனவளாய்.

''பின் என்ன காரணம்?''

''ஒரு புத்தகத்தில் படித்தேன். கணவன் முன் மனைவி எப்போதும் சிரிப்புடன் இருக்க வேண்டும். நல்ல குடும்ப வாழ்க்கைக்கு அது அழகு என்று.''

''ஓஹோ'' என்றபடி அவன் தோளைக் குலுக்கிய போது அவள் தலைதாழ்த்தி குனிந்து கொண்டாள்.

வினோத் அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேசாது காரிலேறி விருட்டென சென்றுவிட்டான்.

நந்தினி அதற்காக தனது சிரிப்பைக் குறைக்கவில்லை. புன்னகை முகமாகவே நடமாடினாள். தனது சிரிப்பு அன்பைத் தவிர வேறு எந்த தொனியையும் ஏற்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதற்காக கண்ணாடி முன் நின்று சிரித்து வேறு பார்த்தாள். பூவிதழ் சிரிப்பு, முத்துப்பல்

சிரிப்பு, கன்னக்குழி சிரிப்பு என ஒவ்வொரு வகையாய் சிரித்துப் பார்த்து அடக்கமான, அமர்த்தலான சிரிப்பு ஒன்றை தேர்வு செய்து அதன்படியே சிரிக்க முடிவும் செய்தாள்.

வெறும் சிரிப்பில் மட்டுமல்ல தனது ஒவ்வொரு நட வடிக்கையிலும் அவனுக்கு அன்பை உணர்த்த எண்ணி னாள். காலையில் எழுந்து பாத்ரூம் செல்லும் அவனுக்கு ரூமில் தயாராய் டூத் பிரஷ்ஷிலிருந்து சகலமும் எடுத்து வைத்திருப்பாள். குளித்து முடித்து வரும் அவனுக்கு தயாராய் டைனிங் டேபிளில் உணவு காத்திருக்கும். சமையற்கார அம்மாளை ஒதுங்கச் சொல்லி விட்டு தன் கைபடவே சமைத்தாள். அதுவும் அவனிடம் கேட்டு கேட்டு அவனுக்கு பிடித்தமான உணவு வகைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

புரியாத போது கடைக்குச் சென்று குக்கிங் ரெசிபி புத்தகங்களை வாங்கி தெளிவுபட சமைக்கும் கலையை கற்றுக் கொண்டாள்.

உடைகள் விஷயத்திலும் அவனுக்குப் பிடித்தமான மஞ்சள், பச்சை நிற உடைகளையே தேர்வு செய்து தயாராய் எடுத்து வைத்திருப்பாள். வினோத் பொதுவாக தனது தேவைகளுக்கு தானாகவே யாரையும் எதிர்பார்க் காமல் செய்து பழக்கப்பட்டவன். திடீரென ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இவள் குறுக்கிட்டு உதவும் போது, ''இதெல்லாம் எதற்கு நீ செய்கிறாய்? நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என மறுத்தான்.

ஆனால் நந்தினி விடாமல் பிடிவாதமாகவே இருந் தாள். அவனுக்குச் சேவை செய்யவே பிறந்தவள் போல்

முடியாடி நடமாடினாள். அலுவலகம் கிளம்பும் அவனுக்கு தன் கையாலே பாலீஷ் போட்டு கறுப்பு நிற ஷூவை அவன் கால்களில் மாட்டிவிட்டு விட்டு தான் தன்னைப் பற்றிய மூச்சே விட ஆரம்பிப்பாள்.

என்ன தான் பணி செய்து அன்பு காட்டினாலும் ஒரு விஷயம் அவளை ரொம்பவும் உறுத்தியது. வினோத் துடன் மனம் விட்டு பேசுவது என்பது அவள் முயற்சி செய்தும் முடியாத காரியமாகவே இருந்தது.

பொதுவாகவே வினோத் அவளுடன் பேசுவது குறைவு. ஒற்றை வார்த்தைகளிலே கேள்விகள் கேட்டு, பதில் சொல்லி முகத்தை திருப்பிக் கொள்வான். அவன் அதிகம் பேசுவதே அவள் மீது கோபப்படும்போது தான். உட்கார்த்தி வைத்து நீண்ட லெக்சர் அடித்து தன் ஆளு மையை காட்ட நினைப்பான்.

இரவு படுப்பவனிடம், ''உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்'' என்று கூட நந்தினி கெஞ்சலாய் சொல்லிப் பார்த்தாள். ''எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது'' என்று திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

நந்தினிக்கு அவனிடம் ஏதோ ஒரு விதமான அழுத்தம் இருக்கிறது என எண்ணினாள். அதன் பாதிப்பின் வெளிப்பாடே அவனுடைய கடுமையான சுபாவமாய் இருக்கக்கூடும் என எண்ணினாள். அந்த மன அழுத் தத்தை அவனுடன் பேசினால் தானே அவள் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

ரெண்டு தினங்கள் அதற்காகவே யோசித்தவள், மூன் றாவது தினம் அதற்கான வழியையும் கண்டுபிடித்தாள். அவனுடைய முக்கிய சுபாவமே தன்னைப் பற்றிய

பிரமாண்ட கற்பனை, தான் என்ற ஆணாதிக்க அகம் பாவம்தானே? அதை வைத்தே அவனை மடக்குவது என முடிவு செய்தாள்.

அவள் நினைத்தது சரி தான். வினோத்திற்கு தான் மற்றவர்களை விட ரொம்பத் திறமையானவன், நிறைய சாதனைகளைச் செய்தவன் என்றெல்லாம் அளவுக்கு மீறிய கற்பனை இருந்தது. அந்த எண்ணமே அவன் சந்திக்கும் யாரையும் துச்சமாய் மதிக்கும் பாவனையை அவனுக்கத் தருவித்திருந்தது.

நந்தினி அதை சரியாக உணர்ந்து கொண்டாள். அன்று இரவே அவனிடம் வியப்பாய், ''தொழிலில் இவ்வளவு சாதனை செய்திருக்கிறீர்களே எப்படி?'' என்று பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

அவள் நினைத்தது போலவே முகம் சுழிக்காமல் உற்சாகமாய் திரும்பினான் வினோத்.

''என்ன கேட்டாய்?''என்றான் ஆர்வம் பொங்க.

''என் தந்தை நம் கல்யாண சமயத்தில் நீங்கள் இளம் வயதிலேயே தொழிலில் கடுமையாக உழைத்து நிறைய சாதனைகள் செய்திருப்பதாக சொன்னார்கள். அது பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவே உங்களிடம் கேட்டேன்''என்றாள் பீடிகையுடன்.

அவள் மேலும் வியப்படையும் வகையில் வினோத் திரும்பி சுவாரஸ்யமாய் கண்களில் ஆர்வம் மின்ன பேச ஆரம்பித்து விட்டான். தனது தொழில் பற்றி, தொழிலில் போட்டியாளர்களை சமாளித்து நாசூக்காய் தான் கொண்ட சூட்சமங்கள் பற்றி என ஒவ்வொன்றாய் விவரிக்க விவரிக்க தன்னுடன் இப்படி அவன் பேசும் அதிசயத்தை

நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அன்று மட்டும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான் வினோத். நந்தினி கண் கொட்டாது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சைக்காலஜி படிப்பவர்கள் சொல்லும் 'லிசன்' மற்றவர்கள் சொல் வதை முதலில் கேளுங்கள் என்பது எவ்வளவு முக்கிய மான விஷயம். ஒருவரையொருவர் நன்கு தெரிந்து கொள்ள எவ்வளவு அவசியம் என்றும் புரிந்தது.

அவன் பேசுவதையெல்லாம் ஆர்வம் பொங்க கேட்ட வள் அவன் பேசி முடித்ததும் முகத்தில் வியப்பு பொங்க பார்த்தாள்.

''ஆச்சரியமாக இருக்கிறது எனக்கு! எவ்வளவு தடைகளைத் தாண்டி தொழிலை வெற்றிகரமாக கொண்டு வந்து சாதனை செய்திருக்கிறீர்கள். உங்களை கணவனாக அடைந்தது நான் செய்த பாக்கியம்!'' பெருமிதத்தோடு அவனைப் பார்த்துச் சொன்னவள் அவன் முகத்திலும் அந்த பெருமிதக்களை ஓடுவதை ரசித்தாள்.

தொடர்ந்து அவள் அவனையே பார்க்க வினோத் அதில் வெட்கப்பட்டவன் போல், ''என்ன அப்படிப் பார்க் கிறாய்?'' என்றான்.

''எனக்கு இப்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. நான் ஒன்று செய்யட்டுமா?'' என்றாள் கெஞ்சலாய்.

''ம்ம்...'' என்றான் அவன் புரியாத வியப்புடன்.

நந்தினி மெல்ல அவன் பக்கத்தில் வந்தாள். அவன் கன்னங்களில் தனது இதழ்களைப் பதித்து மென்மையாக முத்தமிட்டாள்.

14

நந்தினிக்கு முன்பை விட எல்லாமே இலகுவாய்த் தோன்றியது. கணவனோடு வெகு சகஜமாகப் பேசிக் கொள்ள முடிந்தது.

வெறும் ஒற்றை வார்த்தைகளிலே பதில் சொல்லி பழக்கப்பட்டவன் இப்போது அவளுக்காக கூடுதலாக ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசுவதை கவனித்தாள்.

தினம் காலையில் எழுந்ததும் அவன் மீது அபரீத அன்பு வைத்திருப்பதாகவும், தன் உயிரே அவன் தான் என்பது போலவும் எண்ணங்களை மனதில் ஏற்படுத்திக் கொண்டு நடமாட ஆரம்பிப்பாள்.

வேறு எந்த சிந்தனையுமில்லாமல் அதே எண்ணத்துடன் அவள் அலைவதால் சாதாரணமாக அவன் அருகில் போய் அணைத்தபடி அமர்வதும், அவன் கைகளோடு தன் கையைக் கோர்த்துக் கொள்வதும், அவளுக்கு இயல்பாகவே போயிற்று. சில சமயம் காலையில் ஆர்வமாய் பேப்பர் படிக்கும் அவன் கழுத்தில் மாலையாய் கைகளைக் கோர்த்து அவனது தோளில் பெரும் அமைதி கிடைப்பது போல் நிம்மதியாய் சாய்ந்தும் கொள்வாள்.

வினோத் அது போன்ற சமயங்களில் திரும்பி ஆழமாய் அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு உள்ளுக்குள் ரசிப்புப் புன்னகை புரிந்து கொள்வான்.

அவளும் உள்ளுக்குள் ரசிக்கத்தான் செய்வாள். முன்பு அவன்தான் இதையெல்லாம் செய்தான். திடீர் திடீரென அவளை அணைப்பது, எதிர்பாராத நேரத்தில் முத்தமிடுவதும், வேண்டுமென்றே அவளை மடியில் அமர்த்திக் கொண்டு டி.வி. பார்ப்பது போன்றதெல்லாம் அவன் செய்தவை தான்...!''

ஆனால் இப்போது...?

அவைகளையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் அவள் செய்ய ஆரம்பித்தாள். அவனுடன் பேசும் போதும் சரி, அவனுக்கு பணி விடை செய்யும் போதும் சரி அவனுக்கு நெருக்கமாய் இடித்துக் கொள்ளாத குறையாய் நிற்பாள். அவள் கை விரல்களும் அவனைத் தொட்டுக் கொண்டோ அவனது முதுகை அணைத்து வருடிய படியே தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

தனது ஒவ்வொரு செயலிலும் பேச்சிலும் அவன் மீது தான் அபரிமிதமான அன்பு வைத்திருப்பதை உணர்ந்துத் துடித்தாள். அவன் அலுவலகம் சென்ற பின்னும் கூட ஏதாவது சாக்கு வைத்து அவனுடன் போனில் பேசினாள்.

தினம் அலுவலகம் முடிந்து வருபவனை வயப்படுத்தவும், ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்தாள். அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த உணவு பதார்த்தங்களை டிபனாய் செய்து அவனை திக்குமுக்காட வைப்பாள். இன்னொரு சமயம் இரவெல்லாம் கண் விழித்து தான் டிராயிங் டீச்சரிடம் பயின்ற பயிற்சியை வைத்து ஆயில் பெயிண்டிங்கில் அவன் உருவத்தை அழகாக வரைந்து அவனுக்குப் பரிசளித்தாள்.

முன்பு ''தனக்கு நன்றாக வரையத் தெரியும். ஆயில் பெயிண்டிங் கற்றிருக்கிறேன்'' என்றெல்லாம் அவள்

சொன்ன போது காதிலே வாங்காதவன் இப்போது அக் கறையாய் படத்தைப் பார்த்தான்.

''பிரமாதமாக வரைந்திருக்கிறாய். நீயா வரைந்தாய்?'' என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

கூடவே, ''இதை பிரேம் செய்து மாட்டி விடுகிறேன்...'' என்று மறுநாளே அழகான பிரேமுடன் படுக்கையறையில் கொண்டு போய் மாட்டினான்.

''தொடர்ந்து ஓய்வு நேரங்களில் இது போல இயற்கை காட்சிகளை வைத்து ஓவியம் வரை, நன்றாக இருக் கும்...!'' என அவன் ஊக்குவிக்கவும் நந்தினியின் மை விழிகள் விரிய அழகாக சிரித்தாள். அன்று அவள் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவே இல்லை.

அவனது சின்னப்பாராட்டு கூட மயிலிறகாய் அவள் இதயத்தை வருடி அவளை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த் தியது.

அவளை மேலும் சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காட வைப் பது போல் அந்த மாத மெடிக்கல் செக் அப்பிற்கு அவள் கிளம்பியபோது அவனே அலுவலகத்திலிருந்து வந்து கூட்டிட்டுப் போனான்.

''மூன்று மாதம் முடிந்து விட்டது. ஸ்கேன் எடுத்து சிசு வளர்ச்சியை பார்த்து விடலாம்...'' என்று டாக்டர் சொன்ன போது கூடவே இருந்தான். ஸ்கேன் ரிப்போர்ட்டில் நல்ல வளர்ச்சி இருப்பதை டாக்டர் தெரிவித்ததும் கைத்தாங்க லாய் அவளைப் பிடித்திருந்தவன் அப்படியே அவளை தோளோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

எதற்கு இப்போது குழந்தை? என்று கேட்டவனின் மனம் மாறி குழந்தை ஆசை அவனுக்கு வந்து விட்டதை உணர்ந்த நந்தினி பெரும் நிம்மதியடைந்தாள்.

ஆனால் அவள் நிம்மதிக்கு பெரும் சோதனை மறு வாரம் வரப்போவதை அப்போது அவள் உணரவில்லை.

15

மறுவாரம் ஆரம்பம் முதலே வினோத் இரவெல்லாம் சரிவரத் தூங்காமல் சிந்தனையுடனே இருப்பதைக் கவனித் தாள்.

என்ன.. எதுவென்று அவள் மென்மையாக விசாரித்த போதும் அவன் சரிவர பதில் சொல்லாமல் திரும்பிக் கொண்டான்.

அவள் நன்கு கவனித்துப் பார்த்ததில் அலுவலகத்தில் அவனுக்கு ஏதோ பிரச்சனை என்பதை புரிந்து கொண் டாள். அலுவலகத்தில் சொந்த பிசினெஸ்ஸில் அப்படி யென்ன பிரச்சனை வந்து விடப்போகிறதென்று அவள் தலையைப் போட்டு குழப்பிக் கொண்டிருக்க.. நான் காவது நாள் அவனே பிரச்சனையை வெட்ட வெளிச்ச மாக்கினான்.

அன்று காலை அலுவலகம் கிளம்பிச் சென்றவன் கிளம்பிய வேகத்திலேயே வீட்டிற்குத் திரும்பி விட்டான்.

புரியாமல் பதறிப் போய் பார்த்தவளிடம், ''எல்லாம் முடிந்து விட்டது...'' என்றான் உணர்ச்சியற்ற குரலில்...

''முடிந்துவிட்டதா... என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' என்றாள் நந்தினி உள்ளுக்குள் படபடப்புடன்.

''பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது. 2 கோடி ரூபாய் போய் விட்டது...''

''2 கோடியா...? என்ன சொல்கிறீர்கள்?''

''காண்ட்ராக்ட் எடுத்ததில் தவறு நிகழ்ந்து 2 கோடி நஷ்டம்.''

''ஐயோ.. நீங்கள் இதை அந்த காண்ட்ராக்ட் கம்பெனியிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதுதானே?'' என்றாள் பதற்றமாய்.

''எடுத்துச்சொல்ல.. என்ன? போய் சண்டையே போட்டேன். உன் சங்காத்தமே வேண்டாம் என்று மொத்த காண்ட்ராக்ட்டையும் ரத்து பண்ணி விட்டார்கள். இப்போது பெரும் இக்கட்டான சூழ்நிலை. முக்கியமான காண்ட்ராக்ட் போய் விட்டதால் தொழிலில் பின்னடைவு ஏற்பட்டு ஆரம்பித்த நிலைக்கே வந்து விட்டேன்.''

கைகளை விரித்தபடி அவன் தலையைக் கவிழ்ந்த போது அவளும் பதைப்பதைப்புடனே அவன் பக்கம் போனாள்.

''நீங்கள் கொஞ்சம் பொறுமையாக போய் இருக்கலாமே. அவசரப்பட்டு சண்டை போட்டு விட்டீர்களே...!'' என அவள் ஆறுதல் போல் சொல்லி முடித்ததும் தான் தாமதம்... குனிந்திருந்தவன் படக்கென நிமிர்ந்தான்.

விரக்தி கலந்த ஒருவித வெறியுடன் பளபளப்பாய் சிவந்திருந்த கண்கள் அவனது கோபத்தை உணர்த்த ஒரு கணம் அரண்டு போனாள்.

அவள் பயந்தபடியே நடந்தது.

துடிக்கும் கோபத்தில் எழுந்தவன் ஓங்கி அவளை அறைந்தான்.

''என்ன எனக்கே புத்தி சொல்கிறாயா? உன்னை தொலைத்து விடுவேன் தொலைத்து...''

பற்களை கடித்தபடி முன்னால் வழியில் இருந்த இருக்கையை உதைத்து தள்ளி ஆவேசமாய் அங்கிருந்து அகன்றான் அவன்.

நந்தினி இதை கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் சொன்ன சிறு சொல்லுக்கு அடிக்குமளவுக்கு கோபப்பட்டு விட்டானே!

அப்படியே அதிர்ந்து போனாள்.

அன்பு செலுத்தி, போராடி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெளிக்கொண்டு வந்த அவனது நல்ல மனம் மறைந்து வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிய கதையாய் அந்த வெறித்தனமான கோபம் அவனிடம் திரும்பிவிட்டதே! இது தொழிலில் நஷ்டமாகி ஏற்பட்ட விரக்தியின் வெளிப்பாடா? இல்லை நிஜமாக மீண்டும் மாறிவிடுவானா...?

பழைய படி 'குரங்கனாய்' ஆகி விடுவானா?

அடித்த கன்னங்களில் தாரையாய் கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்து ஓடின. திகைத்து யோசித்தவளுக்கு அவன் அடித்த அடி நெஞ்சினில் சுரீரென பட்டாற்போல் வலித்தது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவனது கடுமையான சுபா வத்தை தனது அன்பால் மாற்றி விட்டதாய் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டாள்? மூளைச் சலவை செய்தது போல் தனது மனம் முழுவதையும் அவன் மேல் திருப்பி அவன் காலடியே சரணம் போல் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொண் டாள்...?

எல்லாம் வீணாய் போயிற்றா...? தொழிலில் நஷ்டம் என்றதும் முரட்டு சுபாவம் அப்படியே திரும்பி விட்டதே இனி என்ன செய்ய...?

கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்ப்போம். இரண்டொரு நாளில் அவனது சுபாவம் மாறி விடும் என நினைத்தாள், தன்னைத்தானே ஆறுதல் படுத்தினாள்.

ஆனால் அவளது நினைப்பு பொய்யாயிற்று.

இரண்டு மூன்று நாளில் நிலைமை மேலும் விபரீ மாயிற்று.

அவள் பயந்தது போல் அதன்பின் வினோத் பழைய 'வினோத்'தாகவே மாறிவிட்டான். சொல்லப்போனால் முன்பை விட கோபமும் கடுமையும் அவனிடம் அதிகமா யிருந்தது.

எடுத்ததற்கெல்லாம் எரிந்து விழுந்தான். அவள் எது பேச வந்தாலும் அவளை பேச விடாதபடி கடுஞ்சொற் களை வீசினான்.

ஒரு கட்டத்தில் அதையும் தாண்டி, "என் கண் முன்னே நிற்காதே.. போ!" என கதறினான்.

"பீடை, தரித்திரம், உன்னால்தான்... உன்னைக் கட்டிக் கிட்ட பிறகு தான் எனக்கு இந்த நிலை, சரியான

அழுமூஞ்சி..." என்றெல்லாம் அவனது வசவுகளில், வார்த்தைகளின் பலம் கூடி அவளை ரொம்பவும் பாதித்தது.

நந்தினி அவ்வப்போது துடித்து சோர்ந்தாலும் மனதள வில் தளராமல் இருந்தாள்.

முதலில் அவன் முன் அழுவதை நிறுத்தி, 'அழு மூஞ்சி' பட்டத்தை தவிர்த்தாள்.

திரும்பவும் யோசித்தாள்.

புன்னகை.. அன்பு...

அது தானே அவளது ஆயுதம்? அதை ஒரு போதும் கைவிடக்கூடாது என உறுதி பூண்டாள்.

அவளும் பழைய நிலைக்கு மாறினாள். புன்னகை முகமாய் அவன் முன் நின்றாள். நடமாடினாள்.

அவன் எது சொன்னாலும் எதிர்ப்பு காட்டாது. தலையை தாழ்த்தி சில சமயம் அடிமை போல் கூட நின்றாள்.

வினோத் அவள் நடவடிக்கைகளையோ சுபாவத் தையோ உற்றுக் கவனித்த மாதிரி தெரியவில்லை.

அவன் பாட்டுக்கு அவனைப் பற்றிய நினைப்பிலே நடமாடிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவெல்லாம் தூங்காமல் சிகரெட்டுகளை ஊதியபடி குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தான்.

திடீர் திடீரென காரை எடுத்துக் கொண்டு விருட்டென கிளம்பிச் செல்வான். நடு இரவில் சாவகாசமாய் திரும்பி வான்.

இந்த வேளையில் எங்கு சென்று வருகிறான் என்று பதைப்புடன் கேட் கதவைப் பிடித்துக் கொண்டே பல மணிநேரம் நிற்பாள் நந்தினி.

அப்படி ஒரு நாள் நடு இரவு திரும்பி வந்தவன் காரை விட்டு இறங்கி தள்ளாட்டமாய் நடந்து வந்த போதுதான் அவன் குடிக்க ஆரம்பித்திருப்பதை உணர்ந்தாள்.

''பாரில்... இன்னைக்கு ஓவரா ஊத்திக் கொடுத்திட் டான்...'' என்று குழறலாய் அவன் சொன்ன போது அவ ளுக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது.

தினம் இரவு 'பாரு'க்குச் சென்று குடிக்க ஆரம்பித்திருக் கிறான் வினோத்.

குடிப்பழக்கம்...?

ஆபத்தான.. அடிமைப்படுத்தும்.. பழக்கமாயிற்றே..? குடியால் எத்தனை குடும்பங்கள் பாழாகி, சீரழிந்து உருத்தெரியாமல் போயிருக்கிறது...? நினைத்துப் பார்த்த நந்தினிக்கு உடம்பே நடுங்கியது.

16

நந்தினி பயந்த மாதிரியே அவளுக்கு சோதனையும் தொடர்ந்தது.

பார் சென்று குடிக்க ஆரம்பித்தவன் ஒரிரு வாரத்தில் வீட்டிற்கே பாட்டில்களை வாங்கி வர ஆரம்பித்தான் நிதானமாய் கோப்பைகளில் ஊற்றி நடுஹாலில் உட் கார்ந்து குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

பல்லைக் கடித்தபடி பதற்றமாய் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

அவன் குடிப்பதை தடுக்கப் போனால் என்ன நடக்கும் என்று உணர்ந்தவள் அதற்கு மாறாகவே செயல்பட்டாள்.

மதுபாட்டில்களை திறக்கவும், கோப்பையில் ஊற்றி ஐஸ் துண்டுகளைப் போடவும், அவளே உதவி செய்தாள். சில சமயம் அவன் குடிக்கும் எண்ணத்தில் சேரில் வந்து அமரும் போது தயாராய் மதுவை ஊற்றி விடுவாள்.

ஒரு நாள் அவள் நீட்டுவதை ஒரிரு வினாடிகள் வாங்க யோசித்து விட்டு படக்கென்று வாங்கி குடித்தான். குடித்துவிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கும்போது கைகளைக் கட்டியபடி அவள் புன்னகையுடன் நின்றது அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

அவளையே கண்களை உருட்டிப் பார்த்தான். அப் படியே எரிச்சலாய் பாட்டிலை கீழே தள்ளி உடைத்து விட்டு கோபமாய் எழுந்து போனான்.

அவன் என்ன செய்தாலும் சரி நந்தினி தன் சுபாவத்தை கொஞ்சமும் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

'புன்னகை.. அன்பு...'

அந்த இரண்டும் தான் அவளது ஆயுதம்! அதை வைத்து தான் அவனை மடக்க வேண்டும். எப்படியும் அவளால் முடியும்.அவனை கண்டிப்பாய் திருத்த முடியும் என்பதில் உறுதியாய் தீவிரமாய் இருந்தாள்.

அவன் உணரும்படி அவளது ஒவ்வொரு நடவடிக் கையிலும் அவனுக்கு அன்பைக் காட்டினாள்.

குடித்து.. குபுக்கென வாந்தியெடுக்கும் அவனை அப்படியே பரிவாய் தன் நெஞ்சினில் சாய்த்து துடைத்து விடுவாள். முகம் சுளிக்காமல் அவன் உடைகளை மாற்றி

கைத்தாங்கலாய் பிடித்து கொண்டு போய் படுக்கையில் படுக்கச் செய்வாள். அவன் கால்களைப் பிடித்தபடி காலடியிலே தவம் போல் ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்து அவனையே பார்த்தபடி இருப்பாள்.

மயக்கம் தீர்ந்து அவன் விழித்ததும் மின்னல் வேகத்தில் அவனுக்குப் பிடித்த உணவுகளை உண்டாக்கி சாப்பிட வைப்பாள். அவன் சாப்பிடும் போது அவன் தோளை அணைத்தபடி அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டு வாஞ்சையாய் அவன் தலைக்கேசத்தை நீவி விடுவாள்.

அதுபோன்ற சமயங்களில் என்னதான் வீம்பாய் இருந்தாலும் வினோத்தை குற்ற உணர்ச்சி தாக்கும். ஓரக்கண்ணால் அவளையே பார்த்துவிட்டு தலையை குனிந்து கொள்வான்.

இப்படி ஒரு வாரம் போக வினோத் தினம் பார் செல்லும் வழக்கத்தையும் இடையிடையே வீட்டிலே குடிப்பதையும் வழக்கமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு புன்னகை சிந்தும் இன்முகமாய் தொடர்ந்து நடமாடிக்கொண்டிருந்தாள் நந்தினி. அவன் முன் என்னதான் சிரித்தாலும் உள்ளுக்குள் அவளுள் நடுக்கம் ஏற்படாமல் இல்லை.

முன்பாவது கடுமையாக நடந்து கொள்கிறான் என்ற முரட்டு சுபாவம்தான் அவனிடம் இருந்தது. இப்போதோ... குடிக்க ஆரம்பித்து பெரும் குடிகாரனாய் ஆகி விட்டான். இந்த குடிப்பழக்கத்தை எப்படித்தான் நிறுத்துவது? என்ற பயம் தினமும் எழுந்து அவளை வளைத்தது.

இரண்டு மூன்று நாள் அதே யோசனையில் நடமாடியவள் மூன்றாள் நாள் அந்த யோகா பெண்மணியைத்

தேடிப் போய் ஆலோசனை கேட்டாள்.அந்தப் பெண்மணி சொன்னது அவளுக்கு மிகவும் ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

"நீ எதற்கும் கலங்காதே நந்தினி. விரக்தியில் திடீரென உன் கணவனுக்கு ஏற்பட்டதுதான் இந்த குடிப்பழக்கம். அவனுக்கு குடிப்பது மீதும் வெறுப்பு வரும்படி ஏதாவது செய். அவன் மனநிலையை குடிப்பழக்கத்திலிருந்து வேறு எங்காவது திசை திருப்பி விடு. அவன் குடிப்பதை நிறுத்தி விடுவான்..." என்றாள் அவள்.

நந்தினி வீட்டிற்கு வந்து யோசித்தாள். அவள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் எப்படி வினோத்திற்கு மதுவின் மீது வெறுப்பு வரும்படி செய்வது... அது மிகவும் கடினமாயிற்றே? என திகைத்தாள்.

இன்னொரு விஷயமாய், அவன் மனநிலையை வேறு ஏதாவது பக்கம் திசை திருப்பினால் மதுப்பழக்கத்தை மறந்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் அவளுள் வந்தது.

மதுப்பழக்கத்திலிருந்து விடுபட அவன் மனநிலையை திசைதிருப்புவது தான் ஒரே வழி என்று நினைத்தாலும் அது எப்படி என யோசித்தவளுக்கு குழப்பமே மிஞ்சியது.

ஆனால் வழக்கம் போல் அவன் வந்து குடிக்கும் நினைப்புடன் உட்காரும்போது அவசர அவசரமாய் அவளே மதுவை கோப்பையில் ஊற்றி புன்னகையுடன் அவனுக்கு நீட்டுவாள்.

கோப்பையை வாங்க வருபவன் அவளது சிரித்த முகத்தைப் பார்த்ததும் எரிச்சலாகிவிடுவான், "ஹேய்.. எதற்கு சிரிக்கிறாய்? உனக்கு கோபம் வரவில்லை?" என்றான் ஆத்திரமாய்.

"எனக்கு கோபம் இல்லை.. சந்தோஷம்தான்..! நீங்கள் எது செய்தாலும் எனக்கு சந்தோஷம்தான். சந்தோஷமாவே நான் ஏற்றுக் கொள்வேன்..."

முகம் மலர அவள் புன்னகையுடன் சொல்லியபோது அவனுக்கு எரிச்சல் பன்மடங்காகி அவள் தன்னை கேலி செய்கிறாள் என்ற ஆத்திரமே வந்தது.

மதுக்கோப்பையை வாங்கி குடிக்காமல் சுவற்றில் வீசினான்.

அவளது புன்னகையான செய்கை எல்லாம் அவனுக்கு அவள் தன்னை கேலி செய்து பரிகாச சிரிப்பு சிரிக்கிறாள் என்ற உணர்வையே ஏற்படுத்த அவன் மிகவும் ஆவேசமானான்.

அவளை ஏதோ பழிவாங்க வேண்டும் என்று இரண்டு நாள் குடியைத் தொடாமல் யோசித்தவன் மூன்றாவது நாள் அவள் பயப்படும் படி அந்த காரியத்தைச் செய்தான்.

அலுவலகம் முடிந்து திரும்பியவன் கூடவே ஒரு இளம்பெண்ணை வீட்டுக்கு கூட்டி வந்தான்.

17

நந்தினி இதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படியே திகைத்துப் போனாள்.

வினோத் சர்வ சாதாரணமாய் அந்த இளம்பெண்ணை தோளோடு அணைத்தபடி கூட்டிவர, பதிலுக்கு அந்த

பெண்ணும் கரங்களால் அவன் இடுப்பை வளைத்திரு தாள்.

அதிர்ந்து நடுக்கத்துடன் பார்த்த நந்தினி முன் செ களிப்புடன் நின்றான் வினோத்.

"என்ன பார்க்கிறாய்? இவள் தான் ஹேமா. என்னோ புது பர்ஸனல் செகரட்டரி. பர்ஸனல் செகரட்டரின்ன பர்ஸனலா... அந்தரங்கமா... என்னோட கூடவே இருக் போகிற செகரட்டரி. அதனால புரிஞ்சு நடந்துக்கோ..."

சொல்லியபடி அவளது நடுங்கிய நிலையை ரசித் வாறு வெறி சிரிப்புடன் அகன்று உள்ளே செல்ல ஆ பித்தான்.

அவனின் இந்த தாக்குதலை சற்றும் எதிர்பார்க்க நந்தினி நிலை குலைந்து தான் போனாள். மற்ற எ பழக்கமானாலும்.. விஷயமானாலும் சமாளித்து விடலா ஆனால்.. இந்தப் பெண் சகவாசம் ஒரு பெண்ணு நெருக்கமான பழக்கம்... இதை எப்படி சமாளிப்பது?

மேலும்.. தொழில் நஷ்டத்தால் அவனுக்கு ஏற்ப கோபம் விரக்தி எல்லாம் இப்போது திடீரென தலைகீழ மாறி அவளைப் பழிவாங்க அலைவது போல் ஆகிவி டதே!

அவன் நடவடிக்கையும் அப்படித்தானே இருக்கிற கூட ஒரு பெண்ணை கூட்டி வந்ததும் அவள் நடு தவித்ததை அவன் குரூரமாய் ரசித்ததை அவ கவனிக்கத்தானே செய்தாள்?

அப்படியானால்..?

முன்பு அவளிடம் மூர்க்கமாய் முரட்டுத்தனம நடந்து அவள் திணறுவதை ரசித்த அவனது 'ஸேடிஸ் குணம் மறுபடியும் திரும்பி இருக்கிறது?

அதனாலே அவளை துன்புறுத்தி அதில் சந்தோஷம் காண முயல்கிறான்?

வேறு வழியில்லை! முன்பு செய்தது போல் புன்னகை, அன்பு தான்...! அதுதான் அவளது வழி!

அதுதான் அவளது ஆயுதம்!

அவள் திணறி வேதனைப்பட்டால், துடித்தால்... அவன் மேலும் மேலும் ரசிப்பான். அவளது நடவடிக்கை கூடிக் கொண்டே போகும்...

அதே நேரம் அவள் முகம் வாடாமல் புன்னகைத்தால் புன் சிரிப்போடு நடமாடினால் அவன் திகைத்து திணற ஆரம்பித்து விடுவான்.

அப்படி அவனை திகைத்து திணற வைத்தால் தான் அவள் தப்பிக்க முடியும்.அவனது பழிவாங்கும் விசித்திர சுபாவத்தை நிறுத்த முடியும். அவனை மீண்டும் நல்லவனாக மாற்ற முடியும்...

வெகு தீவிரமாக சிந்திக்க நந்தினி மனக்கவலைகளை எல்லாம் உதறினாள். கண்களை சிறிது நேரம் மூடி ம னதை ஒருநிலைப்படுத்தினாள்.

திரும்பவும் மை விழிகளை விரித்த போது அவள் மனது ரொம்பவும் தெளிவாகி இருந்தது.

அடுத்து வந்த சில நாட்கள் வினோத் தினமும் அந்த ஹேமாவை மதியம் கூட்டி வருவதும், இருவரும் டி.வி. முன் அமர்ந்து சிரித்து சிரித்து கொட்டமடிப்பதும் வாடிக்கையாயிற்று.

நந்தினியை வேண்டுமென்றே அவள் முன் கூப்பிட்டு அதட்டுவான் வினோத்.

'ஜூஸைக் கொண்டு வா...! மாலை டிபனாக சூடான சப்பாத்திகள் வேண்டும்! நூடுல்ஸ்ஸும், ப்ரைடு ரைஸும் ரெடி பண்ணு...!'' என வித விதமாய் கட்டளை போடுவான்.

எல்லாவற்றையும் புன்னகையுடன் கேட்டு புன்னகை முகமாகவே பரிமாறினாள் நந்தினி.

அந்த செகரட்டரி ஹேமாவும் முதலில் வினோத்துடன் சேர்ந்து அவளை அதட்டி அதிகாரம் செய்தவள் நந்தினியின் இன் முகத்தையும் ஸ்நேகமான சிரிப்பையும் பார்த்து திகைக்கத்தான் செய்தாள்.

சில சமயம் அதட்டும் வினோத் முன் நந்தினியின் முகம் கோணாத நடவடிக்கை ஹேமாவுக்கு சங்கடமாயும் இருந்தது.

என்ன இருந்தாலும் அவளும் ஒரு பெண்தானே...! என்ற உணர்வு ஹேமாவை பலமாய் தாக்க ஒரு நாள் அடக்க முடியாமல் வினோத் பின்னால் சென்ற சமயமாய்ப் பார்த்து நந்தினியிடம் வந்தாள்.

''உங்களுக்கு கோபமே வராதா?'' என்றாள் நந்தினியைப் பார்த்து...!

நந்தினி பதில் சொல்லாது சிரிக்கவும், ''உங்களை இந்த பாடுபடுத்துகிறார். எல்லாவற்றையும் நீங்கள் சகித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களே?'' என்றாள் வினோத ஆச்சரியத்துடன்.

அதற்கும் நந்தினி பதில் சொல்லாமல் புன்னகைக்கவே செய்தாள்.

ஹேமாவுக்கு வேறு வழியில்லாது போயிற்று. குழப்பமாய் பார்த்தவாறு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அதன் பின்னும் ஹேமாவின் வருகை தொடர்ந்தது. டி.வி.முன் அமர்ந்து சி.டி.யில் ஆங்கிலப் படங்களை போட்டவாறு கொட்டமடிக்கும் வழக்கமும் தொடர்ந்தது. ஆனால் ஹேமா அடிக்கடி நந்தினியின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். எதையோ படிக்க முயன்றாள் என்பது நந்தினிக்கு புரிந்தது.

நந்தினி, ஹேமாவின் வினோத பார்வையின் அர்த்தம் புரியாமல் திகைத்தவளுக்கு மறுநாள் வினோத் மூலமாக விஷயம் புரிந்தது. வினோத் காலை எழுந்தவன் யோசனையாய் அவளிடம் வந்து, ''உன்னிடம் கொஞ்சம்பேச வேண்டும்...'' என்ற போது புரியாமல் விழித்தாள் நந்தினி.

ஓரிரு நிமிடங்களில் பேசாமல் நெற்றியைச் சுருக்கிய படி கண்களை உருட்டிப் பார்த்தவன் கடகடவென பேச ஆரம்பித்தான்.

''இதோ பார் நந்தினி. இப்போதெல்லாம் உனக்கும், எனக்கும் அவ்வளவு ஒத்துப்போவதில்லை. உன்னைக் கண்டாலே எனக்கு எரிச்சலாகி விடுகிறது. என் கோபத்தையும், முரட்டுத்தனத்தையும் உன்னிடம் காட்டினாலும் நான் விரும்பிய மாதிரி உன்னால் நடந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அதனால்...''

சொல்லியபடி அவன் நிறுத்தவும், காதுகள் அடைக்க அப்படியே நடுங்கிப்போய் விட்டாள் நந்தினி. அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்த போது உதடுகள் உலர்ந்து ஒட்டிக் கொண்டன.

''நந்தினி, நான் சுற்றி வளைக்க விரும்பவில்லை. நேரிடையாகவே சொல்லி விடுகிறேன்...'' என்று பீடிகையாய், நிறுத்தியவன் தொடர்ந்து அவளை அதிர வைத்த

வாறு, ''நாம் இருவரும் பிரிந்து விடுவது நல்லது என நினைக்கிறேன். மேலும் ஹேமாவும் அதையே விரும்பு கிறாள். அப்போது தான் என்னுடன் எப்போதும் இருக்க சம்மதிப்பாளாம்...''

சொல்லியவன் அவள் முகம் அழும் நிலைக்குப் போன போக்கைப் பார்த்து அதிர்ந்து, ''பிரிந்து விடுவது என்றால்.. டைவர்ஸ், விவாகரத்து என்றெல்லாம் நினைத்து பயந்து விடாதே...! என்னையும் ஹேமாவையும் பொறுத்தவரையில் நீ இந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்பது தான் பிரிந்து விடுவதன் அர்த்தம்...'' என விளக்கமும் சொல்லி முடித்தான் வினோத்.

நிலை குத்திய கண்களில் இருந்து கன்னங்களில் தாரைதாரையாய் நீர்வழிய அசையாது நின்று கொண்டிருந்தாள் நந்தினி.

18

புன்னகை... அன்பு தான் அவளது ஆயுதம்! அதை வைத்து தான் அவனது அத்தனை அஸ்திரங்களையும் சமாளித்தாள்.

ஆனால் இப்போது முதலுக்கே மோசமாய், நீ பிரிந்து போய் விடு.. என்கிறானே? இதை எந்த முகத்தை, எந்த புன்னகையை காட்டி எதிர்கொள்வது?

ஓரிரு கணங்கள் அப்படியே செய்வதறியாமல் தவித்துப் போனவள். மறுகணமே சுதாரித்து விட்டாள். கன்னங்

களை துடைத்தவள், ''ஒரு வாரம் அவகாசம் கொடுங்கள். யோசிக்க வேண்டும்..'' என்றாள்.

வினோத் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. உதடுகளை பிதுக்கி யோசித்தவன், வேறு வழி தெரியாதவனாய் தோள்களை குலுக்கினான். ''ம்ம்... ஓகே.. ஒரு வாரம் எடுத்துக்கொள்..'' என்றவன் முகத்தை கடுமையாய் வைத்தபடி, ''இதில் நீ யோசிக்க ஒன்றும் இல்லை. என் விருப்பப்படி தான் நடக்க வேண்டும். நடக்கப் போகிறாய்... நீ...!'' என உறுமலாய் கர்ஜித்து விட்டு அகன்றான்.

நந்தினி அடுத்து வந்த நாட்களை சந்திக்க ரொம்ப சிரமப்பட்டாள். இரண்டு நாட்களை நகர்த்துவது கூட பெரும்பாடாயிற்று.

ஒரு வாரத்தில் வினோத்திற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

அவன் சொல்வது போல் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமா? பிரிந்து போய் என்ன செய்ய முடியும்? என்ன செய்வாள்?

இவ்வளவு நாள் மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி பாசம், புன்னகை என அன்பாய் அவள் பொழிந்ததற்கு எல்லாம் இனி அர்த்தமில்லாமல் போய் விடுமே?

இதற்காகவா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாள்? இதற்காகவா எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டு அன்பு ஒன்று தான் அவனைத் திருத்தும் ஆயுதம் என வெறியாய் அலைந்து சிரமப்பட்டாள்?

அவள் சிறு சிறு அடுக்குகளாய் கட்டிய மணல் கோட்டையை ஒரே நாளில் தகர்க்கப் பார்க்கிறானே?

தன்னை ஒரேடியாய் தலை முழுகப் பார்க்கும் அவனை இனி எப்படித் திருத்துவது?

இனி அவ்வளவு தானா?

அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதா?

திகைத்துப்போய், தலையில் இடி விழுந்தவள் போல் அப்படியே சிலையாய் நின்று யோசித்தாள்.

இறுதியில் அவளையறியாமல் எண்ணங்கள் உறுதி பெற்றன.

'என்ன ஆனாலும் சரி விடக்கூடாது. அவன் என்ன செய்தாலும், என்ன முடிவெடுத்தாலும் அவளது ஆயுதம் அன்புதான். புன்னகைதான். அதை வைத்து கடைசி வரை போராடிப் பார்த்துவிட வேண்டும். தோற்றாலும் சரி, அதனால் அவளது வாழ்க்கையே தொலைந்து பாழாய் போனாலும் சரி. அவளது நிலையை மட்டும் மாற்றிக் கொள்ளப்போவதில்லை.

தொடர்ந்து போராட வேண்டும். தான் அவன் மீது வைத்திருக்கும் அன்பை அவன் புரிந்து கொள்ளும் வரை அவள் போராட வேண்டும். அவள் போராடத்தான் போகிறாள்.

நந்தினி நிமிர்ந்து கொண்டாள்.

எதையும் எதிர்கொள்ளும் பக்குவம் வந்தவள் போல் இரண்டு நாட்கள் நடமாடினாள். சிரித்த முகத்தையும் புன்னகை தோற்றத்தையும் கொஞ்சமும் மாற்றாமல் அவள் இருப்பது கண்டு வினோத்தும், ஹேமாவும் அதிசயிக்கவே செய்தனர்.

ஹேமா அதிலும் அடக்கமாட்டாதவளாய், அவளிடம் கேட்டே விட்டாள். ''இன்னும் ஒரு வாரம்தான். அதற்குள் நீ போய் விடவேண்டும். உனக்குப் புரிகிறது தானே?''

ஹேமா கேட்டதற்கு நந்தினி புன்னகையை பதிலாக்கினாள். ஹேமா எரிச்சலானாள்.

''உன்னிடம் தான் கேட்கிறேன். பதில் சொல், நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? உன் பிறந்த வீட்டிற்கு போகப்போகிறாயா? அல்லது வேறு எதுவும் முடிவு எடுத்திருக்கிறாயா?

அதற்கும் பதில் சொல்லாமல் சிரிப்பையே நந்தினி தர ஹேமா எரிச்சலுடன் அகன்றாள்.

வினோத்தும் தன் பங்கிற்கு அவளிடம் வந்து முறைத்தான். ''இதோ பார், உன் வீட்டில் உன் அப்பாவிடம் சொல்லி ஏதாவது பிரச்சனை செய்யலாம் என எண்ணி இருக்கிறாயா?'' என்றான் கோபமாய்.

''அப்படியெல்லாம்.. இல்லை...'' என்றாள். இவள் நடுங்கும் பற்களால் உதட்டைக் கடித்தபடி.

''ஒன்றைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள். உன்னை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் மனதில் உனக்கு இடமில்லை, அதனால் யாரும் என்னை கட்டாயப்படுத்தியோ, சட்டம், போலீஸ் என மிரட்டியோ என் மனதில் உனக்கு இடம் கொடுக்கும்படி செய்ய முடியாது. அதனால் அது போன்ற முயற்சிகள் எதுவும் எடுத்து என்னை எரிச்சல் படுத்த நினைக்காதே. மீறி.. நீ.. எடுத்தால்...'' என்றபடி கண்களை உருட்டி மறுபடி முறைத்தான் அவன்.

''இல்லை.. அப்படியெல்லாம் செய்யப்போவதில்லை...'' என்றாள் நந்தினி நிதானமாக.

அவன் தோள்களை அலட்சியமாய் குலுக்கியபடி திரும்பப் போனான். ''ஒரு நிமிஷம்..'' என்றாள் அவள், குரல் கம்ம...

திரும்பி, ''என்ன?'' என்றான்.

''உங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும்...''

''கேள்...'' என்றான் ஒற்றை வார்த்தையாய்.

''என்னை.. ஏன் வெறுக்கிறீர்கள்? நான் என்ன தப்பு செய்தேன்?'' என்றாள் அவள் ஒடிந்த குரலில்.

அவன் நிதானமாக அவள் பக்கம் நடந்து வந்து கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான். அவள் கண்களையே உற்றுப் பார்த்தான்.

''உன்னை எனக்கு பிடிக்கவில்லை...'' என்றான்.

''அதான்.. ஏன்.. ஏன்.. என்கிறேன்...? உங்கள் மீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறேன்.. எவ்வளவு அன்பு செலுத்துகிறேன்! உங்கள் காலடியே கதி என்று எப்படி விழுந்து கிடக்கிறேன். இருந்தும்... ஏன்.. ஏன்.. என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை?''

ஆற்றாமையாய் அவள் சொல்லச் சொல்ல அவன் பலமாய் தலையசைத்தான்.

''ம்ம்... இதான்.. இந்த அன்புதான், நீ சொல்கிறாயே.. அன்பு... உங்கள் காலடியே சரணம்.. என்று... நீ காட்டுகிற அன்புதான் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை! அதனால்... அதனாலே... உன்னை வெறுக்கிறேன்...!'' என்றான் அவன் கோபமாக!

அவள் துடித்து நிமிர்ந்தாள்.

''என்ன.. அன்பு செலுத்துவது பிடிக்கவில்லையா? என்ன சொல்கிறீர்கள்?''

அவன் பதில் சொல்லாமல் ஓரிரு நிமிடங்கள் யோசித்தவன், ''நீ அன்பு செலுத்துவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனெனில்...'' என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

நிமிர்ந்து இடுங்கும் கண்களால் அவள் மை விழிகளை உற்றுப் பார்த்தான். "அது.. எனக்கு பெரும் குற்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது!" என்று முடித்தான்.

பேசி முடித்த வேகத்திலே விறுவிறுவென அகலவும் செய்தான்.

திகைத்துப்போய் நின்றாள் நந்தினி.

19

நந்தினி ஒரு கணம் குழம்பித்தான் போனாள். 'நீ அன்பு செலுத்துவது பிடிக்கவில்லை...என்பதோடு நிறுத்தியிருந்தால் பரவாயில்லை. நீ அன்பு செலுத்துவது குற்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது என்றல்லவா சொல்லியிருக்கிறான்?'

அது என்ன குற்ற உணர்ச்சி...?

திகைத்துப் போய் யோசித்தவளுக்கு ஒரு விஷயம் மெல்ல புரிந்தது. தான் செலுத்தும் அன்பு, காட்டும் பரிவு அவனை உறுத்துகிறது. இப்படி அன்பு செலுத்துபவரிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்கிறோமே என பலமாய் அரித்து உலுக்குகிறது. அந்த உறுத்தலே.. குற்ற உணர்ச்சியாய் மாறி அவனைப் பெரிதும் வதைக்கிறது.

அப்படியானால்...?

இதில் இருந்து என்ன தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது..?

அவனுள்ளும் ஒரு நல்ல மனம் இருக்கிறது. அது மெல்ல மெல்ல விழிக்கிறது.

அந்த நல்ல மனதின் விழித்தலே குற்ற உணர்ச்சியாகி அவனை உறுத்துகிறது.

அது போதுமே...! நல்ல மனம் விழிக்க ஆரம்பித்தால்...! கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மாறி விடுவானே! நல்லவனாய் ஆகிவிடுவானே! அப்படி நடந்தால் அது அவளுக்கு வெற்றி தானே! அவள் பாடுபட்டது அதற்குத்தானே!

அந்த நினைப்பே அவளுள் பெரும் சந்தோஷத்தை உண்டாக்க அன்று முழுவதும் உற்சாகமாய் நடமாடினாள்.

ஆனால் வினோத்தோ அவளை வெளியேற்றுவதிலே குறியாயிருந்தான். மறுநாள் காலையில் எழுந்தவன் அவளிடம், "இதோபார், இன்னும் ரெண்டு நாட்கள்தான் இருக்கிறது. உனது உடைமைகளை எல்லாம் 'பாக்' செய்து நீ தயாராகி விடுவது நல்லது..." என்றான்.

அவன் சொன்னதற்கு ஏற்றாற் போல் அன்று மாலையே ஹேமா இரண்டு பெரிய சூட்கேஸ்களில் அவள் உடமைகளை துணிமணிகளை கொண்டு வந்துவிட்டாள். அவளுக்கு தன் ரூமிலே ஒரு அலமாரியை ஒதுக்கி கொடுத்தான் வினோத்.

அந்த சில நாட்களிலே ஹேமாவின் நடவடிக்கையும் மாறிவிட்டது. அவள்தான் வினோத்தின் மனைவி போலவும் அந்த வீட்டுக்கே எஜமானி போலவும் நடமாடினாள். நந்தினி தான் தனது நிலையை உணர்ந்து கூட்டுக்குள் சுருங்கும் நத்தையாய் மாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான்காவது நாள்தான் அந்த பெரும் விபரீதச் சம்பவம் நடந்தது.

வினோத் மாலை அலுவலகம் முடிந்து காரை ஓட்டி வந்தவன் ஆக்ஸிடெண்ட் ஒன்றில் சிக்கிக் கொண்டான். முன்னால் சென்ற டேங்கர் லாரியை முந்தப் போனவன் எதிரே வந்த லாரி மீது நேருக்கு நேர் மோதிக் கொண்டான்.

கை, கால்களில் பலத்த அடி. உடனடியாக பக்கத்து பெரிய ஹாஸ்பிடல் ஒன்றில் சேர்க்கப்பட்டு விட்டு நந்தினிக்கு தகவல் கொடுத்தார்கள். அந்த நேரத்தில் ஹேமாவும் வீட்டில்தான் இருந்தாள்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு நந்தினிக்கு மயக்கமே வரும் போல் இருந்தது.

ஐயோ! என அலறியபடி தலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஹேமாவோ எவ்வித பதற்றமும் காட்டாமல் கண்களை உருட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நந்தினி தாமதிக்கவில்லை. படபடவென பதறியபடி கிளம்பினாள். ஹாஸ்பிடல் விலாசம் கண்டு பிடித்து அவள் சென்ற போது தீவிர கண்காணிப்பு பிரிவில் வினோத்தை அட்மிட் செய்திருந்தனர். இரண்டு நாள் கழித்தே ஆபத்து நீங்கி வினோத் அபாய கட்டத்தை தாண்டி விட்டதாக டாக்டர்கள் அறிவித்தபோது தான் நந்தினிக்கு மூச்சே வந்தது.

கால்களிலும் கைகளிலும் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டு பலத்த பாண்டேஜ் கட்டுகளுடன் பரிதாபமாய் இருந்தான் வினோத். அன்று தான் இன்டென்சிவ் யூனிட்டில் இருந்து சாதாரண வார்டிற்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.

நந்தினி ஓடியாடி தூக்கமில்லாது கண்ணும் கருத்துமாய் அவனை கவனித்தாள். நேர நேரத்திற்கு மாத்திரைகளையும் போட வேண்டிய ஊசிகளையும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு ஞாபகப்படுத்தினாள். உணர்வு வந்து இரண்டொரு நாட்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விழித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தான் வினோத்.

அவன் முன் புன்னகை முகமாய் நடமாடி உற்சாகமாய் பேசி தைரியமூட்டினாள். எல்லாவற்றையும், கண்கள் குளமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் வினோத்.

தொடர்ந்து நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தன் முன் ஓடியாடி தனக்கு பணிவிடை செய்யும் அவளை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான் வினோத்.

எதற்கும் ஆரம்பம் முடிவு என்று ஒன்று உள்ளது போல் அவளது செய்கைகள் எல்லாம் முடிந்து அவனுக்கெதிராகவே திரும்பி அவனை ரொம்பவும் இம்சித்தன. இப்படி நம்மேல் அன்பு வைத்திருக்கிறவளைப் போய், எப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறோம்? எவ்வளவு கடுமையான வார்த்தைகள் எல்லாம் பேசி நிந்தித்திருக்கிறோம்? என்றெல்லாம் நினைத்தான்.

தனிமை, நிறைய நேரம் அவன் ஓய்வாய் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை எல்லாம் அவனை வெகுவாக சிந்திக்க வைத்தது.

அந்த ஹேமா இந்த விஷயம் கேள்விப்பட்டு, 'இனி இவன் சரிப்பட மாட்டான்' என வேறு ஒரு பணக்

காரனைத் தேடிப்போய் விட்டதாகவும்... பார்க்க வந்த நண்பன் மூலமாக அவனுக்கு சேதி வந்தது.

நொந்து நூலாகிப் போனவனாய் இரவெல்லாம் இரண்டு நாள் தூங்காமல் யோசித்தான் அவன்.

மூன்றாம் நாள் ஹாஸ்பிடலில் 'டிஸ்சார்ஜ்' கொடுத்து வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கொடுத்தனர். மூன்று மாத ரெஸ்ட் கண்டிப்பாக எடுக்க வேண்டும் என்ற டாக்டர்களின் அறிவுறுத்தலோடு வீட்டிற்கு வந்தான் வினோத்.

வீட்டிற்கு வந்தவன் முதல் வேலையாய் நந்தினியை நிற்க வைத்து அவள், கால்களில் சாஷ்டாங்கமாய் கண்ணீர் மல்க விழுந்தான்.

அழுகையோடு, ''என்னை மன்னித்து விடு நந்தினி...'' என அவன் அரற்றியபோது பதறித்தான் போனாள் அவள்.

20

''என்னை மன்னித்து விடு'' என்று அரற்றியபடி சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தவனைக் கண்டு ஒரு கணம் நந்தினி பதறி விட்டாள்.

உண்மை சுடுகிறது என்று சொல்வார்களே அது போல் அவனது உண்மையான குற்ற உணர்ச்சி அவனை சுட்டு

காலில் விழ வைத்து விட்டதே! மன்னித்து விடு என அரற்றுகிறானே... இது நிஜமா தானா?

அதே பதற்றத்துடன் அவனைத் தூக்கி நிறுத்தின அவன் கண்களில் இருந்த நீர்த் துளிகள் நடப்பதெல் நிஜம் என உணர்த்தியது. எப்படி கம்பீரமாய் மிர உருட்டி தெரிந்தவன் இன்று இப்படி கண் கலங்கி வாய் பரிதவிப்புடன் அவளைப் பார்த்தவாறு,

எல்லாம் அன்பினால் தானே? நாம் வைத்த அ கடந்த அபரிமிதமான அன்புதானே அது தானே அவன திருத்தியிருக்கிறது.

நினைக்கும்போது நெகிழ்வாகி மனக் குதூகலத்து தலையை நிமிர்த்தியவள் அவனது முகத்தையும் அக்க யாய் நிமிர்த்தினாள். அவனது சுருள் நெற்றிக் கேசத் அன்பாய் நீவி அழகு படுத்தியவள், நீங்கள் திருந்தி டீர்கள். இனி எதற்கும் கலங்கக் கூடாது என்பது பே மார்போடு அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்

ஆசையுடன் அவள் அணைத்த அணைப்பில் கோ குஞ்சாய் இறுக ஒட்டிக் கொண்டான் அவன்.

ஓரிரு நிமிடங்கள் அப்படியே அந்த இறுக்கமான அ பிலேயே இருவரும் மெய் மறந்து கண்களை மூடினா

அவ்வளவு நாள் பட்ட வேதனைகளை அவ்வ எளிதில் ஆசுவாசப்படுத்தி நிம்மதி கொள்ள முடிய தான். ஆனாலும், 'எல்லாம் முடிந்து இனியெல்ல சுகமே' என்ற சந்தோஷமான மனநிலை மெல்ல உதி அவளை மகிழ்ச்சியில் மெய் மறக்கச் செய்தது.

அவனுக்கும் வினோத மனநிலை தான். அவ்வளவு நாள் வீறாப்பாய் கொண்டிருந்த இறுக்கமான முரட்டு மன நிலை சட்டென தளர்ந்து பூஜ்யமாகி நிஜமான உலகத் திற்கு வந்தாற் போல் இருந்தது. தனக்கு. தன் மீது அன்பு செலுத்த உயிராய் ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்பதே பெரும் ஆச்சரியமாகி அவனை நிலை கொள்ள வைத்தது.

அவளது நெஞ்சின் இறுக்கமான அணைப்பில் இருந்தவன் முதல் முறையாய் அவளது அன்புப் பிடியை, அளவு கடந்த அவளது நேசத்தை உணர்ந்தான். அவளை எவ்வளவு துன்புறுத்திய போதும், 'நீதான் உன்னை விட மாட்டேன்' என்பது போல் தன்னை மார்பாடு அணைத்து அன்பு கனிய உருகும் அவளை நினைத்தான். அவளது நெஞ்சு நிஜமாகவே விம்மியது. தான் அவளுக்குக் கொடுத்த கஷ்டங்களை எல்லாம் வேதனையாக நினைத்தான்.

அவளுக்கும், தன் நெஞ்சுக்குள் பொதிந்து அவன் அப்படி வேதனையால் விம்முவது பெரும் நிம்மதியை, இனம் புரியா மகிழ்வை ஏற்படுத்தியது. சில சமயம் அழுகை கூட சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடு என தான் கேள்விப் பட்டதை உணர்ந்தாள்.

கொஞ்ச நேரம் உணர்ச்சிகளின் பிடியில் இருந்த இரு வரும் மெல்ல விடுபட்டு நிஜத்துக்கு வந்தனர். வினோத் மெல்ல முகம் நிமிர்த்தியவன் அவள் முகத்தைப் பார்ப்ப தற்கே சங்கடப்பட்டான்.

அவனது கை விரல்களை அவளது வயிற்றில் மென்மை யாய் வைத்தவன், "வளரும் நம் குழந்தையின் மீது ஆணை யாகச் சொல்கிறேன் நந்தினி. நான் திருந்தி விட்டேன்.

உன் அருமை எனக்குப் புரிந்து விட்டது. இனி உன்னை என் கண்ணில் மணி போல் பூஜித்து பாதுகாப்பேன். நந்தினி. என் வாழ்நாள் முழுவதும் உன் பெயர் சொல்லி உனக்கு அடிமை போல் வாழ ஆசைப்படுகிறேன் நந்தினி."

அவன் தொடர்ந்து அரற்ற அவளும் அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியாதவளாய் தன் மென்மையான விரல்களால் அவன் வாயில் கை வைத்து நிறுத்தினாள். "போதும் எத் தனை முறை தான் இதையே சொல்வீர்கள். உங்கள் அன்பு இப்படி முழுமையாக எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று தான் இவ்வளவு நாட்கள் ஏங்கினேன். அது இப்போது கிடைத்து விட்டது. அது போதும் எனக்கு" என்றபடி ஒரிரு நிமிடம் கண்களை மூடித்திறந்தாள்.

இருந்தும் அவள் மனதில் விடை தெரியாத சந்தேகங்கள். சில கேள்விகள். அதை கேட்கலாமா என்று அவள் நினைக்கும்போதே அவன் யூகித்து விட்டான்.

"ஏதோ நினைக்கிறாய் தயங்காமல் கேள் நந்தினி" என்றபடி அவள் முகம் நிமிர்ந்துப் பார்த்தான். நந்தினி தயக்கம் நீங்கி புன்னகைத்தவள், "ஆரம்பத்தில் உங் களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அப்போது உங்கள் குணம் மனநிலை தான் என்ன?" என்றாள் ஆழமாய் அவனைப் பார்த்தவாறு.

அவள் கேட்டதற்கு பதில் சொல்லாமல் ஒரு கணம் நீளமாய் மூச்சிழுத்தவன், "நீ கேட்பது சரிதான் நந்தினி. ஆரம்பத்தில் நீ மட்டுமல்ல. என்னாலே என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உனக்குத் தெரியுமா? பேரழகியா யிருந்த உன்னை நான் மணம் முடித்தபோது என்னுடைய மனநிலை எப்படி இருந்தது தெரியுமா?"

''எப்படி இருந்தது? என்றாள் அவள், ஆவலாய்.

''உன்னை எனக்கு சுத்தமாய் பிடிக்கவில்லை. அது போன்ற மனநிலையில்தான் இருந்தேன்'' அவன் நிதான மாய் முடிக்கவும் அதிர்ந்து போனவளாய் அவனைப் பார்த் தாள். ''என்ன என்னைப் பிடிக்கவில்லையா?'' என்றாள் ஆற்றாமையுடன்.

அவளை செல்லமான சிணுங்கலுடன் முதன் முறை யாய் தன்னோடு அணைத்தவன், ''நந்தினி நான் சொல்வது கதை போல் இருக்கும். முழுமையாகக் கேள். அப்போது தான் உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும்'' என்றான் மென்மைக் குரலில்.

''ம்ம் சொல்லுங்கள்'' என்றாள் அவள். தன்னை இடை யோடு அவன் அணைத்திருக்கும் நிலையை எண்ணி பரவசமாகி.

''உன்னைப் பிடித்திருக்கவில்லை என்று சொன்னது கூட தவறு. உனது அழகைப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அழகான பெண் களை எனக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காது. அப்படி அழகானவர் களைப் பார்த்தால் உடனே பழி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தான் தோன்றும். அப்படி ஒரு வெறி என் மனதில் உண்டு.''

அவன் சொல்லச் சொல்ல இரண்டு மை விழிகளையும் அகல விரித்து வியப்போடு பார்த்தாள். ''நிஜமாகவா?'' என்றாள்.

ஒருவித குற்ற உணர்ச்சியுடன் தலையாட்டியவன், 'நிஜம் தான் நந்தினி. அப்படி ஒரு வெறியான உணர்வு

எனக்கு ஏற்பட்டதற்கு காரணம் சிறு வயதில் நான் வளர்ந்த விதம். எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் தான். அதைச் சொல்லட்டுமா?'' என்றபடி கதை போல் சொல்ல ஆரம்பித்தான் வினோத்.

''நந்தினி, நான் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் செல்வச் செழிப்பில் தான். என் தந்தை நிலக்கிழாராய் பரம்பரை பணக் காரராய் உருவெடுத்து வளர்ந்தவர். சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்துவிட்டேன். அம்மா பாசம் என்ன என்பது தெரியாமல் வளர்ந்த எனக்கு அப்பா மறு தாரமாய் மண முடித்துக் கொண்ட இரு சித்திகள் தான் அன்னையாகினர். அன்னை என்றால் கொடுமைக்கார அன்னைகள். அப்படி ஒரு துவேஷம் அவர்களுக்கு! அன்பு என்றால் என்ன என்று கேட்கும்படி என் மீது வெறுப்புக் காட்டி என்னைக் கொடூரமாகவே வளர்த்தனர். அவர்களை மீறி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை. அப்பாவுக்கு இதெல்லாம் புரிந்தாலும் அவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாத ஒரு சூழ் நிலை. அப்பா என் மீது காட்டிய பரிவு, நிஜ அன்பு என்னை எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொள்ள வைத்தது. ஆனாலும் அந்த இளம் பிராயத்தில் ஏற்பட்ட வெறுப்பான உணர்வுகள் அப்படியே வடுக்களாய் என் மனதில் பதிந்து விட்டது. காலப் போக்கில் அந்த சித்திகள் இருவரும் கார் ஆக்ஸிடெண்ட் ஒன்றில் சிக்கி உயிரிழந்து விட்டனர். அதே சூழ்நிலையில் நானும் வளர்ந்து பெரியவனானேன். ஆனால் என் மனதில் அப்போதிலிருந்தே அழகான பெண்களைப் பிடிக்காமல் போய் அவர்களைப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற வெறி தோன்றிவிட்டது!''

அவன் நிறுத்த, அவன் சொல்வதையே விசித்திரமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் குழப்பமாகி, ''நீங்கள் சொல்

வது சரி. இரண்டு சித்திகளும் உங்களை கொடுமைப் படுத்தி வளர்த்திருக்கிறார்கள். அதற்கும் அழகுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்றாள் நந்தினி புரியாதவளாய்.

அதற்கு அசூயையாய் தலையசைத்தவன், ''சம்பந்தம் இருக்கிறது நந்தினி. எனக்கு சித்தியாய் வந்த இரண்டு பேருமே அழகானவர்கள். அழகான இளம் பெண்களாய் இருந்த அவர்கள் அழகில் மயங்கி தான் என் தந்தை ஒரு சேர அவர்களை மணமுடித்தார். அந்த அவர்களது 'பொல்லாத அழகில்' மயங்கி தான் என்னை அவர்கள் கொடுமைப் படுத்தியதையும் அவர் சகித்துக் கொண்டார். எந்த அழகு என் வாழ்க்கையில் விளையாடி சிறு பிராயத்தில் நான் துன்பப்பட காரணமாயிருந்ததோ. அதன் மீது அளவு கடந்த வெறுப்பொன்று என்னையறியாமல் ஏற்பட்டு விட்டது. அதனாலே அழகை, அழகான பெண் களை வெறுத்துப் பழி வாங்கத் துடித்தேன். அப்படியொரு சூழ்நிலையில் தான் வசமாய் பருந்திடம் சிக்கிய கோழிக் குஞ்சு போல் நீ என் மனைவியாய் வந்து சிக்கினாள். அதற்குப் பின் நடந்த விஷயங்கள் எல்லாம் உனக்குத் தெரிந்தவைகள் தானே'' என்றபடி சோகமாய் பெருமூச்சு விட்டவன், ''ஆனாலும் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, எதற்காகவோ பழி வாங்குவதாய் உன்னை நான் நோகடித்து எப்படியெல்லாம் வேதனைப்படுத்தியிருக் கிறேன்'' என்றான் நிஜமான வருத்தத்துடன்.

சோகம் பொங்க பேசியவனை குழப்பம் நீங்காமல் பார்த்தவள், நீங்கள் சொல்வதை வைத்து ஓரளவு என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனாலும் ஒரு விஷயம் புரியவில்லை'' என்றாள்.

''எது நந்தினி? எதுவானாலும் கேள் பாவமன்னிப்பு போல் எல்லாவற்றையும் சொல்லி.. உன்னிடம் பிராயச் சித்தம் தேட தயாராயிருக்கிறேன்'' என்று மருகியவனின் தலையை நிமிர்த்தியவள், தன்னை வாட்டியதற்காக இப்படி உருகுகிறானே என ஆனந்தமே அடைந்தாள்.

''நான் கேட்க விரும்புவது என்னவென்றால்'' என்ற வள் தனது கேள்வி அவனை சங்கடப்படுத்துமே என ஒரு கணம் தயங்கினாள்.

''தயங்காமல் கேள் நந்தினி'' என்றான் அவன் மறு படியும்.

''கல்யாணம் ஆன புதிதில் அந்த இரவுகளில் மூர்க்க மாய் நீங்கள்.''

அவள் வார்த்தையை முடிக்கும் முன்பே பலமாய் தலையாட்டினான் அவன். ''எல்லாம் உன்னுடைய அபரி மிதமான அழகை கசக்கிப் பிழிய வேண்டும் என்ற கொடூர மான எண்ணத்தினால்தான் நந்தினி. இப்போது நினைத் தால் எனக்கே ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. நானா அப்படி நடந்து கொண்டேன் என்று. எப்படியெல்லாம் உன் உடம்பை இம்சித்து துன்பப்படுத்தியிருக்கிறேன். நான் ரொம்பவும் அயோக்கியன். என்னை மன்னித்து'' என்ற படி திரும்பவும் மருகப் போனவனை அவசரமாய் தன் நெஞ்சோடு அணைத்தவள், ''அது இருக்கட்டும் இடை யில் திருந்தி நன்றாக வந்தீர்கள் தொழிலில் பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டதால்தானே மறுபடியும் மாறினீர்கள்?'' என்றாள் ஆவலாய்.

பலஹீனமாய் தலையசைத்தவன் பலஹீன குரலிலே, ''அதுவும் அப்படித்தான் கொஞ்சம் திருந்திய என் மனதில்

மறுபடியும் சைத்தான் புகுந்து கொண்டு அந்த பழைய குரங்கு குணம் வந்து விட்டது. ஆனால் நான் கொடுத்த அத்தனை துன்பங்களையும் சகித்துக் கொண்டு நீ புன்னகையுடன் நடமாடி என் மீது அபரீத அன்பு செலுத்தியது என்னைத் தடுமாற வைத்து ரொம்பவும் யோசிக்க வைத்தது. அது எப்படி நந்தினி பொறுமையாய் எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டாய்? படித்த பெண்ணான நீ இப்படி நடந்து கொண்டது எனக்கு ஆச்சரியமே!'' என்றான் வியப்புடன்.

அவன் வியப்பைப் பார்த்து அடக்க முடியாமல் முத்துப் பற்கள் தெரிய சிரித்தவள், ''படித்தவள் என்றால் எனக்கு இரண்டு கொம்பா முளைத்திருக்கிறது? மேலும் படித்ததினால் தான் என்னால் நிலைமையை புரிந்த கொள்ள முடிந்தது. அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் அவஸ்தைப்பட வேண்டும் என்பதும் புரிந்தது. யோசித்தேன். 'அன்பிற்கு உண்டோ அடைக்கும் தாழ்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கு தான் நினைவுக்கு வந்தது. யோகா பெண்மணி ஒருவர் கொடுத்த அறிவுரையும் எனக்கு தைரியமூட்டியது. அன்பு தான் என்னுடைய ஆயுதம். அதை வைத்துதான் உங்களை வீழ்த்த வேண்டும் என்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தேன். தீவிரமாய் போராடினேன். இறுதியில் வெற்றியும்'' என்றவள் ஒரு கணம் நிறுத்தி, ''வெற்றி பெற்று விட்டேன் தானே?'' என சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

''அதில் இன்னும் சந்தேகமா?'' என்றபடி அவளுக்கு இன்னும் நெருக்கமாய் வந்தவன் அவள் முகம் நிமிர்த்தி படபடக்கும் அவள் மை விழிகளை கெஞ்சலாய்

பார்த்தான். ''கண்மணி'' என்றபடி அவளது கன்னங்களை மிருதுவாய் வருடினான்.

''என்ன சொன்னீர்கள் கண்மணியா?'' என்றபடி விழி விரிய ஆச்சரியப்பட்டு அதிசயித்தவளை. மேலும் அதிசயப்படுத்தும் விதமாய், ''இனி உன் உயிர் என் செல்லம் என் எஜமானி எல்லாமே நீ நீ தான்! உன் சொல் படி தான் நடப்பேன். நீ தான் என் உலகம் உன் காலடி தான் என் சரணம்'' என கெஞ்சலுடன் கொஞ்சியவனை நிறுத்தி ''நான் மட்டுல்ல உங்கள் மனங்கவர்ந்த இன்னொரு வி.ஐ.பி.யும் இருக்கிறார்'' என்றாள் கன்னக் கதுப்புகளில் வெட்கம் படா.

''யார் அது நந்தினி?''

புரியாமல் கேட்டவனின் முகத்தை தன் மருதாணி விரல்களால் வளைந்து வயிற்றைக் காட்டினாள்.

''ஓ மறந்து விட்டேனே!'' என குபீர் சந்தோஷம் கொண்டவன் மெல்லக் குனிந்து மென்மையாய் அவள் வயிற்றில் முத்தமிட்டான்.

அப்படி முத்தமிட்டவனை நெஞ்சார அணைத்து தன்னோடு ஐக்கியப்படுத்தியவள் திடீரென ஞாபகம் வந்தவளாய், ''உங்களது தொழில் நஷ்டம் சரிவு... அதையெல்லாம் எப்படிச் சரி செய்யப் போகிறீர்கள்?'' என்றாள் புதுக்கவலை பொங்க.

பதிலுக்கு வினோத் சிரிப்புடன் நிமிர்ந்து அவள் காது மடல்களை அசைத்து அதிர வைத்தவன், ''நந்தினி இப்படி உன் நெஞ்சார அணைப்பும், அரவணைப்பும் இருந்தால் எந்த நஷ்டத்தையும், சரிவையும் சரி செய்து

விடலாம். இனி எந்தக் கவலையும் வேண்டாம். உன் துணையோடு நான் எடுக்கிற எல்லா முயற்சிகளும் இனி ஜெயம் தான் வெற்றி தான்'' என்றவன், மனதில் ஏதோ தோன்ற, மறுகணமே சீரியஸாகி, ''அதற்கு முன் முக்கியமான ஒன்றை நீ எனக்கு கொடுத்து விட வேண்டும்'' என்றான் கறார் குரலில்.

''முக்கியமான ஒன்றா?'' என்றாள் அவள் புருவம் உயர.

''அதுதான் உன் ஆயுதம்! அன்பும், புன்னகையுமான ஆயுதம். அதை வைத்து வாழ்நாள் முழுவதும் உன்னை வீழ்த்தப் போகிறேன்'' அவன் சொல்லச் சொல்ல, ''நீங்கள் வீழ்த்துவது என்ன? நானே வீழ்ந்து விடுகிறேன்'' என்றபடி அவன் மார்பில் விழுந்தாள். மென்மையாய் அவன் அணைக்க, அந்த அணைப்பில் கட்டுண்டு, தன் வசமிழந்தவளாய் வெட்கம் படர கண்கள் மூடிக் கொண்டாள் நந்தினி.

Library Library Library